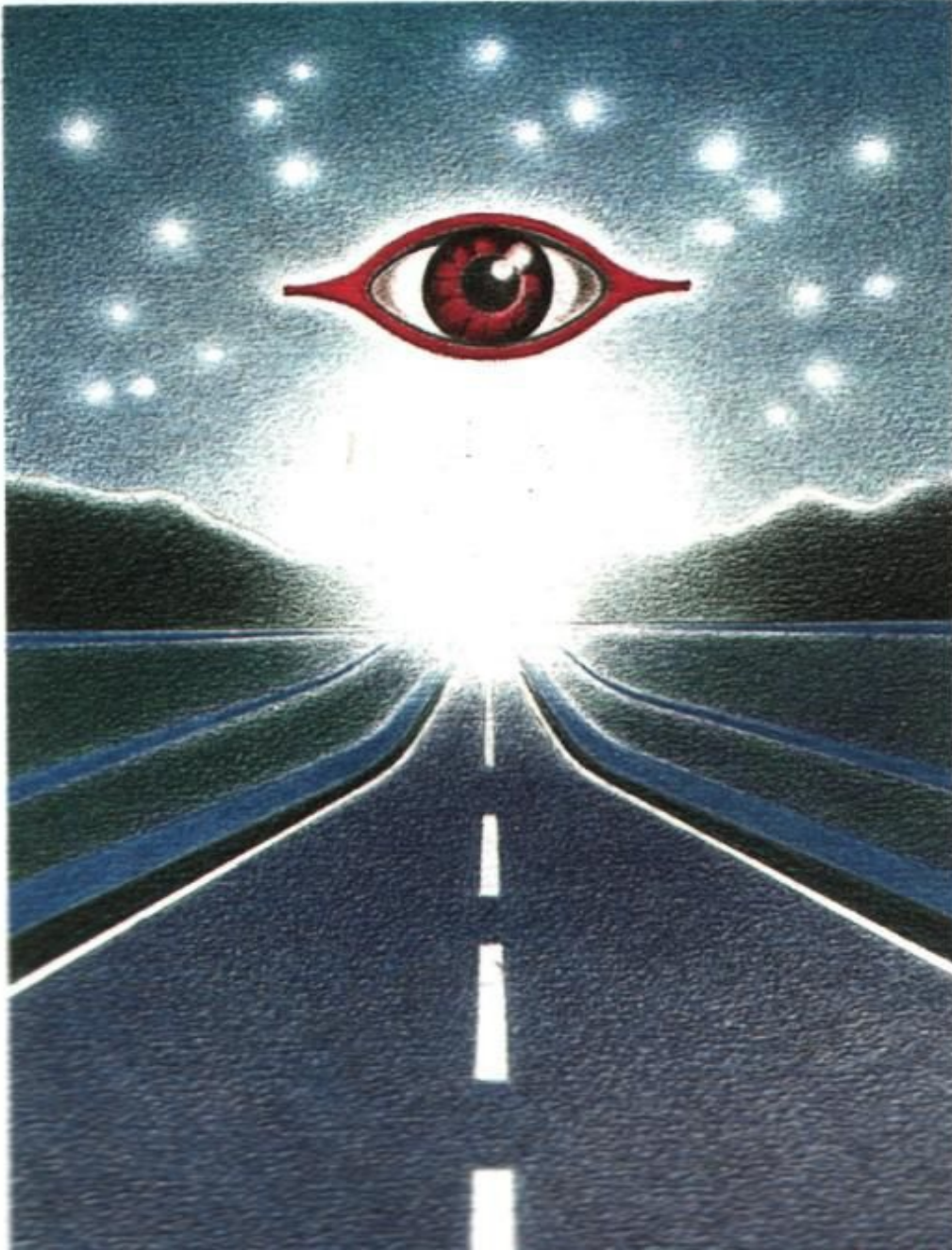

S. SPIELBERG

ÜÇÜNCÜ TÜRLE YAKIN İLİŞKİLER

ALTIN KİTAPLAR

STEVEN SPIELBERG

Üçüncü Türle

Yakın İlişkiler

STEVEN SPIELBERG

Üçüncü Türle Yakın İlişkiler TÜRKÇESİ:

Nilgün Himmetoğlu

Bu kitap daha önce Yayınevimizce BULUŞMA adıyla yayınlanmıştır.

Kitabın Orijinal Adı CLOSE ENCOUNTERS OF THE THIRD KIND

Yayın Hakları (c) DELL PUBLISHING CO.

KESİM AJANSI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi ve Düzenlemesi SEDEF ŞEN

Dizgi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASİMEVİ EYLÜL 1989

Bu kitabın her türlü yayın hakkı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Cell Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu -İstanbul Tel: 522 40 45

ÖNSÖZ

Üçüncü Türle Yakın ilişkiler (Close Encounters of the Third Kind) adlı bu kitapta anlatılanların tümü yalnızca hayal ürünü olabilir mi? Bu sorunun cevabı katın olarak «Hayımdır. Eğer elimizdeki sayısız rapor ve bilgilere inanıyorsak tabii...

Tanımlanmamış Uçan Cisim Deneyimi (UFO Experience) adlı kitabın onuncu bölümü Clost Encounters of the Third Kind adını taşımaktadır. Bu bölümde, Tanımlanmamış Uçan Cisimler ve sakinleriyle karşılaşan insanların, gerçek deneyimler olduğunu ileri sürdükleri birçok olayın öyküsü yer alır. Dünyanın dört bucağından gelen haber, mektup ve raporların bir derlemesi de diyebiliriz buna. Dolayısıyla bu kitapta anlatılan olaylar, kısmen gerçek bilgilere dayanmaktadır. Romanda özellikle «bu dünyaya alt olmayan» görüntüler, bize gönderilen raporlardaki bu tür varlıkların tanımlanmaları temel alınarak çizilmiştir. Tanımlanmamış Uçan Cisimler ve sakinleriyle ilgili on bir bin olayın yer aldığı bir katalogun varlığı, romanın Üçüncü Türle Yakın İlişkiler adındaki «üçüncü» sözcüğünü açıklığa kavuşturmaktadır. Gerçekten de Tanımlanmamış Uçan Cisimlerle olan ilişkilerde, bu kitabın konusunu oluşturan üçüncü bir tür sözkonusudur.

Aynı şekilde birinci ve ikinci türler de vardır. Birinci türde insanlar, Tanımlanmamış Uçan Cisimlere yaklaşmış, ama ne İçindekileri görmüş, ne de onlarla herhangi bir ilişkide bulunmuşlardır. İkinci türdeyse Tanımlanmamış Uçan Cisimler varlıklarını belli edecek açık bir işaret bırakmışlardır. Yer yer yanmış topraklar, dertop edilmiş bitkiler, kırılmış ağaç dalları, hatta radyasyon etkileri gibi...

Bazen bu belirtiler hayvanlarda da görülebilir. Örneğin, Tanımlanmamış Uçan Cisimlerin etkisinde kalan ineklerin olaydan sonraki günlerde süt vermedikleri olmuştur. Ya da cansız dünyanın da bu cisimlerden etkilendiği görülmüştür. Hareket halindeki araçların motorları, parlak ışıklar saçan cisim üzerlerinden ya da yakınlarından geçtiği zaman ansızın durmuş, o cisim uzaklaşınca yeniden çalışmaya başlamıştır.

Yakın ilişkilerin ikinci türü özellikle bilimsel açıdan ilginçtir. Çünkü bunlar la bora tu var çalışmaları yapabilmemizi mümkün kılmış, yani etkilenecek toprakları veya bitki Örneklerini, yanmış yaprakları ya da dalları analiz edebilmemizi sağlamıştır.

Tanımlanmamış Uçan Cisim fenomeni gerçekten vardır. Doğal cisim ve olayların yanlış tanımlanmasına dayanan sahte bilgiler, şaka ya da alay olsun diye verilen asılsız haberler bir kez ayıklandı mı, geriye, ciddi bilimsel araştırmaya sağlam ve önemli bir temel oluşturan açıklanmamış bilgi ve raporlar kalmaktadır. Bunların yalnızca fizikçiler tarafından değil, aynı zamanda sosyologlar ve psikologlarca, da bilimsel açıdan incelenmeleri gerekmektedir.

Tanımlanmamış Uçan Cisimlerin araştırılması ve incelenmesi gerçekten çeşitli uzmanlık dallarının işbirliğini gerektiren bir konudur. Ve Tanımlanmamış Uçan Cisimler Araştırma Merkezi İşte bu yaklaşımla Tanımlanmamış Uçan Cisimler sorununu çözmeyi amaç edinmiştir. Eğer biri çıkar da, «Neden bu sorunu çözmek gerekiyor?» diye sorarsa, bilim tarihi yüzyıllar boyu bu tür sorulara vermiş olduğu cevabı tekrarlar: Salt bilimsel araştırmalar hemen her zaman insansoyunun ilerlemesine ve refahına yol açmıştır. Bilgiyi araştıran yolun bizi nereye götüreceğini asla bilemeyiz ki...

Dr. T. Allen Hynek

Tanımlanmamış Uçan Cisimler

BİRİNCİ BÖLÜM

Çölün kum ve kuru otlardan oluşan kör edici anaforundan yedi belirsiz şekil çıktı. Görüntüleri, her yönden püsküren kum deryası içinde bir görünüp bir kaybolan yedi şekil... Küçük bir Kuzey Meksika kasabası olan Sonoyita'nın hemen dışında şaşkına dönmüş üç federal polis bekledi. Katırları bağlı bulundukları yerde gitgide huysuzlaşarak yularlarını çekiştiriyor, çevrelerine çifteler atıyorlardı. Onlar da olağanüstü bazı şeylerin varlığını sezmişlerdi sanki... Yaklaşan şekiller şimdi çölün bu ıssız kavşağındaki İlk binayı belli belirsiz seçebiliyorlardı.

Tam tepedeki güneş vaktin öğle olmasına karşın kan kırmızıydı. Tıpkı tuğlalarla çevrilmiş vaha Cantina' sında, çok eskiden kalmış bir Coco-Cola reklamındaki güneş gibi... Kum bulutundan çıkan ilk şekil uzun boylu biriydi. Meksikalı polisler baştan savma bir selam verip İspanyolcayı katlederek sordu. «İlk gelenler bizler miyiz?» Haki renkte bir elbise giymiş, Rommel gözlükleri takmış olan adam yüzünü bir deri parçasıyla örtmüştü. Hangi ulustan olduğu belli değildi. Okulda öğrenilen İspanyolcasıyla, «İlk biz mi geldik?» diye sorusunu yineledi.

Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi görünen polis başıyla güneyi işaret ederek karşılık verdi. O yönden de sanki yoktan varolmuşçasına başka bir kâşif grubu belirmişti. Böylece 1973 yılının ortalığı kasıp kavuran kum fırtınasında, iki ekip Sonoyita'nın hemen dışında buluşmuş oldu. On dört kişi kısaca ve sessizce el sıkıştılar.

«Fransız çevirmen yanınızda mı?» Yüzü örtülü adamın sesinden Amerikalı olduğu anlaşılıyordu. Şivesi taşralıydı; Ohio - Tennessee'den olabilirdi. «Evet, efendim. Fransızca bilirim ama mesleğim çevirmenlik değil.» Konuşan ikinci grubun en kısa boylusuydu. Sesinden de hafif bir korku 'belirtisi seziliyordu. Rüzgârın uğultusunu bastırmak için sesini yükselten David Laughlin, şimdi daha bir önemsenir olmuştu. «Mesleğim topografyadır. Yani harita çizerim.»

«İyi Fransızca bilir misiniz, efendim? İngilizceden Fransızcaya, Fransızcadan da İngilizceye çeviri yapabilir misiniz?»

«Eğer yavaş konuşur ve asıl işimin bu olmadığını düşünürseniz, evet.» O sırada başka biri öne çıkarak araya girdi ve haritacıya elini uzatıp Fransız asıllı olduğunu belli eden bozuk bir İngilizceyle konuştu. «Siz Mösyö... şey... Loog-oh-line?» «Şey... Laughlin,» diye kibarca düzelterek uzatılan eli sıkı Laughlin. Fransızın sesinde karşısındakini yumuşak ve dikkatli cevaplar vermeye davet eden bir hava vardı.

«Ah, oui.» Fransız özür dilercesine kendi kendine hafifçe güldü. «Oui, oui, pardon,» diye Fransızca konuşmasını sürdürdü. «Ne zamandan beri bizimle çalışıyorsunuz. Bay Laughlin?»

Laughlin bu soruyu gururla ve sözcükleri dikkatle seçerek yanıtladı.

«Ülkemin Fransızlarla birleştiği 1969 yılından bu yana... Montsoreau görüşmelerine katıldım, hani Fransızların başarı kazandıkları o hafta vardı ya... Sizi kutlarırn, Bay Lacombe.» Lacombe gülümsedi. Bu arada ekip bunca yolu teperek görmeye geldikleri şeye bir an önce ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Bunu farkeden Lacombe hızlı hızlı yürümeye başladı. Bu arada Laughlin'le de elden geldiğince hızlı konuşuyordu. Lacombe ekibin başka bir üyesine el salladı. Lacombe'un fedaisi Robert Watts, birkaç saniye içinde onlara yetişti.

«Robert, ecoute Mösyö Laugh-o-line.»

«Peki, efendim.»

«Size şimdi Fransızca söylediklerimi Robert'e İngilizce olarak tekrarlayın, Bay Laugh-o-line. Alors.» Lacombe çabuk çabuk Fransızca bir şeyler söyledi, Laughlin de konuşulan her sözcüğü hemen ardından Robert'e İngilizce olarak aktardı.

«Söyleyeceklerimi yalnızca çevirmekle kalmayacak,» diye tane tane konuştu Lacombe. «Duygularımı da aktaracaksınız. Her şeyin tam anlamıyla anlaşılmasını istiyorum.»

Meksikalı federal polisler ilerde, şimdi saatte yetmiş kilometre hızla esen rüzgârın altını üstüne getirdiği bölgede bulunan bir şeyleri işaret ederek bağırıp çağırıyorlardı. Herkesin gözü toz toprakla o denli bulanıklaşmıştı ki, arasıra görünüp kaybolan ilk cismi on, on iki metre kanat açıklığı olan dev bir kızböceğine bñzettiler. Adamlar yaklaştıkça, bu hayalet şekil yirmi dört saat önce söylenti olarak işittiklerini doğrulamaya başladı.

Üzerinde tekerleklerle, kanatlara, kuyruğa ve pervaneye benzer şeyler olan garip bir cisim yolun üstüne oturmuştu sanki. Yan taraflarında işaretler ve kanatlarında numaralar vardı. Arkasında da kızıl rüzgârın kesilir gibi olduğu anlarda görülebilen, aynı cisimden altı tane daha duruyordu. Bunlar İkinci Dünya Savaşından kalma. Deniz Kuvvetlerine ait Grumman TBM İntikamcı tipi torpido bombardıman uçaklarıydı.

. Keşif ekibi kalakalmıştı. Lacombe beş, on adım atarak tozlanmış gözlüklerini alnına kaldırdı. Tuhaf bir huzur içindeydi şimdi. Gördükleri onu pek etkilememiş gibiydi. Fransızın yüzü seyrek kır saçlarına karşın genç görünüyordu. Burun deliklerinin iki yanından ağzına doğru inen derin çizgiler vardı. Bu çizgiler ne yapacağına karar verdiği zamanlarda daha da derinleşirdi. Lacombe derin bir soluk alıp elinin tersiyle dilindeki tozu sildikten sonra, eline sterilize edilmiş polietilen bir eldiven geçirerek Laughlin'e ilk emri verdi. Laughlin söylenenleri kısa bir süre dinledikten hemen sonra başıyla onayladı ve orada bulunanlara bağırdı.

«Motor gövdelerinin üzerindeki numaraları istiyorum.» Laughlin bir an için emri doğru çevirip çevirmediği konusunda kuşkuya düştü. Ama herkes ne yapacağını anlamıştı. Birkaç saniye içinde on dördü birden kanatlara ve kuyruğa tırmanıp, ellerindeki tornavida ve, benzeri aletlerle kapakları açmaya başlamıştı bile. Hepsinin elinde Playtex eldiven vardı. Teknisyenlerden biri pilot mahallinin camını geriye doğru kaydırarak açtı. Cam direnmeden kolayca açılıvermişti. Üzerinde kaydığı yataklar ve bilyalar yeni gibiydi. Teknisyen polietilen eldivenli elinde tuttuğu kısıkaçıyla kontrol tablosunun altına tutturulmuş olan bir takvimi çıkardı. Takvimin üzerinde bir tanıtma yazısı okunuyordu: Trade Winds Bar, Pensacola,

Florida. Ama en ilginç yanı üzerindeki tarihi.

«Bay Lacombe,» diye bağırdı teknisyen. Keşfinden, dolayı soluğu kesilmişti. «Mayıs ayını gösteriyor bu.»

Lacombe söylenenleri çevirmesi için dosdoğru Loughlin'in yanına gitti. Ama teknisyen daha çabuk davranmıştı. «Takvim 1945 mayısından aralık ayına kadar.»

Lacombe işte bu İngilizce sözleri çok iyi anlamıştı. Laughlin'e dönüp sesini yükselterek konuştu. Laughlin de söylediklerini herkese İngilizce olarak tekrarladı.

«Bakın bakalım, yakıt var mıymış depolarda?.. Bir de benzinin yanıp yanmadığını kontrol edin.»

Laughlin'in yanında duran fedainin şaşkınlıktan kolları iki yanına sarkmıştı.

«Tanrım, bu yavrular oldukları gibi duruyorlar!» diye güneyli şivesiyle haykırdı. Sesi zaferle çınılıyordu.

«AE 3034567. Tanrı cezasını versin! AE 29930404. Yuh be! AE 335444536. Olur şey değil!» Laughlin aradaki sözcükleri atlayarak numaraları çevirdi yalnızca. Biri de bunları kâğıt üzerine yazılı olanlarla karşılaştırıyordu.

«Motor gövdeleri üzerindeki numaralar birbirini tutuyor. Kanat numaraları da.» Adamlardan beri Grumman' in iniş ışıklarını denerken, Lacombe'un gözleri parlıyordu. Işıklar tozdan yoğunlaşmış havada iki yarım daire oluşturluyorlardı.

«C'est possible? Mümkün mü bu?» Lacombe kollarını iki yanına vuruyor, Laughlin de sarhoş olmuşçasına Robert'i, fedaiyi dürtüyordu.

«Beni kendime getirir misin?» Robert öne eğilip sır verir gibi, «Uçuş numarası 19,» dedi.

«Evet?»

«Uçuş numarası 19. Hatırlamadınız mı? 1945'in mayıs ayında manevralar için Pensacola'don hareket eden filoydu bu. O günden beri onları bir daha gören olmadı. Bugüne dek. Düşünebiliyor musunuz?»

«Peki ama pilotlar nerede? Ya mürettebat?» Robert bu sorunun yanıtını bilmiyordu kuşkusuz. Tam omuzlarını silktiği anda anlaşılmaz bir bağırışma koptu az ötede. Lacombe fırladı. Laughlin de ardından. Meksikalı polisler birinin başına üşüşmüşlerdi. Birkaç metre ilerdeki binanın girişinde küçük bir şekil ikibüklüm olmuş duruyordu. Polislerin şamatayı kesmeye niyetleri yoktu. Paniğe uğramış gibiydiler. Lacombe yardım istercesine Laughlin'den yana baktı; o da gülümsemek zorunda kalarak, «Je ne parle pas espagnol. Français et anglais seulement. İspanyolca bilmem. Yalnızca Fransızca ve İngilizce,» dedi.

Bay Tennessee - Ohio konuştu. «Söylediklerine göre bu adam buradaymış. İki gündür burada olduğunu söylüyorlar. Her şeyi görmüş.»

Lacombe ve ötekilerin umabileceklerini aşlıyordu bu. Fransız bir dizinin üzerine çöküp son derece yumuşak bir hareketle adamın çenesini sterilize eldiveniyle tuttu. Meksikalı hemen başını kaldırdı. Adamcağız ağlıyordu ama Lacombe'u asıl şaşırtan bu olmadı. Adamın yüzünün yarısı pancar gibi kıpkırmızı ve alnından köprücük kemiğine kadar fiske fiskeydi. Laughlin'in şimdiye dek gördüğü en korkunç güneş yanığıydı bu. Hele Meksika'nın kızgın güneşine alışık köseleleşmiş ciltler düşünülürse... Meksikalının elleri titriyordu. Lacombe'un burnuna gelen pis bir koku, adamın kaskatı olmuş pantolonuna bakmasına neden oldu. Bu pantolona bir süre önce işenmişti. Meksikalı konuşmak için başını kaldırdığında, iradesi dışında yeniden işlemeye başladı. Gözlerinde acının ötesinde bir şeyler vardı. Dudaklarını oynatıyor, konuşmak için soluğunu ses tellerinden çıkmaya zorluyor, bir şeyler söylemeye çalışlıyordu. Sonunda birtakım anlaşılmaz İspan yolca sözcükler mırıldanabildi. Gözyaşları da aynı anda boşanmıştı.

«Qu'est-ce qu'il dit? Ne diyor?» diye sordu Lacombe soluk soluğa. Laughlin İspanyolca bilen Amerikalıya döndü. Ama o da bir şey anlamamış olacak ki, ayaklarının dibinde yatan et ve kemik yığını sarsarak soru sormaya devam etti. Adamın boğazından aynı anlaşılmaz guruldamalar çıkıyordu. Sidik kokusu da dayanılmaz bir hal almıştı. Lacombe sabırlı bir adamdı ama Amerikalı her seferinde söylenenleri ısrarla kendine saklar gibiydi. Laugh lin araya girdi. «Ne söylüyor?» Amerikalı kaşlarını kaldırarak içini çekti. Ve adamın sözlerini çevirdi. «Dün gece güneşin geldiğini

ve ona şarkı söylediğini anlatmaya çalışıyor!»

İKİNCİ BÖLÜM

Dört yaşındaki Barry Guiler uykusunda huzursuzdu. Yatak odasının yarı açık penceresinden esen hafif Indiana meltemi perdeleri havalandırıyordu. Odada yumuşak ama sürekli bir uğultu vardı. Bu ses Barry'nin uykusunu bölüyordu. Ansızın hafif kırmızı bir ışık yüzünde dolaştı., Barry gözlerini açtı.

Yatağın yanındaki kerevetin üzerinde duran pilli oyuncaklardan biri hareket etmeye başlamıştı. Bu bir Frankenstein canavarıydı. Kulaç atmak istercesine kollarını kaldırıncı pantolonu düşüyor, canavar kıpkırmızı kesiliyordu.

Barry gözlerini Frankenstein'dan ayırmadan yatağında doğruldu. Sonra oturup çevresine bakındı. Oda oraya buraya atılmış pilli oyuncaklarla doluydu: Bir tank, roketler, sireni ve tepesindeki trafik ışığıyla bir polis arabası, bir Boing 747 uçak modeli, merdivenlere tırmanan itfaiyecileriyle yangın söndürme ekibi ve arabaları, sokak lambasına dayanmış, elindeki şişeyi kafasına diken bir sarhoş... Tüm oyuncaklar harekete geçmiş, ışıklar ve uğultular çıkararak çalışıyorlardı. Kendi kendilerine!

Barry bu durumdan pek hoşlanmıştı. Bu arada pikapda çalışmaya başlamış, Susam Sokağı adlı şarkıyı çalıyordu.

Barry gülerek ellerini çırpı. Sonra yataktan atlayıp açık pencereye koştu. Dışarda, uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyordu. Ama arka bahçe tümüyle karanlık ve sessizdi.

Barry'nin yatak odası koridorun en sonunda bulunuyordu. Şimdi iyice meraklanan Barry koridoru geçerek oturma odasına girdi. Oda küçük bir gece lambasının mayi ışığı dışında karanlıktı. Barry bir şeylerin her nasılsa farklı olduğunu, alışılmışın dışında bazı şeyler döndüğünü seziyordu. Oturma odasının bütün pencereleri açıktı ve gecenin soluğu perdeleri çok garip bir biçimde havalandırıyordu. Ön kapı da ardına kadar açıktı; avludaki ışık gecenin karanlığında daha parlak görünüyordu.

Tüm bu gariplikler küçük çocuğu korkutmadı. Barry eğlenceye hazırdı. Açık pencere ve kapılardan tuhaf bir koku geliyordu. Hani fırtınadan sonra havayı saran o koku gibi. Ama Barry öyle bir fırtına olmadığını biliyordu. Ne gökgürültüsü, ne de yağmur sesi duymuştu. Sakin bir yaz gecesi idi. Üstelik bunun niteliği de değişikti.

Barry bir de mutfak kulaçan etmek istedi. Burada da pencereler ardına dek açıktı, içeri dolan rüzgâr daha sert esiyordu. Arka kapı da açıktı, zincirini tıkırdatıyordu. Bu da önemli değildi. Ama Bingo'nun girip çıkması için kullanılan kapının altındaki kapak menteşelerinden sökülmüş olarak yerde duruyordu; köpek de buzdolabının yanındaki yatağında yoktu.

Üstüne üstlük buzdolabının kapağı açıktı ve yerde süt şişesi, tereyağ, peynir ve yemek artıklarından oluşan bir yığın vardı. Yiyecek izleri buradan köpek kapısına doğru gidiyordu. Barry yerden yarısı erimiş bir dondurma külahı aldı. Birden mutfakta başka şeyler de dikkatini çekti. Barry ansızın döndü, elindeki dondurma külahı yere düşerek muşambaya yayıldı. Küçük çocuğun hızla geri dönmesiyle buzdolabının kapağı kapanmıştı. Şimdi dikkat kesilmiş dış kapıya bakarak bekliyor, gözlerini diktiği yerden ayırmıyordu. Derken Barry Guiler gülümsedi. Gözlerindeki utangaç, muzip

ifade oyuna bir çağrı gibiydi. Bir karşılık bekliyordu. Bir süre daha baktıktan sonra kıkır kıkır güldü. Bakışlarını bir an başka bir yere çevirdi, sonra yeniden gözetliyormuş gibi yaparak neşeli sesler çıkardı. Bir gülüş, bir kaçış daha. Yeni bir oyun. Birden Barry ciddileşti. Topukları üzerinde maymun gibi bir öne, bir arkaya sallanarak çevresinde döndü. Sonra başını yavaşça bir sağa bir sola döndürerek horoz gibi dikleştirdi. «Böyle mi? Böyle mi?» Hiç korkmuyordu. Cesurdu. «Moo» diye bağırdı. Yüzüne korkunç bir anlam vermeye çalışarak, «Bööö... böööö!» diyordu. «Hırrr... Gırrr!»

Jillian Guiler yatak odasında uyandı. Bir haftadır gripten yatıyordu. Kafası, yatağı ve odası darmadağınktı. Jillian'la Barry'nin yaşadığı bu küçük ev, Indiana'nın kırsal kesiminde, alçak bir tepenin doruğundaydı. Gerçi evin idaresi kolaydı ama Jillian kendini iyi hissetmediğinden ev işlerini bir süredir ihmal etmişti.

Yatak odası dağınık olmasına dağınıktı, ama hiç 'olmazsa aradığını bulabiliyordu. Evin öteki bölümlerini dolaşan rüzgâr birden Jillian'ın odasına girerek, kâğıt mendilleri ve Barry'nin karakalem yapılmış portrelerinden birkaçını uçurdu. Yatağın başucundaki komodinin üzerinde bir sürü ilaç kutusu, burun damlaları, yarısı yenmiş bir sandviç ve bir Coco-Cola şişesi duruyordu.

Jillian gribin neden olduğu o garip ruh haliyle kendine gelir gibi oldu. Yorgundu ama uykusu yoktu; düşünebiliyordu ama kafası bulanıktı; yapması gerekenleri biliyor ama harekete geçemiyordu. Bornozuna sarınmış halde yorganın altındaydı. Televizyon açık kalmıştı. Jillian önce işittiği kıkırtılı gülüşün televizyondaki bir programdan geldiğini sandı. Ancak aynı gülüşü bir reklam sırasında da işitince, nereden geldiğini anlayıverdi.

Barry dışarıda gördüğü şeyi taklit etmeye başlamıştı. Yüzünü şekilden şekle sokuyor, elleriyle gözlerini 'bir açıp bir kapıyordu. «Ce-e, Ce-e.» Kendi çevresinde bir topaç gibi birkaç kez döndükten sonra başını bir sağa bir sola doğru dikleştirdi.

Barry olanlardan hoşnut bir halde yüksek sesle gülerken, kapıya, karanlığa doğru ilerliyordu. Kapıdan çıkarken solgun, turuncu bir ışık yüzünü aydınlattı. Barry gülerek kapıdan çıktı.

İşte giderek uzaklaşan bu gülüş, Jillian'ın uyanmasına neden olmuştu. Bir de oyuncakların gürültüsü.

Jillian yarı uyanık yatarken, onu neyin uyandırdığını düşünüyordu. Derken yavaş yavaş gözlerini açarak yatağın içinde doğrulurken, bir oyuncak polis arabası tepesindeki trafik lambasından ışıklar saçarak odaya girdi.

Polis arabasının ardından topunun ağzından kırmızı alevler saçan bir tank geliyordu. Arkasından da uçuşa hazır halde bir jumbo jet. Ve en arkada pantolonu düşmüş, kollarını öne uzatmış bir Frankenstein canavarı.

Şimdi Jillian tam anlamıyla uyanmıştı. Yorganı fırlatarak yataktan kalktı. Başparmağının ucundan kıl payı geçen polis arabası duvara çarpıp durmuştu. Onun ardından öteki oyuncaklar birbirilerine çarparak üst üste yığılıp kaldılar.

«Barry?» diye seslendi Jillian.

Sonra işittiği o gülüşü anımsadı. Artık duyulmuyordu ama anısı sessiz gecede asılı duruyordu hâlâ.

Yatağın başucundaki saat 10:40'tı. Bu saatte Barry ne yapıyordu? Yatalı daha iki saat olmuştu.

Jillian sendeleyerek koridoru geçip Barry'nin yatak odasına girdi. Yatak boştu. Pencereleler de açıktı. Odadan koşar adım çıkan Jillian yine koridoru geçip oturma odasına gitti. Çılgın gibi çevresine, açrk pencerelere, sokak kapısına ve avludaki ışığa> bakıyordu.

Şimdi yanılmasına olanak yoktu artık. Barry"nin gülüşüydü bu ve evin dışından, gecenin karanlığında bir yerlerden geliyordu. Jillian küçük bir çığlık attı, ardından hapşırdı.

Gülüşü yeniden işitti. Giderek uzaklaşıyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü Jillian dehşet içinde. Sokak kapısından çıkıp avluda durdu. Işığın gerisindeki karanlığa gözlerini alıştırmaya, boş yere bir şeyler görmeye çalışıyordu. Gözlerinden yaşlar boşandı boşanacaktı. Kendine hakim olmaya çalışarak, «Barry! Barry!» diye bağırdı. Bir yandan da karanlığın içinde, oğlunun gülüşünün kaybolduğu yöne doğru ilerliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeryüzündeki tüm hava trafik kontrol merkezlerinin içi gerçekdışı bir görünüm taşır. Birleşik Amerika Devletleri'nin orasına burasına serpiştirilmiş düzinelerle hava trafik kontrol merkezi bulunmaktadır. Indianapolis yakınlarındaki yarı yarıya toprağa gömülmüş olanıysa, birçoğu gibi pek bir özelliği olmayan tipik bir hava trafik kontrol merkezidir.

Bu kocaman beton yapıların içinde yaratılmış olan yapay dünyayı seçebilmek için dikkatle bakmak gerekir. Çünkü ortalık loştur genellikle. Kapıların-nerede olduğunu belli belirsiz gösteren, üstleri siperlikli ve düşük vatl ampullerden başka çevreyi aydınlatan ışık bulunmaz.

İndiana uçuş bölgesini tarayan radar ekranlarının ışığı hakimdir odaya. Ne gecenin, ne de gündüzün belli olduğu, yalnızca yukarıdaki gerçek dünyada olup bitenlerin elektronik bir görüntüsünü yansıtan parlak radar ekranlarının yapay ışığı...

Ülkenin tüm hava trafiği burada gözden geçirilir, radarla kaydedilir ve telsiz aracılığıyla sorguya çekilir. Kendini tanıtmak, kimliğini doğrulamak, geçiş izni ve gerekirse tavsiyeler almak yoluyla ya Indiana'ya iner ya da çoğunluk saatte bin kilometreyi bulan bir hızla başka başka yerlere doğru geçer gider uçaklar.

Bu loş dünya yapaymış gibi görünmekle birlikte asıl amaç, bütün hava trafik kontrolcularının umduğu gibi gerçek olaylara tümüyle uyabilen bir görünüm sağlayabilmektir. Her kontrolcu ister bir jumbo jet, isterse alçaktan uçan dört kişilik özel bir uçak olsun, herkesin eyaleti sağ sağlim geçebilmesini sağlamak üzere gerekli düzenlemeleri yapabilmeyi umar.

Ama umar yalnızca, çünkü bazen evdeki hesap çarşıya uymaz...

O hafta Harry Crain geceyarısı işbaşı yapıyordu. O saatlerde radar ekranlarının başında sadece beş, altı kişi bulunurdu. Harry genellikle onların gerisinde bir aşağı bir yukarı dolaşır, zaman zaman da yüksek bir taburede otururdu. Başındaki kulaklığı uzun, sarmal bir kabloyla telsiz aygıtlarına bağlıydı. Tam ağzının önünde bulunan kıvrık bir plastik boru, sesini mikrofon aracılığıyla yükseklerdeki gerçek dünyaya iletliyordu.

O gece dört trafik kontrolcüsü ilk vardiyalarını almışlardı. Çifter çifter ve yanı yana radar

ekranlarının önüne oturdular. Hepsi de yakaları açık beyaz gömlek giymişti. Gömleklerinin kolları da sıvalıydı. Başlarının üstündeki hoparlörlerden hava trafiğinin alışlagelmiş telsiz vızıltısı işitiliyordu. Vızıltılar şimdi seyrekleşmişti; çünkü Indianapolis üzerindeki bölge, aşağıdaki hava trafik kontrol merkezindeki kadar karanlık ve hareketsizdi.

«Hava Trafik Kontrol,» diye bir pilotun sesi duyuldu ansızın. «31 Aireast'in uçuş alanında trafik var mı?»

Harry Crain ekranlardan birine dikkatle baktı. Veri bloklarından yalnızca üçü tümüyle, biri de kısmen, doluydu. Aynı yönde giden uçaklardan ikisi birbirlerinden yirmi

beş kilometre uzaktaydı. Bir başka yönde giden üçüncüsüyse, Aireast'ten oldukça uzakta kalıyordu. Ekranın geri kalan bölümü boştu.

Harry mikrofonuyla devreye girdi. «31 Aireast, uçuş alanınızda iki uçaktan başka trafik yok. Bunlardan biri TWA'nin L-1011'i. Sizinle aynı yönde ve yükseklikte. Arkanızda ve yirmi beş kilometre uzakta kalıyor. Bir de Allegheny Şirketinin DC-9'u var. O da önünüzde ve sizinle aynı yükseklikte ama seksen kilometre kadar uzakta. Ayrılmayın. Bir de geniş alan taraması yapayım.»

Harry uzanıp bir düğmeye bastı. Radar ekranı dar alandan geniş alan taramasına başladı. Harry ekrana bir göz attıktan sonra yeniden başka bir düğmeye bastı. Bilgisayardan geçerek yansıyan görüntüye bakıyordu. Aireast'in dolayında işaret vermeyen bir uçak ya da başka bir hava aracı vardı gerçekten. Harry ekrana daha dikkatle baktı. Tam o sırada Aireast'in pilotu konuşmaya başlamıştı. «31 Aireast'in önünde ve beşle yedi kilometre uzağında bir trafik var. Oldukça yüksekte ama alçalıyor.»

Kontrolculardan biri öne doğru eğilip ekrana baktı ve pilotun sözlerini onayladı hayretle.

«31 Aireast,» diye mikrofona konuştu Harry. «Evet, o konumda bir trafik ben de görüyorum. Ancak yüksek irtifa trafiğinde böyle bir şey olmaması gerek. Bir de alçak irtifayı kontrol edeyim.»

Harry iç haberleşmeyi sağlayan adamına döndü. «Aşağıdakileri ara ve bunun ne olduğunu bilip bilmediklerini öğren...»

«31 Aireast'ten merkeze.» Pilot, Harry'nin devresini keserek araya girdi yeniden. «Bu trafik alçak irtifada değil. Kuzeydoğumuzda ve alçalmaya devam ediyor.»

«Ne tip bir uçak olduğunu söyleyebilir misiniz?»

Pilotun sesi olağan geliyordu. Şu anda rapor edeceği şeyi düşünüyor olmalıydı. «Olumsuz. Belirli dış hatları yok. Ook da parlak. Şimdiye dek gördüğüm en parlak ışık. Beyazdan kırmızıya dönüşüyor. Renkler de çok çarpıcı.»

Şimdi öteki kesimlerin kontrolcuları da Harry'nin önündeki ekrana bakıyor ve konuşmaları dinliyorlardı. Harry'nin koordinatörü uzanıp bir düğmeye bastı, birini arayarak ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Harry yüksek taburesinden radar ekranlarını izledi bir süre. Sonra öteki uçakla bağlantı kurarak, «517 TWA, durumu bildirin,» dedi.

Hoparlörden değişik bir ses duyuldu bu kez. «Merkez, burası 517 TWA. Söz konusu trafik şimdi sanki çok parlak iniş ışıkları yakmış gibi. Telsiz konuşmalarını duymadan önce bunları Aireast'in iniş ışıkları sanmıştım.»

O sırada Aireast'in pilotu konuşmaya başladı yeniden. «517 TWA, sözlerinizi tekrar edin lütfen.»

TWA'nin pilotu ağır ağır ve net bir şekilde sordu. «31 Aireast, iniş ışıklarınızı yaktınız mı?»

«Hayır, yakmadık.»

Harry araya girdi. «517 TWA, Indianapolis Merkezi konuşuyor. Aireast sizinle aynı yönde ve yirmi beş kilometre uzakta, önümüzde, uçuş yüksekliği de aynı. Durumunuzu bildirin lütfen.» Harry koordinatöre dönerek, «Aireast kendisiyle aynı irtifada olağanüstü bir trafik olduğunu iddia ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum.»

TWA'nin konumu ekranda belirmişti. Harry pilota Aireast'i görüp görmediğini sordu.

«Olumlu, görüyorum.»

«517 TWA, Aireast'in yakınlarındaki trafiği de görebiliyor musunuz?»

«Evet,» dedi pilot ihtiyatla. «Görüyoruz ve onu İzliyoruz.»

«Ne yapıyor şimdi?»

«Tam Aireast'in bildirdiği gibi hareket ediyor.»

31 Aireast araya girdi. «Trafik şimdi beş yüz metre kadar altımıza indi. Bekleyin bir dakika... Ayrılmayın... Tamam merkez. Trafik sağa döndü ve tam üzerimize doğru geliyor. Biz de sağa dönüyor ve üç-elli uçuş düzeyini terk ediyoruz.»

Harry Crain taburesinden fırladı. Loş odada hava gerginleşmişti.

Koordinatöre dönerek, «Bana telefonda Wright-Patterson'u bul çabuk,» dedi. «Orada hangi Tanrının cezası deneyi yapıyorlar acaba?»

«31 Aireast,» diye seslendi Harry hemen ardından. «Aiçalın ve üç-bir-sıfır uçuş düzeyini koruyun... Allegheny DC-9, siz de derhal otuz derece sağa dönün... Aireast uçağı üç-bir-sıfır uçuş düzeyine iniyor.»

Aireast'in pilotu hâlâ sakın konuşuyordu. «Parlak ışıklı trafik şimdi köşeli inişe geçti ve balistik olmayan bazı hareketler yapıyor.)

Harry'yle koordinatör birbirilerine baktılar yalnızca.

«Tamam, merkez,» dedi Aireast'in pilotu. «Trafik şimdi son hızla geliyor. Aşırı parlak ve çok hızlı hareket ediyor.»

«Burası 517 TWA,» diye bildirdi öteki pilot da. «Trafikten uzaklaşmak için biz de biraz sağa kayıyoruz.»

«Tamam, 517 TWA.» dedi Harry Crain. «Sağa sapma onaylandı.»

«31 Aireast'ten merkeze. Üç-bir-sıfır düzeyine indik.

Trafik kuzeybatımıza geçti ve dört yüz elli metre kadar uzakta. Çok hızlı hareket ediyor.»

Bu arada uçuş kulesi şefi loş odaya sessizce girmiş, Harry'nin tam arkasında duruyordu. İlk kez konuştu. «Sor bakalım onlara, resmi olarak rapor vermek istiyorlar mı?»

«Merkezden 517 TWA'ya,» dedi Harry. «Aireast'in yakınındaki trafiğin bir Tanımlanmamış Uçan

Cisim olduğunu resmi olarak rapor etmek ister misiniz?»

Birkaç saniye parazitten başka bir şey duyulmadı. Sonra cevap geldi. «Olumsuz... Rapor etmek istemiyoruz.»

Harry bu kez öteki pilota' sordu. «31 Aireast, yakınınızdaki trafiğin bir Tanımlanmamış Uçan Cisim olduğunu rapor etmek ister misiniz?»

Parazitler çoğalmıştı.

«Olumsuz. Biz ou tür bir rapor vermek istemiyoruz.» «31 Aireast,» diye ısrar etti Harry. «Herhangi bir raporun resmi kayıtlara geçmesini istiyor musunuz?» «Nasıl bir rapor vereceğimizi bilmiyoruz ki...» Harry gülümsedi. Rahatlamıştı. «Ben de bilmiyorum,» dedi. «Trafiği varacağı yere kadar izlemeye çalışacağım.»

«Ve bize de üç-bir-sıfır uçuş düzeyinde yol gösterin,» dedi pilot, sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi. «Uçağın arkasındaki görevli, trafiğin yakınından geçtiğimiz zaman yolcuların resim çektiğini söyledi.»

Harry Crain bölüm şefine dönerek yavaşça, «Bunları görmek İsterdim,» dedi. Sonra mikrofondaki konuşmasını sürdürdü. «Allegheny J-8'i kesecek şekilde sağa dönün ve normal rotanızı koruyun. TVVA'nın uçuş düzeyi üç-bir.»

Bölüm şefi yine geldiği gibi sessizce karanlıkta kayboldu. Uçuş kulesindeki gerginlik de azalır gibi olmuştu.

Harry'nin koordinatörü sordu. «Bu tür bir şey için kitap ne diyor?»

«Allah kahretsin, nereden bileyim?» diye söylendi Harry. «Hava Kuvvetleri otuz yıl önce yazmaya başlamıştı. Hele bitirsinler de görelim.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aireast 31, Roy Neary'nin evinin üstünden o gece saat dokuz sularında geçti. Jetlerin gürültüsü evin içinde pek duyulmadığından uçağın geçişi kimsenin dikkatini çekmemişti.

Rey kent dolayındaki evinin oturma odasına elkoyarak öyle bir döşemişti ki, gören buranın Kurtuluş Ordusunun özel bir odası sanabilirdi. Duvarlarda çeşitli elektrikli araçlar asılıydı. Odanın her köşesinde de mekanik bir araç bulunuyordu. Bu odada bulunan yetişkin oyuncakları, bir çocuğu çocukluk döneminden yoksun bırakacak kadar çoktu.

Odadaki en dikkat çekici şey pingpong masasının üzerine kurulmuş olan oyuncak tren takımıydı. Demiryolları, yapma dağlardan, göllerden, köprülerden geçiyordu. Her şeyiyle tam bir maketti bu.

O gece Roy Neary'yle sekiz yaşındaki oğlu Brad oturma odasında yalnız başlarına, yan yana oturuyorlardı. Roy oğlunun matematik ödevine yardım etmeye çalışıyordu. Ama ayakları dibinde bir yığın aritmetik kitabıyla oturan Brad, toplama ve çıkarmayla elektrikli trenlerden daha az ilgilenir gibiydi.

Neary'nin karısı Ronnie arasıra pingpong oynamaktan hoşlanırdı. Ancak Roy karısına dikkatli bir dille oğlan çocuk yetiştiren ailelerde bu tür elektrikli bir tren takımının bulunmasının ne denli önemli

olduğunu anlatmıştı.

Karısı da, «Tren takımı baba için önemli olabilir,» karşılığını vermişti. «Pingpongun anne için olduğu gibi.»

Roy bu çekişmeyi tren takımını haftasonları sökeceğine söz vererek önlemeye çalışmış ama nedense bundan sonraki aylarda söküleceğine, tren takımına her gün yeni bir parça eklenmişti. Şimdi her şeyi tamam olan bu oyuncağı çalıştırmak Neary'nin boş zamanlarının çoğunu almaktaydı.

«Şu alt geçite kalkıp inen bir köprü koymaya ne dersin, baba?» diye sordu Brad.

Neary'nin kaşları çatılmıştı. «Aklının ev ödevinde olduğunu sanıyordum.»

«Aritmetikten nefret ediyorum.» Çocuk elindeki kurşun kalemini fırlatıp atarak gözlerini karşı koyucu bir ifadeyle babasına dikti.

Neary sakın bir tavırla kalemi yerden alıp çocuğun eline tutuşturdu. «Diyelim ki,» dedi. «İstasyon şefi sana on sekiz tane vagon verdi ve eşit sayıda vagonları bulunan iki tren oluşturmanı istedi. Ne yaparsın?»

Brad kalemini fırlatıp attı yeniden. Sonra elini arka cebine sokarak küçük bir hesap makinesi çıkardı. «Bu, hiç de zor değil.» dedi. «Hesap makinesiyle bulurum. Nasıl olsa yanımda her zaman bunlardan bir tane bulunacak.»

Roy içini çekerek tavana doğru baktı. Aralarındaki uzun sessizlik altı yaşındaki Toby Neary'nin bir kasırga gibi odaya dolmasıyla bozuldu. Toby odaya girerken önüne ne geldiyse devirmişti. Pek de öfkeli görünüyordu. İri mavi gözleri çakmak çakmaktı. Kirli elinin parmağını Roy' un yüzüne doğru uzatarak, «Fosforlu boyalarımı çalmışsın,» diye bağırdı.

«Bir şeyini çalmadım ben.»

«Ben senin şeylerini çalmıyorum ama.» Toby inatla suçlamasını sürdürüyordu.

O sırada odaya giren Ronnie, Roy'un dikkatini dağıttı. Ronnie gözleri kapalı, ellerini öne doğru uzatmış, bir uyurgezer gibi yavaşça yürüyordu.

Uzun sarı saçlı, oval yüzlü, sivri çeneli ve de genellikle her şeyden çabuk bıkan bir kadındı Ronnie. Kızınca gözlerini iri iri açardı. Kaşları da kocasının garip fikirleri karşısında her zaman havaya kalkmaya hazırdı. Şimdi gözleri görmeyen biri gibi, kollarıyla çevresini yoklayarak yürüyordu. Üç yaşındaki Sylvia da annesinin eteklerine tutunmuştu. Ayaklarını iyice havaya kaldırıp sonra yavaşça yere koyarak ilerliyordu. Onun da gözleri sımsıkı kapalıydı.

Neary hayretle, «Ronnie,» dedi.

Ronnie kocasına aldırış etmeden, «Brad,» diye seslendi. Gözleri hâlâ kapalı, yüzü ifadesizdi. «Brad, işte sana bir aritmetik problemi. Eğer haftada yedi gün varsa ve annen bütün bu günler evdeyse, annene gezecek kaç gün kalır?»

, Bu kez Brad'ın hesap makinesine ihtiyacı olmadı. «Sıfır.»

«Ronnie,» diye yineledi Neary. Olanlardan hiç hoşlanmamıştı. «Aç gözlerini.»

"Ronnie sordu. «Neden açayım? Hiç ihtiyacım yok. Böyle bütün evi dolaşabilir, yatakları yapar, yemeğinizi pişirip ortalığı temizleyebilirim. Hem de hepsini gözlerim kapalı yaparım. Toby'nin kafesteki sincabı gibiyim ben.»

«Hiç de değil,» dedi Roy. «Gözlerini aç da şuna bir bak.»

Ronnie gözlerini yavaşça açtı. Roy ne olduğu belirsiz bir şeyler mırıldanıyordu. Bu da halinden memnun olduğunu gösterirdi. Neary tren takımının kontrol tablosunda bir düğmeye bastı. Anneyle çocuklar küçük bir yelkenlinin harekete geçerek aynaya benzeyen bir gölde dolaşmaya başladığını gördüler. Yelkenli o sırada üzerinden trenin geçeceği bir demiryolu köprüsüne yaklaşıyordu. Tren tam köprüye geldiği anda durdu. Köprü iki yana açılarak yelkenliye yol verdi. Yelkenli titrek hareketlerle köprüden geçtikten sonra köprü kapanmaya başladı. Ama tam kapanmasına fırsat kalmadan, tren harekete geçip köprü üzerinde ilerleyince, madeni bir ses çıkararak göle yuvarlanıverdi.

Neary'nin gülümsemesi kaybolmuştu. «Hımmmm.»

Ronnie gözlerini trenden ayırıp kocasının yüzüne dikerek, «Aman Roy.» dedi. Sesi anlamsızdı. «Gerçekten müthiş bir gösteriydi.»

«Ama biraz önce böyle olmadı.»

«Tabii, hiç kuşkusuz...» Gözlerini kocasından ayırmamıştı. Şimdi Toby'ninkinden daha çakmak çakmaktı mavi gözleri. «Bu demiryolu oyununa iki hafta daha tanıyorum,» dedi. «Ondan sonra doğru zemin katındaki elektrikli tenis ve tuvalet takımı, öteki şeylerin yanını boylayacak.»

«Ama bu haksızlık.»

«Daha bitmedi,» diye homurdandı Ronnie. «Şu Tanrının cezası çiftliği de takımıyla birlikte arka bahçeye kurabilirsin.» Ronnie hırsla gazeteleri topluyor, ortalıkta eline geçirdiği öteberiyi bir köşeye yığıyordu. «Tanrım, bu ovde işten başka bir şey yok mu? Hizmetçiden beter oldum.»

«Geçen haftasonu dışarı çıkmıştık ama,» diye Neary karısını yatıştırmaya çalıştı.

«İki sokak yürüyüp bir kahve içmek pek de eğlenceli sayılmasa gerek.»

«Her gün Brad'i okula götürürken hava alıyorsun.» Neary yine alttan alıyordu.

«Anlaşılan Toby'yi okula götürmek ya da Sylvia'yla süpermarkete uğramak da o sayılı eğlenceler arasında. Ya da ne bileyim, arabayı lâstik değiştirmek için garaja götürmek, ha?»

Neary içinin burkulduğunu hissederek, «Çok tatsız bir tablo çiziyorsun,» dedi karısına.

«O zaman bana başka bir fırça ver.»

«Bak, eğer enerji şirketindeki işimin çok eğlenceli olduğunu sanıyorsan...» diye söze başladı Neary. Bir yan< dan da karısının ne denli öfkeli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ronnie'nin öfkesinin hangi boyutlara ulaşabileceğini çok iyi bilirdi. «Bak, dinle,» diye konuşmasını sürdürdü. «Bozuk bir transformatörü onardığın zaman tüm sistem düzelebilir.»

Ronnie kocasına boş boş bakıyordu. Kafası başka yerdeydi. «Herkesin sık sık sözünü ettiği yeni bir şey olsa gerek bu.»

«Nedir o yeni .şey?»,

«Yaşam biçimi. Biz de yaşam biçimimizi değiştirsek iyi olacak.»

«O dediğin zenginlerin harcı, sevgilim,» dedi Roy. «Onlar bir dükkâna bir telefon açıp kendilerine tümüyle yeni bir yaşam biçimi sipariş ediverirler.»

«Belki de yaşam biçimi değildir bu,» diye mırıldandı Ronnie. «Belki de dergilerin sözünü ettiği şeydir... Yani yaşamın niteliği. Hayatta herhalde süpermarketlerin raflarında bir dolarlık tuvalet kâğıdı aramaktan başka şeyler de olsa gerek...»

Neary uzunca bir süre sesini çıkarmadı. Ronnie hiçbir zaman kocasının yeterince para kazanamadığından yakınmamış ya da maaşının azlığını kafasına kakmamıştı. Dolayısıyla Roy da her şeyin yolunda gittiğini sanıyordu.

«Ocakta zam aidim,» diye ihtiyatla söze başladı.

Ronnie başını sallayarak, «Yanlış anladın,» dedi. «Paradan söz etmiyorum. Dükkânlardan da özel şeyler satın almak istemiyorum. Yaşamımda bazen özel şeylere sahip olmak benim için yeterli. Ve Roy,» diye ekledi. «Bilirsin ben kolay mutlu olan bir kadıyım.»

«Öyle mi?»

«Acapulco'da bir haftasonu geçirmek istemiyorum. Yalnızca özel bir şey olmasına öyle ihtiyacım var ki... Söz gelişi, bir gün bana bir çiçek getirsen dünyalar benim olabilir. Bir tek gül...»

Neary'nin yine içi burkuldu. «Hep de unuturum.»

«Eğer istediklerimi bir anlayabilsen her şey hallolacak.»

Canı sıkılan Tbby, «Babam fosforlu boyalarımı aldı,» diye girdi araya. Dikkati kendince önemli olan şeye çekmek istiyordu.

Ronnie gazetenin sinema sayfasını katlayarak kocasına uzattı. «Şuna bir göz at.»

Neary o hafta oynayan film listesine baktı. «Hey! Bakın ne var? Pînokyo gelmiş.»

«Kim?» diye sordu Brad.

Ronnie çantasını açmış, kapağındaki aynada yüzünü inceliyordu. «Çok gülümsüyorum,» diye söylendi. «Ağzımın yanlarında kırışıklıklar belirmiş.»

«Pinokyo,» diye yineledi Neary. «Çocuklar, siz Pinokyo'yu hiç görmediniz. Şansınız varmış!»

Brad kaşlarını çatı. «Ama bu haftasonu golf oynayacağımıza söz vermiştin, baba.»

«Tamam, golfe söz vermiştin,» dedi Toby de. Bu kez nasılsa bir şeyi onaylamıştı.

«Ama Pinokyo çok ünlüdür,» dedi Neary.

«Dudaklarım da inceliyor,» diye Ronnie kendi kendine yüksek sesle konuştu. «Ve de ifadesi aksileşiyor. Tıpkı anneminki gibi...»

Brad içini çekerek, «Bebekler için yapılan o budalaca miki filmini kim görmek ister?» dedi.

«Kaç yaşındasın sen?» diye sordu babası.

«Sekiz.»

«Dokuz olmak ister misin?»

«Tabii.»

«O zaman yarın Pinokyo'yu seyredeceğiz.»

Ronnie aynadaki görüntüsüne bakarak söylendi. «Çocukların kafasını çeliyorsun.»

«Şaka ediyordum,» dedi Neary. «Ama benim çocukluğum Pinokya'yla geçti. Çocuklar her zaman aynıdır. Çok hoşlanacaklarından eminim.» Bir süre kendi kendine bir melodi mırıldandı, sonra şarkının sözlerini söylemeye başladı. «Yıldızlardan bir dileğin varsa... Ne olursa olsun...» Neary durdu. Söylediklerinin ne karısı, ne de çocuklar için bir şey ifade etmediğini anlamıştı.

«Siz haklısınız.» dedi ellerini açarak. «Kararınızı siz verin. Kimseyi etkilemek istemem. Yarın minyatür golf oynayabilirsiniz. Bu da sırada beklemek, ufak bir topu küçük bir deliğe sokmak için çabalamak demektir. Ayrıca hiç de sayı yapmayabilirsiniz. Ya da Pinokyo'yu seyredersiniz. Bu da ömrünüz boyunca anımsayacağınız müzik, hayvanlar ve sihirli olaylar demektir.» Bir an umutsuzluğa kapılarak, «Oya koyalım,» dedi.

Üç çocuk bir ağızdan, «Golf,» diye bağırdı. Neary alındığını belli etmemeye çalıştı. «Tamam, yarın golf oynuyoruz,» dedi. «Ama şimdi yatma zamanı. Hemen yatağa.»

«Hayır, bir dakika,» diye karşı çıktı Toby. «Bu gece TV'de On Emir filmini seyredebileceğimizi söylemiştin.»

O sırada telefon çaldı. Ronnie yerinden kalkarak cevap vermeye gitti. Telefonun alıcısını kaldırırken, «O film dört saat sürüyor,» dedi. «Alo? O merhaba Earl.»

Neary kendi kendine konuşur gibi, «On Emir'den beşini görebileceklerini söylemiştim onlara,» diye mırıldandı.

«Bir dakika Earl,» dedi Ronnie telefona. «Bütün bunları aklımda tutamam ben. Sen en iyisi Roy'a söyle.» Telefonu kocasına uzattı. «Bak bir şeyler olmuş.»

Neary yerinden kalkıp pingpong masasının çevresini dönerken, «Çocuklarım Pinokyo'yu görmek istemiyor,» diye söylendi. «Ne günlere kaldık.»

Roy telefonun yanına geldiğinde, Ronnie alıcıyı kocasının eline vereceğine bir eliyle onun kulağına tuttu, sonra sokulup öteki kulağını öptü. Neary karısının ani ruhsal değişmelerine alıştı. Eğilip kulağını öpmek için sabırsızlanan Sylvia'yı da kucağına aldı.

«Ne oldu, Earl?» diye enerji şirketindeki iş arkadaşına sordu.

«Enerji gönderim merkezinden telefon ettiler.» Earl'in sesi endişeli çıkıyordu. «Ana voltajda büyük bir kaçak var.»

«Ana voltajda mı? Nasıl olur?»

«Gilmore İstasyonundaki transformatörlerin yarısı devreden çıktı.» Earl mümkün olduğu kadar çabuk anlatmaya çalışıyordu. «Her an elektrik kesilebilir. Onun için elektrik varken üzerine bir şeyler giyip hemen gel.»

«Earl, neler oluyor?»

«Haydi çok konuşma, hemen Gilmore'a gel, Roy.»

Roy telefonu kapattığında hat çoktan kesilmişti.

«Duydun mu?» diye sordu karısına dönerek.

O anda ev karanlığa gömüldü ve her şey sustu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eğer yeryüzünde bir Moog Synthesizer[-1] de karmaşık değilse, başka hiçbir şey karmaşık değildir. Bu aygıtlardan hâlâ dünyada çok sayıda yok. Pek az kişi de bu aygıtı yapmasını ve çalıştırmasını bilir. Yine daha az kişi synthesizer'lerle ne yapılabileceğini ya da yapılamayacağını ve onun gücünü gnlayabilir.

Dolayısıyla iki yıl önce Stevie Wonder için yapılmış oları bir synthesizer'i değiştirmek üzere acele emir geldiğinde, bu esrarengiz işlerden anlayan sakallı, bıyıklı, gözlüklü bilim adamları biraz da şaşkın bir çabayla kolları sıvadılar.

Şaşırmışlardı, çünkü Bay Wonder, daha önce müzik dünyasında hiç adları geçmeyen bir gruba Moog'unu ödünç ya da tümüyle vermişti. Peki ama, neden 'böyle yapmıştı? Bu adamlar uzun menzilli nükleer başlıklı kıtalararası balistik bir füzeyle yapamadıkların! bir Moog Synthesizer'le nasıl becereceklerdi?

ALTINCI BÖLÜM

Roy içeri girdiğinde, Ike Harris iki telefonla birden konuşuyordu. Biri, şirket başkanı Grimsby'nin kapalı kaldığı asansörle, öteki de aynı derecede öfkeli olan dış dünyayla bağlantılıydı.

Harris tam bir panik içindeydi. Bir yandan telefonda Grimsby'ye, «Gilmor'dakl A 27-KV hattı gitti,» diyor, bir yandan da Neary'ye durumu açıklıyordu. «Bütün devreler açık, merkezde her şey normal ama yine de enerji varması gereken yerlere ulaşmıyor. Sanki bir kaçak var. Durmadan enerji kaybediyoruz. Tolono karanlıkta. Crystal Gölü de. Ne? Evet, efendim. Siz de karanlıktasınız.» Harris bir an Neary'ye baktı, sonra gözlerini tavana kaldırarak Grimsby'nin telefondan ona gönderdiği olumsuz titreşimleri Neary'ye aktarmaya çalıştı.

Grimsby'nin bağırımları bir an için durunca, «Tamam, anladım,» dedi Ike. «Öteki telefondan haberleri alıyorum. 890 megavatlık hat tümüyle gitmiş. Belediyenin elektrik işlerinden onarım için yardım istedim. Ancak 500 KV'lık kule yeniden çalışmaya başlayıncaya dek oraya kimseyi gönderemiyoruz şimdilik. Efendim? Başüstüne.»

Harris telefonu eliyle kapatarak, «Neary, o bölgedeki normal hat gerilimi ne kadardır biliyor musun?» diye sordu.

«Rüzgârsız havada hat başına normal gerilim on beş bin libredir. Birkaç yıl önce o bölgede bulunmuştum.»

Ike elini telefondan çekerek, «Oraya şimdi Neary'yi gönderiyorum,» dedi.

«Öyle mi?» Roy şaşırmıştı.

Harris boş olan eliyle Neary'ye kontrol odasından çıkmasını işaret etti. «Çabuk davran. Fırla hemen. Hayır, hayır size söylemiyorum, Bay Grimsby.»

Roy kapıya doğru yürürken, Ike'ın öteki telefondan birine bağırdığını işitti. «Belediye başkanına söyleyin on dakikaya kadar enerji sağlanacak.»

On beş dakika sonraysa Neary kırsal kesimin karanlık' yolunda ilerliyordu. Karanlıkta yolun adını ya da numarasını göremediğinden, hemen hemen kaybolduğundan emindi. Arabası evindeki çalışma odasının küçük bir modeliydi. Haritayı direksiyona yaymış, ağzında tuttuğu bir el feneriyle yönünü belirlemeye çalışıyordu.

Bu durumda araba kullanması yeterince tehlikeliydi. Bir de uzun dalga radyosundan gelen polis konuşmaları dikkatini çekiyordu.

«Burası şerifin bürosu. Reva Yoluna yakın bir yerde devriye arabası var mı?»

«Alo? Burası dağyolu altı-on devriye arabası. Reva'ya gidiyoruz. Size yardım edebilir miyiz?»

«Teşekkür ederiz. Reva Yolunda iki - on birdeki kadını görün. Kapısının dışındaki ışıklara bir şeyler olduğunu söyledi. Gidip neler olduğunu anlayın.»

Polis radyosundaki konuşmalar kesilmişti. Neary arabasını yolun kenarına çekip durdurdu. Reva Yolunun Tolono'da olduğundan emindi. Ama Ike, Tolono'nun tümüyle,karanlıkta olduğunu söylememiş miydi? Roy telsiz telefona uzandı.

«TR. seksen sekiz - on sekizden arıza şefine.» «Evet, arıza şefi.» Ike'ın sesinden durumunun on beş dakika öncesinden farklı olmadığı anlaşılıyordu. «Ne istiyorsun?»

«Tolono'daki arıza giderildi mi?»

«Şaka mı ediyorsun? İlk karanlıkta kalan yer Tolano'ydu.»

«Polis radyosundan Tolono'da ışıklar olduğunu duydum ama.»

«Tanrım!» diye bağırdı Harris. «Böyle bir gecede polis konuşmalarını mı dinliyorsun? Her şey durdu, Neary. Tüm şebeke bozuk.»

Harris'in konuşması birden kesilmişti.

Neary yola çıktı yeniden. Birkaç dakika sonra ilerde dönen sarı ışıklar görünce, içinin biraz rahatladığını hissetti. Ama çok değil. Neyse kaybolmamıştı. Roy arabasını onarım ekibinin arkasına çekip durdurdu. Aşağı indi. iki ekip vardı. Durmuş kendilerine emir verecek bir yetkilinin gelmesini bekliyorlardı. Karanlıkta belli belirsiz görünen kulenin yanında, adamları yukarıya kaldıracak olan sarı bir vinç vardı.

Neary kendini rahatsız hissediyordu. Daha önce böyle bir hat onarım ekibine başlık etmemişti hiç. Bu adamların çoğu tecrübeliydi işinde. Roy bir zamanlar, hat onarımında çalışmıştı ama buradakiler kendisinden en az on beş yaş büyük ve on kat daha tecrübeliydiler. Enerji sistemini masa başından yönetmesi, bu adamlar için hiç önemli değildi; ayrıca vereceği emirleri -eğer verebilirse tabii- otomatik olarak yerine getirmeleri anlamına da gelmezdi.

Roy tanıdık bir yüz seçti. Zenci biriydi. Earl Johnson ona daha önce telefon etmişti.

«Merhaba Earl,» dedi Neary. «Ne oluyor?»

«Neler olmuyor ki,» diyerek gülümsedi zenci. Sarı ışıktaki bembeyaz dişleri parlıyordu. «Sence adamın biri neden iki mil uzunluğundaki bir nakil hattını çalar?»

«Şaka ediyorsun.»

Earl cevap vereceğine elindeki altı voltluk feneri yukarı kaldırarak ışığını kulenin tepesine

ayarladı. Sonra iki kalın bakır telin bulunduğu yere tuttu ışığı. Ama tel yoktu.

«Tel kopmamış.» dedi Earl. «Tümüyle yok olmuş. İki direk arasında hiçbir şey yok.»

«Şu işe bak...» Neary çok şaşırmıştı. «Belki bakır fiyatlarının yüksekliğı yüzünden çalınmıştır.»

Durumu rapor etmek için Neary'nin arabasına doğru yürüdüler.

«Olabilir,» dedi Earl. «Çalınan tel bir servet eder. Ben yetkililere kabloları toprak altına döşemeyi önermiştim.»

«O zaman kuşlar nereye konarlardı?» diye sordu Neary.

Arabanın içindeki telsiz telefona uzandı. Ama Ike Harris'le bağlantı kurmadan önce polis radyosundan gelen haberi dinlemek için durdu. «Tolono... dağ eteklerinde bulunan devriye arabalarına... Bir ev kadını mutfağındaki lambanın garip ışıklar saçtığını rapor ediyor...»

«Nerede dedi? Tolono'da mı?» diye sordu Earl. «Bu Tolono'dan gelen ikinci haber,» dedi Neary de. «Tam olarak anlayamıyorum.» Polis adresi almaya çalışıyordu. «Dört-bir beş-beş Osborne Yolu mu?» «Ama Tolono'da ışık yok,» dedi Earl.

Roy telsiz telefonu alırken, «Belki...» diye mırıldandı. «TR seksen sekiz - on sekiz, Ike'la konuşmak istiyorum.»

Earl'e haritayı uzattı. «Osborne'u bulsana. Bu haritalarda bir şey bulamıyorum ben.»

Harris telefona gelmişti. «Neary! Ne oldu?» «Ben burada on numaralı kuledeyim. Bütün teller yok olmuş. On bir numaralı kuleye giden teller yok. Tüm direkler boş.»

«Ne olursa olsun,» diye Ike sözünü kesti. «Bütün sistemi bir saatte onarmalıyız.»

Neary bağırdı. «Bir saatte mi? Aklını kaçırmışsın sen. Burada kilometrelerce uzanan direkler var. Olanaksız bul!»

«Patronun asansörde kapalı kalınca olanaksız diye bir şey olmaz.»

Roy bıyık altından gülerek, «Ike, Tolono'nun ışıklarını onardınız mı?» diye sordu.

«Sana söyledim. İlk karanlıkta kalan yer Tolono'ydu. Orası şimdi Grimsby'nin asansörünün içi kadar karanlık.»

«Bir dakika,» diye dikkatle söze başladı Neary. «Beni iyi dinle. Polis Tolono'da ışıklar olduğunu rapor ediyor. Eğer o hatlarda enerji varsa ve bu sizin veri tablonuzda gösterilmiyorsa, terminalinizde biri bir hata yapıyor olmalı. Gliroy olayını hatırlıyor musun?»

«Ben ve iki bilgisayar, Tolono'nun senin kafanın içi kadar kapkara olduğunu söylüyoruz,» diye bağırdı Harris.

Earl Johnson bu hakareti duymamış gibi davrandı.

O sırada polis radyosundan konuşmalar duyuldu yeniden. «Güney Tolono bendine Noel süslemesi için takılan ışıklar yanıp sönmeye başlamış.»

«Duydun mu? Noel ışıklarından söz ediyorlar.»

«Ne Noel'i yahu? Aralıkta değil mayıstayız.» Harris eski neşesini bulmuş gibiydi. «Bu karanlıkta Noel şenliği filan olamaz. Olsa olsa Azizler Günü kutlanır.» Roy'un cevap vermesini beklemeden

telefonu kapatmıştı Harris.

Neary, Earl Johnson'a döndü. «Bu adama da ne oluyor böyle? Gilroy olayında da yalıtıcılarda bir araza olduğu anlaşılmıştı sonradan.»

«Ne dediğini işittin, Roy,» dedi Earl. «Sana hattı onarmanı söyledi.»

«Tamam.»

Neary kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak bir süre durdu. Sonra Earl Johnson'a eğilip sır verir gibi, «Söyle Earl, sen bu işi bir saatte yapabilir misin?» diye sordu. Ama onun cevabını beklemeden, arabasına bindi, kapısını kapatıp motoru çalıştırdı.

«Ben mi? Bu işi ben; mi yapacağım? Beni kim dinler? Burada yetkili ben değilim. Beyaz bile değilim üstelik. Bu işi böyle bırakamazsın, Roy. Seni başımıza onlar gönderdi.»

«Earl, eğer Ike yanılıyorsa, Tolono'daki bazı adamlarımız ölebilir.»

«Eğer yanılmıyorsa da, seni o olmayan tellere ayaklarından asarlar.»

Neary arabayı hareket ettirmişti. «Tolono hangi yolda?» diye sordu. «Altmış altı numaralı yoldan yetmiş numaralı yola mı geçeceğim?»

Roy uzaklaşıyordu.

Johnson ne yapacağını bilmez bir halde Neary'nin ardından bağırdı. «O zaman Cincinnati'ye gidersin. Yetmiş' ten altmış altı'ya geçeceksin.»

Neary, Johnson'a el salladı. Yetmiş'ten altmış altı'ya.

Az sonra gece Roy'un arabasını yutmuştu.

Earl Johnson arabanın arka lambalarının uzaklaşarak gözden kaybolmasını seyretti. İçini çekti derin derin.

Sonra kendisini meraklı gözlerle seyreden adamlara doğru yürümeye başladı.

Earl ne söyleyeceğini bilmeden adamların önünde durdu. Yeniden derin bir soluk alıp eliyle ilerdeki kuleyi göstererek, «Onarın,» dedi yalnızca.

YEDİNCİ BÖLÜM

Aireast Havayollarının 31 uçuş numaralı uçağının tekerlekleri gece saat 11:40'da pistin asfaltına değdi. Indianapolis Havaalanının uçuş kulesi uçağa, pist üzerindeki üç dakikalık taksirut'u için her zamanki talimatını veriyordu.

Hava limanının güvenlik polisi terminalin girişindeki pist kenarını çevrelemişti. Görevlilerin ellerindeki portatif telsiz kutularından gargara yaparmış gibi sesler geliyordu. Hoparlörlerden yankılı bir ses, beyaz şeritli yolların yalnızca uçaktan acil olarak indirilecek yolcular için kullanılacağını duyurmaktaydı.

Siyah lüks bir Lord LTD gecenin bu geç saatlerinde toplanan kalabalığı hızla yarararak hava limanı güvenlik devriyesinin tam yanında durdu. Arabanın lastiklerinden dumanlar yükseliyordu. Bu durumda, arabanın neden olduğu gürültü ve tehlike karşısında hangi polis olsa hemen ceza yazmak

üzere defterine sarılırdı.

Ne var ki, bu kez güvenlik görevlilerinden biri arabanın yanına koşarak arka kapısını açtı. Arabadan üç adam indi. Önemli bir şirketin yöneticileri kılığına girmiş sporcular mıydı bunlar? Pahalı elbiseleri iri bedenlerinin üzerinde ütülenmiş gibiydi. Adamların ikisinin güneş gözlükleri vardı. Üçüncüsünün de kır bıyıkları, kısa, sarı saçlarıyla pek uyuşmuyordu.

Terminalin elektrikli kapılarından koşarak çıkan dördüncü bir adam yanlarına geldiğinde soluk soluğaydı.

«İndi!»

«Ne zaman?»

«Bir dakika önce... Nerede kaldınız? 55A numaralı park yerine doğru ilerliyor.»

Dört adam açılmasına yetişemedikleri elektrikli kapıları omuzlayarak ana terminale ek olarak yapılmış binaya koştular.

Yürüyen merdivenin basamaklarını ikişer ikişer atlayarak yukarı çıkıyorlardı. Üs kata geldiklerinde en öndeki adam bir kadına çarptı. Kadın onların geldiklerini görmemişti. Öteki üçü az kalsın birbirilerinin üzerine bindireceklerdi. Tatsız bir kazadan kıl payı kurtulmuşlardı. Öndeki adamın çarptığı kadın da gebeydi galiba. Ayağı kayarak yere düşmüştü.

Adam binlerce özür sözcüğü sıralayarak kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Bir yandan da kadını bir şey olmadığına inandırmaya çalışıyordu. Şaşkına dönmüştü kadın. Aceleyle arkadaşlarına yetişmeye çalışan adamın ardından bakakaldı. Adamın boynundaki ince metal bir zincirin ucuna asılı olan plastik kartta gördüğü yüzü anımsamıştı.

Kadına çarpan adam arkadaşlarına yetişti. Hep birlikte güvenlik önlemi olarak konmuş metal detektörlerin önünden geçip görevlilere boyunlarında asılı olan plastik kartları gösterdiler. Şimdi yitirdikleri zamanı kapatmak istercesine uzun koridorda koşar adım ilerliyorlardı. Koridorun sonunda giriş - çıkış kapıları vardı.

Grup bu kapılardan çıkacak yerde üzerinde yalnızca küçük bir 6 sayısı olan kapının önünde durdu birden. Vurmaya filan gerek görmeden daldılar içeriye.

Birkaç saniye sonra dört adam yanlarında üç havaalanı görevlisi olduğu halde dışarı çıkmıştı. Görevliler şaşkın görünüyorlardı. Onların da boynunda fotoğrafları bulunan plastik kimlik kartları vardı. Ama hiç de o sporcu görünüşlü adamlara benzemiyorlardı.

Aceleci grup kızgındı ve görevliler ceplerini yoklayarak uçuş kulesinin girişindeki kapının anahtarını ararlarken kızgınlıkları giderek artıyordu.

Bir 727 olan Aireast Havayollarının 31 uçuş numaralı uçağı pist trafiğı yüzünden otuz saniye duraklamak zorunda kalmıştı. Şimdi 55A numaralı park yerine doğru ilerliyordu. Uçak birden fren yaparak durmadan önce, öne doğru bir kez silkelendi. Sonra ön tekerlek hızla sağ tarafa doğru dönmeye başladı.

Uçağı yol gösteren yer görevlisi ışıklı işaret sopalarını başının tam üstüne kaldırmıştı. Donmuş gibi bir süre o konumda kaldı. Ama dev jet dönmeye devam ediyordu. Görevli kaygıyla işaret

sopalarını salladı. «Hey buraya! Buraya!»

Yer görevlisi çaresizlikle işaret sopalarını indirdi, pistin kenarında bekleşenlere doğru omuzlarını kaldırdı. Şimdi herkesin gözü uçuş kulesindeydi. Herhangi bir işaret bekliyorlardı.

O sırada alanın başka bir yerine Lacombe'un uçağı inmek üzereydi. Uçuş kulesiyle havaalanındaki bu garip karışıklıktan tümüyle habersiz, ama yine de o olağanüstü

olayların baş sorumlusuydu Lacombe.

Askeri jet ana pisti geçerek az kullanılan özel bir park yerine gelip siyah bir Cadillac'ın yanında durdu. Jet motorları ısıklıklar çalarak durunca, ön kapı açıldı, ince yapılı Fransız hızlı ama telaşsız adımlarla merdivenleri inip Cadillac'a doğru yürüdü. Az sonra Lacombe arabanın arka koltuğuna kurulmuştu.

Önde asker üniforması giymiş sürücü ve sivil kıyafetli bir adam oturuyordu.

Lacombe ağırbaşlı ve kontrollü tavrıyla yolculuğu ve benzeri konularla ilgili ön konuşmaları bir yana bırakarak doğrudan sordu. «Hazırlar mı?»

«Evet, efendim,» diye cevap verdi sivil elbiseli adam.

Şoför arabayı yolcu terminalinin az ötesindeki bagajların toplandığı binaya doğru sürdü. Burada farları sönmük, motorları çalışır durumda park etmiş dört araba vardı. Cadillac önlerinde durunca, arabalarda birinin kapısı açıldı, içinden genç bir adam çıktı. Hızlı adımlarla Cadillac'a yaklaşıp sürücünün yanındaki pencereden başını uzatarak, «Mösyö Lacombe?» diye sordu. Laughlin' di bu.

31 Aireast'in içindeki yolcular artık şikâyet edemeyecek kadar bitkindiler. Bir yandan da bu uzun yolculuğun sonuna gelmiş ve nihayet Indianapolis'e varmış oldukları için rahatlamışlardı. Yorgun gözlerle hostesin ön kapıyı açısını izliyorlardı. Altı iri yarı adam uçağa yanaştırılan merdivenden çıkarak içeriye girdi.

Adamlardan takım elbise giymiş olan ikisinin uçağa girmesiyle pilot kabinine dalması bir olmuştu. Değişik renk pantolon ve ceket giymiş öteki dördü, açık kapının tam ağzında, sanki çıkışı engellemiş gibi duruyordu. Kravatlarının üzerinden sarkan plastik kimlik kartları vardı.

Şimdi kırk yolcunun gördükleri karşısında merakları yorgunluklarını bastırmıştı. Pilot kabinine giren takım elbiseli iki adamın eşliğinde birinci ve ikinci pilot, telsizci, uçuş mühendisi uçağı terk ediyorlardı. Pencerelelere üşüşen yolcular uçuş ekibinin pistte beklemekte olan iki arabaya binerek uzaklaşmasını hayretle seyrettiler. Öteki dört adam merdivenden çıkarak uçağa girdi yeniden.

Adamlardan ikisi koltukların arasından arkaya doğru yürüyerek yolculara küçük kurşun kalemler ve IBM kartları dağıtmaya başlamıştı. Biri de hostesten bir mikrofon istedi. Hostes mikrofonu getirip ona uzattı. Adam mikrofonun konuşma düğmesine basarak tam bir halkla ilişkiler görevlisine özgü yapmacık dostça tavrıyla konuşmaya başladı.

«Sayın yolcular, ben Jack DeForest, Hava Kuvvetleri Araştırma ve Geliştirme Bölümü adına, bu beklenmeyen gecikmeden dolayı özür diliyorum. Umarız, bu rötar özel programlarınızı çok aksatmamıştır. Hepinizin elden geldiğince çabuk yolunuza devam etmenizi gerçekten istiyoruz.»

Konuşmasına bir an ara verip sözlerinin etkisini ölçmeye çalıştı. Kimsenin sesi çıkmıyordu. «Hiç kimsenin hatası değil bu,» diye konuşmasını sürdürdü Jack DeForest. «Uçuş sırasında, politunuzun ve Aireast Havayollarının bilmediği bir hava koridorundan geçti uçağınız. Bu alan Hükümet ve Hava

Kuvvetlerinin özel deney bölgesidir.»

Yolcular arasından mırıldanmalar yükseldi. Bazıları, «Ben tahmin etmiştim zaten,» gibi laflar ediyordu.

Jack DeForest yine yalnızca karşısındakileri düşünen bir görevli tavrıyla, «Sizi daha fazla burada tutmak istemiyoruz, inanın,» diye ekledi. «Sayın yolculardan yanlarındaki fotoğraf makinelerini, banyo edilmiş ya da edilmemiş tüm filmlerini, ses alma aygıtlarını ve benzeri eşyalarını bize teslim etmelerini rica ediyoruz...»

İşte bu kez sözleri yolcularda ani tepkiler uyandırmıştı. Kızgın kızgın söyleniyorlardı. DeForest elini havaya kaldırmış, onları susturmaya ve dikkatlerini yeniden üzerine çekmeye çalışıyordu ama hostesten başka gören yoktu onu.

«Bunları geçici olarak alıyoruz kuşkusuz,» dedi Jack DeForest. «En geç iki haftaya kadar tekrar elinizde olacak. Söz veriyoruz. Şimdi ellerinizdeki kartlara isim, adres ve Hava Kuvvetlerine verdiğiniz eşyanın cinsini yazıp bize verin. Bunları geri alacağınızdan da emin olun, lütfen.»

Jack DeForest yolcuları, yakınmalarının sona ermesi için kendi hallerine bıraktı. O sırada Lacombe uçağa girdi. Tam arkasında da Laughlin vardı. Yolcuların söylene söylene IBM kartlarını doldurmalarını seyrediyorlardı.

Locombe, Laughlin'e dönerek Fransızca bir şeyler fısıldadı.

Laughlin, «Bay DeForest,» diye söze başlayınca, yolcular gözucuyla onları izlemeye başladılar. «Uçak personeline söyleyin, uçuş raporunu tam olarak istiyoruz. Bir şey daha var...»

«Evet?»

«Uçak temizlenmesin.»

Laughlin bu sözleri düşünmeden İngilizceye çevirmişti. Ama yolcuların giderek artan endişe ve korkularını fark edince, bunu uçuş ekibiyle özel olarak konuşmanın daha doğru olduğu kanısına vardı.

Bir uçakta hiç kimsenin görmek istemediği bir ifade belirmişti yolcuların yüzünde. Uçağın temizlenmemesi konusu birtakım kuşklara yol açmıştı.

Kötü bir andı. Kimseden ses çıkmadı. Belki çok yorgundular. Belki de neler döndüğünü gerçekten bilmek istemiyorlardı. O gün olanlar yetmişti onlara anlaşılan.

Lacombe, Laughlin, DeForest ve öteki görevliler hiç olmazsa iki, üç yolcunun ertesi gün olayı basına yansıtacağını biliyorlardı. Ancak bu tür, yalnızca gözleme dayanan haberlerin de önemli dergi ve gazetelerde yer almayacağından emindiler. Yine de hepsinin bildiği bir şey vardı: Bu gece olanların önüne geçmenin, onları durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Ve sadece bir başlangıçtı bu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Roy arabadaki telsiz telefon bağlantısını kesti. Ike Harris'in onu aramasını istemiyordu. Tolono'ya doğru karanlıkta yol alırken, hendeklerden yükselen sise karşın, gökyüzünü bir yorgan gibi kaplayan yıldızları görebiliyordu. Sakin bir ilkbahar gecesi idi. Farları alçaktan kalan siste kayboluyordu.

Neary yalnız sayılmazdı. Polis radyosu ona eşlik etmekteydi.

«U-5. Memur Longly konuşuyor. Tamam.»

«Evet, devam et.»

«Cornbread Yolu 10-75 ile Middletown Pike'a gidiyorum. Sokak ışıklarında bir gariplik olduğu rapor edildi. Halk cumartesi gecesiymiş gibi sokaklara dökülmüş... Ama pijamalarıyla...» diye Longly polis radyosunda gözlemlerini anlatmayı sürdürüyordu.

Neary'nın arka camında bir çift parlak ışık belirdi. Önündeki haritayla meşgul olduğundan, otomatik olarak yan pencereden kolunu uzatıp 'geç' işareti verdi. Araba yanından geçerken, biri bağırdı. «Yolun tam ortasından gidiyorsun, sersem herif!»

Neary direksiyonun üzerine serdiği haritada Cornbread ile Middletown'un yerini buldu. Sonra gaza basarak hızlanınca, tekerlekler asfaltta acı acı öttü.

Kasabaya girdikten beş dakika sonra Neary yolu kaybettiğini anlamıştı. Ne yapması gerektiğini düşünerek arabasını yiyecek satan bir dizi karanlık dükkânın önüne çekti. Evlerinden çıkan halk park yerlerini istilâ etmişti. Neary' nin üzerinde elektrik şirketinin, amblemi yazılı arabasını gören bir grup ellerinde fenerleriyle yaklaştı.

«Işıklar söndükten sonra hiç yandığı oldu mu?» diye sordu Neary.

«Sen mi bize soruyorsun?» diye terslendi saçları bigudili, önlüklü bir kadın. «Bu senin işin değil mi?»

«Sokak ışıklarını soruyorum. Söndükten sonra hiç yandığı oldu mu? Hani bazen yanar söner de...»

Çok bilmiş tavırlı bir çocuk el fenerini Roy'un tam yüzüne tuttu. Elindeki feneri yakıp söndürerek, «Böyle mi?» diye sordu. Işık Neary'nın gözlerini almıştı.

«Evet, böyle.»

«Hayır,» dedi çocuk muzipçe gülerek.

Neary Bayan Bigudi'ye sordu. «Burası neresi? Tolono mu?»

O sırada polis radyosundan Memur Longly'nin sesi duyuldu. «Burada ışıklar yanıyor. Bu sokak lambaları... sanırım cıva buharlı. Ama sabit yanmıyorlar. Rüzgârda dönüyorlar sanki. Aşağı yukarı hareket ediyorlar. Bazen de biraz yana doğru kayıyorlar...»

«Olur şey değil,» diye mırıldandı Neary.

«Longly, bize bulunduğun yeri söyle.» Karşı taraftaki polisin sesinden canının sıkıldığı belliydi.

Neary pencereden uzanarak, «Bana da bulunduğum yeri söyleyin,» dedi.

Longly bulunduğu yeri bildiriyordu. «Ingelside İlkokulu'nu geçin, kuzeydoğu yönünde ilerleyin...»

Neary yine pencereden uzanarak, «Ingelside İlkokulu nerede? Hey, söyleyecek kimse yok mu?» diye telaşla bağırdı.

«Kolay orası,» diye karşılık verdi bir adam. Elinde bir tüfek tutuyordu. «Yetmiş numaralı yola geri dön, sonra...»

«Hayır, bir saniye bekleyin,» dedi Longly. «Daytona' ya doğru kuzeybatı yönünde gidin.»

«Daytona nerede? Çabuk söyleyin!» diye Neary tüfekli adama bağırdı.

«Orası daha da kolay.» Adam da heyecanlanmıştı. «Buranın güneyinde kalan herhangi bir yola gir. Çiftliklere gelinceye kadar durma. Sonra üzerinde 'Gelişmemizi Bağışla Tanrım' yazılı bir tabela göreceksin...»

Neary arabayı geri vitesle takıp arka arka giderken adam anlatmasını sürdürüyordu.

Beş dakika sonra Neary yeniden yolunu kaybetmişti. Kırsal kesimdeki bir yoldaydı ve daha da yoğunlaşan o uğursuz sis çevresini sarmıştı. Tekerlek izleri bulunan bir kavşağa gelince durdu. Seyyar projektörünü yol levhasına tuttu. Allah kahretsın! Tekrar haritaya baktı. Tanrı belasını versin! Geri geri giderek arabayı yolun kenarına çekti. Bu arada iki çukura da girip çıkmıştı. Motoru durdurup haritayı direksiyonun üzerine serdi, arabanın içindeki ışığı en parlak durumuna getirdi.

Neary arka pencereden gelen ışıklardan bir aracın yaklaşmakta olduğunu anladı. Işıklar tam arkasında durdu. Arabanın dikiz ve yan aynalarından yansıyordu ışık. Önündeki haritanın mikroskobik yazılarıyla uğraşan Neary, ışıklara sinirlenerek başını kaldırmadan kolunu pencereden uzatıp arkadaki araca geçmesini işaret etti.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Bir kamyonun uzun farlarını andıran ışık şimdi Neary'nin gözlerine giriyordu. Weary sabırsızca 'geç' işareti verdi yeniden.

Hiç ses çıkarmadan yavaşça hareket etti ışıklar. 'Geç' işaretine uyar gibiydiler. Sonra... sonra gökyüzüne doğru uzaklaşıp gözden kayboldular. Arkalarında yalnızca karanlık kalmıştı.

Roy Neary haritayla meşgul olduğundan bunu görmedi. Bilinçaltı o parlak ışıkların artık kendisini rahatsız etmediğini belli belirsiz kaydetmişti. Ancak bilincine yansıyan duyduğu o garip ses oldu. Teneke tıkırtısı gibi bir sestti bu. Başını kaldırıp çevresine bakındı, sonra projektörünü yol levhasına tuttu.

Yol levhası o denli titriyordu ki, harfler çoğalıp birbirine karışıyordu. Neary farkında olmadan bir 'uh' sesi çıkararak yeniden levhaya baktı. Sonra arabanın içindeki ampul, kontrol tablosunun ön farların ışıkları zayıflayarak amber rengine dönüştü ve birden hepsi sönüverdi.

Ansızın çevresindeki bir dönümlük alan sessiz bir ışık patlamasına uğradı. Aklın alamayacağı kadar parlaktı bu ışık. Her taraf birden gündüz gibi olmuştu. Neary açık yan pencereden dışarıya bakmaya çalıştı ama ışık o denli parlaktı ki, başını hemen içeriye çekmek zorunda kaldı. Birden bir yanma hissetti yüzünde; pencere tarafında kalan yanağı karıncalanıyordu. Neary telsiz telefonun bağlantısını taktı ama aygıt çalışmıyordu. Polis radyosu, da susmuştu.

Neary şimdi kımıldanamayacak kadar büyük bir dehşet içindeydi. Yalnızca gözleri hareket ediyordu. Elleriyile gözlerini kapatarak torpito gözünden güneş gözlüklerini

alıp takmayı başardı. Ancak gözlüklerin şakaklarında yot levhası gibi titrediğini farkettil korkuyla ürpererek.

O anda torpito gözünün kapağı kendi kendine açıldı. Takırtılar çıkararak titriyordu. Birden madeni her şey birbirine yapışmaya başladı. Bir ataş kutusu torpito gözünden düşerek açılınca, bütün ataşlar Neary'nin başının etrafından uçuşarak arabanın tavanına yapıştı.

Güneş gözlükleri de ısınmış, Neary'nin derisini yakıyordu. Gözlükleri çıkarıp yan koltuğa bırakmak istedi.. Ama gözlükler havalanarak tavana yapıştı. Neary yakıcı ışığa karşı gözlerini kapattı. Kül tablası arabanın dışından gelen bir hava akımı emmiş gibi kendi kendine boşaldı ve...

Birden kızgın ışık kayboldu. Ataşlar tavandan Roy'un başına yağmaya başladılar. Titreşimler de durmuştu. Neary bir an gökyüzüne, yıldızlara baktı. O anda sanki dev bir tepsi kayar gibi gökyüzüne yükseldi. Kenarlarda kalanlar dışında tüm yıldızları örttü. Oval biçimde karanlık bir yuvarlak oluşmuştu gökyüzünün ortasında. O dev tepsi yeniden kayarak uzaklaşınca, yıldızlar görünmeye başladılar.

Uzaklardan duyulan bir tıkırtı Neary'nin başını pencereden içeri sokup arkasına dönmesine neden oldu. Birden arabanın ışığı, farlar ve projektörün ışığı geri gelmişti. Yolun sonunda dört yol ağzını gösteren levha duruyordu. İşaretler o denil şiddetle titriyordu ki, çevrelerindeki metal çerçevenin uçları kıvrılmıştı. Bir an için ortalık o yakıcı ışıkla aydınlandı. Ama ancak bir saniye kadar sürmüştü. Sonra titreşimler de durdu.

Şimdi her şey çok sakindi.

Polis radyosu bîrden çalışmaya başlayınca, Neary korkuyla bir çığlık attı.

Radyodan şimşek çaktığı zaman duyulan parazite benzer sesler geliyor, Roy konuşulanları tam anlayamıyordu.

«Ben de bilmiyorum. Sana soruyorum. Bu gece dolunay mı?» diye polisin biri sordu.

«Hayır,» dedi karşı taraftaki. «Ayın on üçünde dolunay.»

«Haydi canım. Yanımdaki arkadaşımınla Signal Tepesinden gördük onu. Herkes çığlık çığlığıydı. Hiç kuşkusuz o ay...» Konuşma parazitte kesildi. «Dur bir saniye. Tamam. Şimdi hareket ediyor. Batıdan doğuya doğru.»

«Tolono polisi konuşuyor,» diye araya yeni bir ses girdi. «Onu biz de seyrederiz. Hiç kuşkusuz aydır bu. Ancak hareket etmiyor. Hareket eden arkasındaki bulutlar. Onlar ayı hareket ediyormuş gibi gösteriyor.»

«Siz nerede astronomi okudunuz, Tolono?» Roy araya giren sesi tanıdı. Longly konuşuyordu. «Bulutların ayın arkasında hareket ettiği duyulmuş şey mi?»

«Yerinizi bildirin,» diye merkez sordu.

«Telemar Ekspres Yolundan şimdi ayrıldık. Güneye, Harper Vadisine doğru gidiyoruz.»

«Oh Tanrım!» dedi Roy Neary. «Orasını biliyorum.» Neary uzun ve karanlık bir tünele girerken, yüzünün yanında yine o karıncalanmayı hissetti. Ve orada, yolun kenarında ne denli korkmuş olduğunu anımsadı. Şimdi onu böylesine korkutan şeyin ardından gidiyordu. Aslında geri dönmeli ve Earl'le öteki adamların yanına gitmeliydi. Ancak şimdi Neary korkudan çok heyecan hissediyordu. Çocukluğuna geri dönmüştü sanki. Artık duramazdı. Geç kalmıştı. Çok eğleniyordu. Polis de.

«Işıklarını görüyorum, Charlie! Yakalayacağım onları!»

«Değeri neyse onu alırsın. Bunlar Detroit'te imal edilmiyor.» Konuşan Longly'ydi.

«Şimdi yavaşlıyor. Neden yavaşladıklarını bilmiyorum, ama yaklaşıyoruz. Üç yüz metre var.»

«Yakalayabilir misin?»

«Sanmıyorum. İki yüz metre kaldı. Bu av benim. Acele etmemeliyiz, diye düşünüyorum.»

«Bütün S-dönüşlerini, bütün yolları izliyor.»

«Radar saatte elli kilometre hızla gittiklerim kaydetti.»

«Allah kahretsin. Geçtikleri yer okul bölgesi.»

«Trafik ışıklarına bak. Tam yol ağzına geldiklerinde yeşil yandı.»

Bir sürü parazit...

«Evet efendim... Dosdoğru doğruya, Harper Vadisine gidiyorlar.»

Neary tünelden çıkmıştı. Saatte yüz elli kilometre hızla bir dönemeci alınca araba savruldu. Neary güçlükle direksiyona hâkim olarak dönemecin korkuluk demirine bindirmekten kıl payı kurtuldu. Sonra iki anayolu ayıran hendeğe de dalmaktan kurtulup arabayı toparladı. Az sonra bir tabela çarptı gözüne. DOĞU HARPER VADİSİ ÇIKIŞI — 4 KİLOMETRE yazıyordu üzerinde. Neary ayağını gazdan çekerek yavaşladı. Uzaktan Harper Vadisinin çıkışı görünmüştü.

Neary frene basıp iyice yavaşlayarak çıkış yoluna girdi. Yol ilerde ikiye ayrılıyordu. Hangisine sapacağını düşünürken ilerde bir şey görür gibi oldu.

Bir çocuk!

Neary hemen fren yaptı. O anda da bir kadın koşarak yola çıktı ve çocuğu yakaladı. Şimdi tekerlekler çılgınca kayıyor, Roy direksiyonla beceileşiyordu. Çocukla kadın yoiun ortasında donup kalmış, kendilerine her art yaklaşan farlara bakıyorlardı. Doğru tekerleklerin altına gireceklerdi.

Neary direksiyonu olanca gücüyle sola kırdı. Kadınla çocuğa degecek kadar yakından geçmişti. Araba yolun kenarındaki bir çite girdi ve durmadan önce çiti de beraberinde sürükledi.

Uzunca bir süre kendi soluğunun dışında her şey susmuştu Neary için. Motoru durdurdu. Kol kasları titriyordu. Kapıyı açmak için üç hamle yapması gerekti.

Sonunda uzun otların içinden geçerek yolun «ortasına çıktı. Kadın çocuğa sarılmış, görmeyen gözlerle Neary'e bakıyordu. Üzerlerine doğru gelen farların ışığından korumak istermiş gibi çocuğun gözlerini elleriyle kapatmıştı.

«Hanım,» diye başladı Roy. «Çocuğunuzu böyle yolun ortasına...»

Jillian Guiler birden patladı. «Saatlerdir onu arıyordum. Evden çıkıp gitmiş... Saatlerce aradım. İşte öyle •kaçıp gitmiş... Saatler, saatler boyu onu...» «Anladım,» dedi Roy. «özür dilerim ben...» «Çok tehlikeli bir dönemeçtir bu,» dedi bir ses Neary' nin arkasından.

Neary arkasını dönünce eski bir kamyonetin içindeki yaşlı çiftçiyle ailesini gördü. İki oğlu ve karısının ellerinde dürbünler, küçük bir oğlan çocuğunun kucağında da oyuncak bir teleskop vardı.

«Tıpkı kasabaya bir sirkin gelişi gibi,» dedi yaşlı çiftçi elindeki şişeden bir yudum alarak. «Gece geliyorlar... Kasaba halkını rahatsız etmemek için gece geç vakit gidiyorlar...»

Ani bir rüzgâr Jillian'ın saçlarını arkaya doğru uçurdu. Roy da kendi saçlarının aynı yöne doğru uçtuğunu; hissetmişti. Yüzünü çite çevirdi; şimdi rüzgâr çitte ısıklar çalıyordu.

İlerde, çite takılı duran arabadan polis radyosunun, konuşmaları işitildi.

«Onlara yetişebilir misin?»

«...Belki yeniden arayı kapatabilirim.»

«Yolu izledikleri sürece...»

«Burası Randolph kesimi. Acil yayın dalgasından sizi; dinliyorduk. Neler oluyor orada?»

Neary yolun Mersinden bir şeylerin gelmekte olduğunu gördü. Alçaktan uçan bir kuş sürüşüydü bunlar. Bir şeyden kaçıyorlardı sanki. Ufukta parlayan bir şeyden...

O sırada kulaklarını kısmış bir tavşan sürüsü koşarak yanlarından geçti.

«İşte yine geldiler,» dedi yaşlı çiftçi.>>

Neary hızla dönerek yolun sonuna baktı.

«Tanrım,» diye mırıldandı kendi kendine. «Güzel Tanrım...»

Ciğerlerinden soluğu emilmişti sanki. Derinden gelen o gümbürtü göğüs boşluğunu doldurmuş, güm güm atıyordu. Ansızın tüm gürültü salt sessizliğe dönüşmüştü. Hiç ses çıkarmadan ve son hızla bir şey yaklaşıp geçti üzerlerinden. Tıpkı gece saat ikide doğan bir güneş gibi doğudan batıya doğru uçmuştu.

Roy düşünmeden bir eliyle yüzünü kapamış, öteki eliyle de kadınla çocuğu yakalamıştı. Jillian yüzünde ve boynunda önce bir yanma, sonra da karıncalanma hissetti. Yaz gurubu gibi parlak, çeşitli renkler saçan o ışıltı üzerinden geçtiğinde, uçu birbirine sarılmış duruyordu. Renk ışıltılarından oluşmuş küremsi cisim yolun sonuna doğru yavaşlamıştı. Işıktan parmaklarını uzatıp altındaki yola dokunuyordu.

Derken ikinci bir cisim daha yaklaşıp üzerlerinden geçti. Neary bunu Aleaddin'in Sihirli Lambasına benzetmişti. Çünkü çeşitli renklerden oluşmuş ışık mozaikinden -çıkan her ışın birleşip uğursuz bir yüzü biçimlendiriyordu hayal meyal. Ama cisimler durmadan biçim ve renk değiştiriyor, bunu insan beyninin algılayamayacağı bir hızla yapıyorlardı.

İki cisim yan yana alçalıp yolu paralel olarak izlediler. Dönemeçte, sanki bir otomobilin stop lambaları gibi, hepten kırmızıya dönüşerek üç kez yanıp söndükten sonra gözden kayboldular.

Neary'yle Jillian'ın gördükleri karşısında korkudan solukları tutulurken, küçük Barry sevinçle zıplıyor, «Ne güzel! Ne güzel!» diye bağıırıyordu gülerek.

Kamyonetin içinde oturan yaşlı çiftçi yerinden kıpırdamadan, olağan bir tavırla, «Tabii,» dedi. «Ayın çevresinde istedikleri kadar tur atabilirler ama bu dağyolunda bizim trafik kurallarımıza uymak zorundalar.»

Bu sözler Jillian'la Neary'nin tahammüllerinin ötesindeydi artık. Bakışları kilitlenmişti ama düşünemiyor, konuşamıyorlardı.

Neary bir şey söylemek, bir ses çıkarmak istermiş gibi yutkundu. Yoldan bir şey daha geliyordu. Ani bir hamleyle Jillian, Barry ve kendisini yolun kenarına attı. Tam zamanında hareket etmişti. Çünkü saatte yüz seksen kilometre hızla giden iki polis arabası yanlarından uçarcasına geçip gitti.

Neary arabasına doğru yürümeye başladı.

«Buralardan ayrılma,» dedi yaşlı çiftçi Neary'ye. «Bir saat önce görmeliydin cümbüşü sen asıl.»

«Koşun, koşun, belki yakalarsınız,» diyerek gülümsedi

Neary yanından başka bir polis otomobili geçerken.

Yaşlı çiftçi de polis arabasının arkasından, «Sarhoşum ama onlar: izleyecek kadar değil.» diye bağırdı.

Bary yine gülüyordu.

Neary arabasına bindi. Arka arka giderek arabayı çitten ve uzun otlardan kurtarmaya çalıştı. Önceleri tekerlekler boşa dönüyordu. Sonra yavaş yavaş araba çitten kurtularak yola çıktı.

«Neredeyiz?» diye Neary, Jillan'a sordu.

«Harper Vadisinde.»

Neary arabayı ilerletti.

«Yalnızca oyun oynuyorlar,» diyordu Barry, annesinin eteğini çekiştirerek.

«Ne dedin Barry?»

«Çok güzel oyun oynuyorlar.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gaz pedalı yere yapışmıştı. Neary kamburunu çıkararak ön cama doğru eğilmiş, yolun dönemeçlerini ve ilerde, yukardaki kırmızı parıltıları izliyordu.

Dağyoluna girerken polis radyosunda konuşmalar başladı. Ama honüz görünürlerde polis arabaları yoktu.

«Onlara yaklaşıyorum, Rob!».

Şimdi Neary'nin başı neredeyse ön cama degecekti. Biran geri çekilip hız göstergesine baktı: 180... 185... 190 kilometre.

«... ilerde Ohlo'ya giriş turnikleri var...»

Neary uzaktan en arkadaki devriye arabasının kırmızı ve sarı ışıklarını görebiliyordu. Arabalar uzun dönemeçleri alırlarken Neary biraz hız kesti. İzlediği parlak ışıklar hâlâ ondan çok uzaktaydı ve sanki yerçekimi yokmuşçasına kayarak ilerliyorlardı.

İlerdeki turnike kulübeleri terkedilmiş gibi göründü Neary'ye. Elektriklerin kesilmesi nedeniyle onların da neon lambalarının mavi ışığı sönmüştü. Gecenin bu saatinde Indiana'yla Ohio arasında pek trafik yoktu.

Turnike kulübelerinin birinde nöbetçi taburesinde uyukluyordu. Daire biçimindeki iki parlak kırmızı ışık yavaşça turnikenin üzerinden geçti. İşte o zaman da kıyametler koptu. Otomatik alarm harekete geçerek kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Sirenlerin sesi sessizliği yırtıyordu. Uyuklayan nöbetçi birden uyanıvermişti. Serserinin biri para ödmeden turnikeden geçeceğini sanmıştı anlaşılan. Göz açıp kapayınca dek polis arabaları yetişti. Öndeki araba turnikeden yıldırım hızıyla geçip gitti. Arkasındakinin sirenleri ve tepesindeki trafik ışığı çılgınca çalışıyordu. Üçüncünüyse Neary yakından izlemekteydi.

«Arayı kapatıyorum,» diye konuştu polisin biri.

«Çok hızlı gidiyor. Yola yapışmış sanki!»

Önlerinde keskin bir dönemeç vardı. Kovalanan aracın ışıkları ilk kez yoldan ayrılarak yükseldi ve yol korkuluğunun üzerinden havalanarak uçup gitti. Az sonra bu ışıkları izleyen en öndeki polis arabası da yol korkuluğunun üzerinden havalanarak uçtu. En az saatte yüz seksen kilometre hızla giden araba Ohio uzayında bir takla attıktan sonra bir mısır tarlasının ortasına düşüverdi. Tekerleklerle kapıları yerlerinden fırlamıştı.

«DeWitt! Ne oldu? DeWitt! Nasılsın?» diye biri bağıırıyordu radyoda.

İkinci polis arabası kulak tırmalayan ani bir fren yapınca birden yalpaladı ama devrilmekten kurtulmuştu. Roy arabadan fırlayan iki polisin korkuluğu atlayarak tersyüz olmuş arabaya doğru koştuklarını gördü.

Neary'nin izlediği üçüncü polis arabası da durmuştu. Öteki polisler de korkuluğun öte yanına geçtiler. Neary gökyüzüne bakıyordu. Parlak ışık küreleri yükselerek bir bulut kümesinde girmişti. Bir an bulut kümeleri alev almış gibi aydınlandı, sonra giderek sönükleşti. Doğal gece geri gelmişti.

Neary geri dönerek Indiana yolunu tuttu. Yolun iki yanındaki turnikelerin floresan lambaları göz kırpar gibi yanıp-sönüyorlardı. Işıklar gelmişti anlaşılan.

Roy ufukta ışıktan bir gergef gördü. O uzak kent yeniden geliyordu. Ama nereye? Tolono'ya? Harper Vadisine?

**

Devriye Roger DeWitt'in durumu parçalanan arabasından kat kat daha iyi sayılırdı. Kırık bir burun, pek çok yara bere ve birkaç burkulmayla kolay sıyırmıştı paçayı. Ertesi gün karakola geldiğinde, belki bir saat her önüne gelene dün gece olanları anlatmış, 'Tanrının Gerçeği'ni gördüğünü söylemişti. Şimdi de Yüzbaşı Rasmussen'in odasında olanları sözlü olarak rapor etmekteydi. O sırada Devlet Dağyolu Devriye Karakolunda Roy Neary ile öteki polisler, olağanüstü gecenin raporunu hazırlıyorlardı. Öğleden sonra saat üç buçuk olmuştu. Neary'nin yorgunluktan gözleri kapanıyordu. İnsan vücudunda ne çok depo edilmiş adrenalin olmalı, diye düşündü. Canı bir fincan acı kahve istiyordu ama bulanık bir çaya razı oldu. Karakolda yeterince daktilo olmadığından Neary raporunu kurşun kalemle yazıyordu. Ağrıdan çatlıyordu başı da.

«Aspirini olan var mı?» diye sordu odadakilere.

Hiç kimse ona aldırmadı.

«Eğer Longly benimle olmasaydı,» diyordu polislerden biri arkadaşına. «Dosdoğru bir psikiyatri uzmanına giderdim.»

Longly sırtıtarak, «Bu raporu dosyalamak değil, yayınlamak isterim» dedi.

Tam o sırada odanın karşısındaki kapı yıldırım hızıyla açıldı ve DeWitt topallayarak yüzbaşının odasından çıktı. Ardından da kapıyı kapatmak istedi, ama yüzbaşı onu iterek dışarı fırlamıştı.

«İnsan sağduyusuna bir hakarettir bu!» Yüzbaşı odadaki herkese hitap ediyordu. «Sıradan insanlar polisten bu tür garip raporlar istemezler!»

«Ama benimkisi Tanrı'nın Gerçeği,» diye kendini savunmaya çalıştı DeWitt.

«Bu olay hakkında basına tek şey sızmasını istemiyorum.» Rasmussen daktilolarının gerisine büzülmüş olan Longly ve öteki polislere baktı. «Anlaşıldı mı?» Herkesi tek tek süzerek, «Eğer 'Uzay

Yolu' raporunuzu bitirirseniz, bana getirin hemen!» dedi.

Yüzbaşının kapısı hı/la kapanınca, odaya ölüm sessizliği çöktü.

«Acaba arabanın gelecek hafta taksiye çıkarılacağına mı kızdı dersin?» diye polislerden biri DeWitt'e takıldı.

Ama DeWitt'in şakadan anlayacak hali yoktu hiç. Şaşkın olduğu kadar hakarete uğramış gibiydi. «Tanrım» diye mırıldandı. «Ona her şeyi anlattım. Hiçbir şey saklamadım. Yıldırım hızıyla geçen yıldızlar... O ışıklar... Onları ben uydurmadım ki... Sonra kalkmış bana... şey... veriyor...»

«Ne veriyor?»

«İki haftalık görevden uzaklaştırma cezası.»

«Nee?» Odadaki tüm polisler işlerini bırakıp DeWitt'e diktiler gözlerini.

DeWitt topallayarak kapıya doğru yürürken, «Ne biçim dünya bu?» diye söylendi. «Birine gerçeği söylüyorsun sonuç olarak bütün gününü televizyon başında geçirmek zorunda kalıyorsun.»

Roy polislerin daktilolarına döndüklerini ve az önce yazdıklarını okuduklarını gördü. Bazıları göz göze gelince zoraki biçimde birbirilerine gülümsüyorlardı. Sonra birden sanki görünmez bir kuklacının iplerini çektiği kuklalar gibi, beş el daktiloların şarjörüne uzanarak 'beş kâğıdı çıkarıp buruşturarak çöp sepetine attı.

«Evet, siz ne istiyorsunuz?» diye polislerden biri Roy'a sordu. Bir yandan da boş boş bakarak daktiloya yeni bir kâğıt takıyordu.

Neary kendine bir yandaş bulma umuduyla gözlerini odada dolaştırdı. Ve hemen durumu anladı. Ayağa kalkarak karakoldan çıktı.

ONUNCU BÖLÜM

Nary o gece eve vardığında saat dördü geçmişti. Yeni .bir tür enerjiyle dopdolu olarak yatak odalarına giden koridordan geçerken, «Ronnie! Ronnie!» diye bağıırıyordu. Kendini kontrol edemez olmuştu. Vücudundaki tüm kaslar adrenalinin etkisiyle titreşim halindeydi. Heyecandan midesi bulanıyordu. İkinci seslenişi Ronnie'yi yataktan fırlatmıştı.

«Uyan, sevgilim!»

Ronnie'nin mavi gözleri korku dolu, uzun sarı saçları karmakarışıktı.

«Ne var? Ne oluyor? Çocuklar... yangın mı...?»

«Bir şey yok. Çocuklar İyiler,» diye onu yatıştırdı Neary. «Sevgilim, inanmayacaksın ama...»

Ronnie soluğunu tutarak fosforlu saate baktı. «Doğrusu beni gecenin bu saatinde uyandırdığına inanamıyorum.»

«Neler olduğunu bir bilsen kulaklarına inanamazsın.»

«Seni dinlemiyorum,» diye kesin bir ifadeyle konuşan Ronnie yorganı başına çekti.

«Tamam, dinlemek zorunda değilsin.» Roy'un solukları, Ronnie'ye küçük Toby'nin tatlıları aç kurt

gibi yutuşunu anımsattı. «Hiçbir gürültü çıkarmıyorlar. Yalnızca hava akımı ve hafif bir hışırtı... Kırmızı... Küçük bir hışırtı... Tanrım!»

Ronnie bir süre yorganın altından Roy'un çıkardığı hışırtılı sesleri dinledikten sonra, «Şirket seni arıyor,» dedi. «Seni bir türlü bulamamışlar.»

«Tabii bulamazlar, telsiz telefonu kestim.» Ronnie artık iyice uyanmıştı. «Roy bunu yapmamalıydın. Seninle mutlaka konuşmaları gerekiymiş. Her şey arapsaçına döndüğü bir zamanda... Şimdi hatırladım. Hemen telefon etmeni istiyorlar.»

Anlattıklarının etkisiz kaldığını gören Neary, karısını ellerinden tutup çekerek yataktan çıkarmaya çalıştı. «Haydi, çık şu yataktan. Üzerine bir şeyler giy. Çabuk ol. Güneş yıldızları söndürecek!» «Roy! Neden söz ediyorsun sen?» «Boşver. Kendi gözlerinle görünceye dek hiçbir şey söylemeyeceğim. Ronnie, oh Ronnie. Bu öyle önemli ki... Onu seninle birlikte görmem gerekli. Gerçekten şimdi sana ihtiyacım var.»

Ronnie kocasının yüzünden bütün bunların şakayla ilgisi olmadığını anlayınca, hemen tavrını yumuşattı. «Tamam gelirim ama çocukları yalnız bırakamayız.» «Gocuklar... evet, çocuklar... Gocuklar!» Ronnie ve çocuklar giyinirlerken, Neary de eline geçirdiği fotoğraf makinelerini, dürbünleri, battaniyeleri topluyordu.

«Açık hava sinemasına mı gidiyoruz?» diye Brad sordu yarı uykulu.

Toby, «Fosforlu boyalarımı çalmıştın,» diye hatırladı.

«Boyalarımı bulacaksın!» Neary çok neşeliydi. «Hem de renklerin en parlağını. Her yer renk ve ışık dolu olacak.»

Neary herkesi önüne katarak evden çıkarmaya çalışıyordu. Mutfığa geldiklerinde, Ronnie buzdolabına doğru yürüdü. Kapağını açık sebze ve meyva çekmecesini çekti. Buzdolabının soluk yeşil ışığı hiç de iştah açıcı değildi.

«Bu yeşil ışık midemi bulandırıyor,» diye söylendi Toby>>

«Üç kilo daha verdikten sonra değiştireceğim.» Ronnie bunu belki yirminci kez söylüyordu.

Neary onları evden çıkmaya zorladı yeniden. Kendisi önden, hep birlikte çıktıkları zaman kullandıkları steysin-vagona doğru yürüyordu.

Neary bir an önce çocukları otomobile sokmaya çalışıyordu.

«Bu oyun burada bitse iyi olacak,» diye söylendi Ronnie ön kapıya gitmek üzere arabanın çevresini dönerken.

«Golf oynayacağımıza söz vermiştin,» dedi orta koltukta oturan Toby. Gözleri şimdiden kapanmaya başlamıştı.

Sonunda herkes yerine yerleşti. Ronnie kapısını kapatmamıştı, arabanın iç ışığı yanıyordu. İşte o anda gördü. Neary'nin yüzünün bir yanı kırmızıydı, hem de iyice «Roy, ne oldu? Yüzün güneşten yanmış.» Neary dikiz aynasında yüzünü inceledi. Gördüğü şey yüzünün daha da kızarmasına neden olmuştu. «Şu işe bak,» diye mırıldandı. «Sanırım gece uyurken tatil yapmışım.»

«Ama yüzünün yalnızca bir yanı yanmış.» Neary cevap vermedi. Arabayı park yerinden çıkarmakla meşguldü. Kafası da heyecanının kaynağı olan o yerle...

Arabayı hızla sürerek birkaç saat önce gördüğü o garip olayların olduğu yere geldi. Arabayı yolun kenarına çekerek yıkılan çitin önünde durdu. Yaşlı çiftçiyle ailesi gitmişti. Durdukları yerde boş kutular ve şişeler vardı.

Neary motoru durdurduktan az sonra Ronnie ve çocuklar uyuyakaidılar. Bu uyku senfonisinin arasında Roy gözleri apaçık oturuyordu. Arada bir dışarı çıkıp temiz sabah havasını içine çekiyordu. Ve bekliyor... bekliyordu. Ama neyi? O görüntünün yeniden gelmesini bekliyordu. Ne olur yine gel, diye sessizce yalvardı. Bu denli korkunç bir şey, nasıl olur da böyle büyüleyici bir hal alabilirdi?

Polis radyosu da susmuştu şimdi. Roy yalnızdı orada. Acaba tek başlarına bekleyen insanlardan daha mı çok hoşlanırlardı? Öylesi daha mı kolaydı?

Bir şey Ronnie'yi uyandırmıştı. Arka koltuğa baktı. Çocuklar birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı. Roy da arabanın çevresinde sinirli sinirli dolaşıyor, gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. Ronnie dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapattı, kocasının yanına geldi.

«Burada ne işimiz var, Roy? Neyi beklediğimizi bana neden söylemiyorsun?»

«Gördüğün zaman anlarsın.» Neary'nin öyle kendinden pek emin bir hali yoktu bunları söylerken.

«Haydi, Roy,» dedi: Ronnie. «İşte buraya seninle birlikte geldim. Olanları anlayışla karşılıyorum. Şimdi bana anlat. Gördüğün şey neye benziyordu?»

Roy bir an durup bekledi, yolu bir aşağı bir yukarı adımladı, uzunca bir süre gökyüzüne baktıktan sonra, «Bir tür şeye... dondurma külâhına benziyordu,» dedi.

Artık bu kadarı Ronnie için fazlaydı. «Ne renk?» diye sordu masum görünen bir tavırla.

Ama Neary onun sözlerini ciddiye alarak, «Turuncu,» diye karşılık verdi. «Turuncuydu... ve de dondurma külâhı gibi değildi gerçekten... Bir tür midye ya da istiridye gibi... böyle...» İki elini bitıştırıp taklit etmeye çalıştı. «Böyle ama daha yuvarlak ve büyük... ve bazen... Şeye benziyor... şeye... Hani dün yediğimiz francalalar gibi...»

«Pideler gibi mi?»

«Hayır, akşam yemeğinde yediklerimizden değil.» Neary artık karısının onunla alay ettiğini ve sabrının da tükenmekte olduğunu anlamıştı ama her ne pahasına olursa olsun anlatmaya çalışıyordu inatla. «Sabah kahvaltıda yemiştik onlardan. Ne diyordun o francalalara? Hani uçları kıvrıktı.»

«Yani ayçöreklerlnl mi söylemek istiyorsun?» diye bağırdı Ronnie. Sözcük bulmacası oynayan bir çocukla konuşur gibiydi.

«Tamam!» dedi Roy. Tüm benliğini heyecan sarmıştı yine. «Ayçörekleri, evet ama ışıık saçan ayçörekleri...»

Artık Ronnie'nin sabrı İyiden İyiye tükenmişti. Pazar çantasından bir havuç alıp hırsla yemeye başladı. Neary ondan uzaklaşarak az ötede bir kayanın üzerine oturup gözlerini de gökyüzüne dikti. Ronnie kaygıyla kocasını seyreliyordu. Roy'un olağanüstü bir şeyler yaşadığı kuşkusuzdu. Onun anlayamadığı, belki de hiç anlayamayacağı bir şeyler... Ve bunlar Roy için çok önemli olmalıydı. Belki de kocasına haksızlık ediyordu.

Neary'nin yanına yaklaşıp sesine en yumuşak tonu vermeye çalışarak, «Bütün bunlara iyi dayandığımı düşünmüyor musun?» dedi.

Roy cevap vermedi. Ama ayağa kalktı. Gözleri hâlâ giderek aydınlanmakta olan gökyüzündeki yavaş yavaş parlaklığını kaybeden yıldızlardaydı,

Ronnie de gökyüzüne baktı ve hafifçe titredi. Nedenini bilmediği hafif bir korku duyuyordu. Biraz garipti bütün bunlar... Yok biraz değil hem de çok.

«Üşüdüm,» dedi Roy'a.

Neary kolunu karısının omzuna atarak onu kendine çekti. Ronnie de kollarıyla Neary'nin beline sarılıp hafif hafif kulağını öpmeye başladı.

«Bu tür yerlere yalnızca birbirimizi seyretmek için geldiğimiz zamanları anımsıyorum,» dedi kocasına.

Neary karısının yüzüne baktı. O da eski güzel günleri hatırlamış gibiydi. Gülümsedi. Ronnie de ona gülümseyerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Roy da ona karşılık verdi. Şimdi öpüşmeleri daha hararetlenmişti. Ama Neary kendisini tümüyle veremiyordu bu sevişmeye, öpüşürken gözucuyla gökyüzüne bakmaktan kendini alamıyordu. Tüm düşünceleri, benliği oradaydı. O sessiz, parlak, kızgın ve rengârenk ışıık patlaması aklını başından almıştı.

Neary uzakta kaybolan kırmızı ışıkları, görünce yerinden fırladı. Ama Ronnie bunların uzaklaşan bir treylerin stop lambaları olduğunu biliyordu. Az sonra Roy da istemeyerek böyle olduğunu kabul etti.

Büyü bozulmuştu.

Ronnie kocasını denemek için, «Eğer o şeylerden biri şimdi buraya gelse ve kapısı açılrsa, içine girer miydin?» diye sordu.

Roy bu varsayım karşısında kendinden geçmiş gibi, «Tanrım, tabii,» diye bağırdı. Sonra Ronle'nin alındığını görerek, «Kim olsa binerdi,» diye ekledi.

Ama olan olmuştu. Ronnie kocasının kollarından sıyrılarak arabaya doğru yürümeye başladı. Roy hemen ardından gidip ona yetişti.

Ronnie ona dönerek, «Bize ne yaptığını biliyor musun?» diye bağırdı. «Bütün bunların anlamı nedir? Bizi sabaha karşı uyandırıp buralara getirdin... Her şeyi altüst ettin. Şimdi çocuklar bütün gün uyuklayıp duracaklar. Sylvia gece birden önce yatağa girmek istemeyecek. Bütün bunlar niçin? Çünkü babaları gece uçan turuncu ayçörekleri görmüş de ondan.»

Ronnie soluklanmak için bir an durdu, sonra daha alçak bir sesle, «Bir daha sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma,» diye tehdit etti kocasını. «Biz senin aileniz. Ve de bu davranışın hiç do normal değil.»

Ronnie bundan daha kesin bir şey söyleyemezdi; Neary bunu biliyordu. Tabii normal değildi. Ama Neary öyle bir keşfin eşiğindeydi ki, o güne dek gerçek olarak bellediği normallik tanımlı geçersizdi artık...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Benares'e çabucak ulaşacak bir yol yoktur. Hinduların bu eski ve en kutsal kentine ancak imanla ulaşmak mümkündür.

Hele buraya askeri bir uçakla gelmek sözkonusu bile olamaz. Hindistan'ın havalarından geçecek olan herhangi bir savaş ve bombardıman uçağı, yalnız tarafsızlığın militanları sayılan Hintlileri öfkeden çıldırtmakla kalmaz, daha da önemlisi planın gizliliğini tehlikeye sokabilirdi.

David Laughlin kendi kendine, eğer zaman olsaydı Lacombe, Benares'e gerektiği gibi giderdi, diye düşünmüştü. Üzerinde bir peştamal, elinde bir değnek ve yalınayak yani... Bununla birlikte Laughlin Alsace Havayollarından kiraladıkları on dört kişilik küçük Corvette jet uçağından memnundu. Paris'ten, Rangoon'a yarım günde varmışlardı.

Uçaktan indikten yarım saat sonra da bir Vertol helikopteri onları güneş batarken Benares'in kuleleri ve kubbelerinin üzerinden geçiriyordu. Aşağıda ağır ağır akan kutsal ırmağın suları bulanıktı.

Dağ yamaçları kentten birkaç kilometre uzaktaydı. Pilot helikopteri belirli bir yükseklikte dolaştırarak incek yer arıyordu. Buraya iniş hiç de koiaş değildi.

«Şunlara bak!» dedi Laughlin. «Binlerce!»

«On binlerce,» diye Lacombe düzeltti.

«Olağanüstü. Ben...»

Lacombe pervanenin gürültüsünü bastıracak kadar yüksek sesle ama kibarca Laughlin'in sözünü kesti. «Sadu çok kutsal bir kişidir. Aynı zamanda da iyi bir uygulamacı. O da bir cevap arıyor, yaşamı boyunca. Yıllardır dinliyordu. Ona göre sorun imanın da ötesinde. Sonuçlara bakıyor sadu.»

Laughlin bu sözleri bir süre düşündükten sonra, «Ama Hinduların başka bir yolu seçtiklerini sanıyordum,» diye bağırdı. «Nirvana burada değil.»

Lacombe omuzlarını elikti.

O sırada helikopter iki Mercedes turist otobüsünün yanındaki boşluğa iniyordu. Pilot motoru susturdu, pervane de yavaşlayarak durdu. Çevrelerinde ayaklanan toz toprak yatışmaya başladı. Lacombe helikopterden indikten sonra, Laughlin ve İki teknisyenle bir an durup parlak gurubu seyretti.

Güneşin kan kırmızı ışınları şimdi hemen hemen yatay olarak geliyordu. Bu alev alev yanan ateş küresinin ışınları, bir süre atmosferin sonsuz toz zerrecikleri tarafından süzöldükten ve bozulduktan sonra batıdaki sıradağların ardında kaybolacaktı.

«Haydi gidelim,» dedi Lacombe.

Laughlin teknisyenlere işaret edince, onlar da mikrofonlarını, Nagra teypi, pil çantalarını ve 16 mm.lik Arriflex kameralarını yüklediler. Dört adam yavaşça hacı kasabalığının arasından ilerledi.

İnsanlar küçük halıların üzerinde birbiriierine yakın yakın oturmuşlardı. Yanlarında da yiyecek sepetleri duruyordu. Tam bir aile olarak gelenler de vardı. Hatta çok yaşlı görünen (ama herhalde kırk yaşından fazla olmayan) büyükbabalar da gelmişti. Hastalık ve açlık onları çabuk çökertmiş olmalıydı.

Batılı grup sadu'nun oturduğu, çevresi boş alana doğru adımlarını sıklaştırdı. Sadu bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Ellerini bitişirmiş, dirseklerini yana doğru açık tutuyordu. Garip,

düşünen bir kuş gibiydi.

Lacombe'un yaklaştığını gören beyaz takım elbise giymiş, zayıf bir Brahmin ayağa kalktı. Teknisyenler aletlerini yerleştirirlerken, Laughlin de çeviri yapmak için yanlarına geldi.

«Güneşin batışına yarım saat var,» dedi Brahmin Lacombe'a.

Adamın şivesi Laughlin'in dikkatini çekmişti. Gayet düzgün Oxonian İngilizcesi konuşuyordu. İyi parlatılmış deri çizmeler, beyaz muslinden gömlek ve keten bir ceket giymişti genç Brahmin. Bulunduğu yere aykırı düşen kent soylu bir görünüşü vardı. Aşırı düzgün konuşması da biraz yapmacıktı. Ancak en kutsal kişilerin bile bir menajere ihtiyaçları vardır, diye düşündü Laughlin.

Sadu hiç kıpırdanmadan oturuyor, gözkapakları bile oynamıyordu. Çevresindekilerin farkında değil gibiydi. Dış dünyadan tümüyle kopmuştu sanki. La combe bir an düşünceli bir sessizlikle durdu, sonra kutsal adamın yanına bağdaş kurup oturdu. Ancak sadu'dan saygılı bir uzaklıkta oturmaya dikkat etmişti.

Şimdi mikrofonlar hazırды. Lacombe, Arriflex'in sehпасına konmaması konusunda ısrar etmişti. Makinenin omuzda taşınmasının hareket eden şeylerin fotoğrafını çekmede kolaylık sağlayacağını söylemişti.

Gözleri kapalı oturan Fransız, sırtının dimdik durmasına karşın gevşemiş, rahatlamış görünüyordu. Dudaklarını fazla oynatmadan Fransızca bir emir mırıldandı Laughlin'e. O da teknisyenlerden birine dönerek, «Nagra'nın muhafazaya alınmasını İstiyor,» dedi.

«Neden?» diye sordu teknisyen. «Herhangi bir elektrik devresine yakın değiliz ki?»

«Daha önce başına buna benzer bir olay gelmiş de. Teypinin motoru ansızın durmuş ve kayıt başlıkları da magnetikliğini kaybetmiş.»

«Şaka ediyor olmalı» dedi teknisyen. «Ama madem öyle istiyor, dediğini yapalım bari.» Teknisyen alet kutusundan bakır bir muhafaza çıkararak Nagra teypin üzerine geçirdi. Muhafazanın bakır tellerinin uçlarını da toprağa soktu.

Laughlin daha önce de düşündüğü gibi, bu garip yerde ne yaptıklarını, bu binlerce insanla birlikte neden... neyi beklediklerini merak etti. Gelen raporda olayın inanılmazlığından söz ediliyordu Ancak Lacombe ona inanmanın ve inanmamanın sınırlarını göstermiş, inanılmazlığa açık olması gerektiği! söylemişti.

Laughlin arkasını dönerek alev küresinin alt ucunun batıdaki sıradağlara değişini seyretti. Çok kısa bir sürede güneşin yarısı kaybolmuştu. Sadu yavaşça yerinden kalktı.

Ondan sonra olanlar Laughlin'e ağır çekim bir film gibi geldi. Sadu'nun açık dirseklerini göğüs kafesine doğru kapatışını seyreliyordu. Avuççıklarını bitişik tutan sadu, sadece parmak uçları birbirine değecek şekilde ellerini yavaş yavaş ayırdı.

Kutsal adamın gözkapakları pencerelerden kepenklerin kalkması gibi ağır ağır açıldı. Yalnızca beyaz bir halkanın çevrelediği bu gözler çok iri ve kapkaraydı. Beyaz halkayı da siyah gür kirpikler çevreliyordu.

Sadu'nun vücudu hareket etti, sanki hiçbir güç harcamıyormuşçasına yavaşça bağdaş durumundan ayağa kalktı. Aynı anda da kentli 'Brahmin dizlerinin üzerine çöktü. Laughlin de farkında olmadan oturmuştu. Sanki orada ayakta durmaya tek hakkı olan kişi sadu'ydu. Laughlin gözünün ucuyla

kameramanla ses teknisyenin de diz çöktüklerini gördü. Onların ne yaptıklarının farkında olmadıklarından emindi.

Sadu'nun çıplak kolları ağırbaşlı bir kararlılıkla vücudunun iki yanına açıldı. Havalanmak için güçlü kanatlarını açan bir kuşa benziyordu. Arkasında kalan güneşin şimdi ancak üst ucu bir çizgi halinde görünmekteydi. Derken o da kayboldu. Ortalık ansızın kararmıştı.

Sadu'nun uzun kolları şimdi omuz hizasında iki yana açık olarak duruyordu. Sonra yavaş yavaş yukarıya kalkarak kırış kırış olmuş el üstleri başının üzerinde bitişti. Bu konumda da biraz durduktan sonra kollarını tıpkı bir orkestra şefinin hareketi gibi, birden aşağı indirdi.

Aynı anda on, yirmi bin gırtlaktan alçak, melodik bir nota duyulmuştu. Bu ses öylesine güçlüydü ki, bir anda Laughlin'in beyninde çınladı. Lacombe'un gözlerini açtığını, yana dönerek teknisyenlere baktığını gördü. Laughlin işaret edince, teknisyen Nagra'nın düğmesine bastı. Şimdi muhafazanın içinde Nagra'nın bandlarının döndüğünü görebiliyordu Laughlin.

Sadu kollarını yeniden kaldırarak başka bir nota seslendirdi. İlkinden daha yüksek perdedendi bu nota. İki ezgi tüm dünyayı dolduruyordu sanki. Müritler bunları ya sırayla tek başlarına ya da ikisini birarada seslendiriyorlardı.

Sadu arka arkaya üç nota daha seslendirdi. Şimdi Laughlin bu kadar çok sesin kulak tırmalayıcı uyumsuzluğu karşısında melodi duygusunu yitirmeye başlamıştı. Altındaki toprak seslerin yoğunluğuyla titreşiyordu. Bu sesler Batılı kulaklara garip gelen melodisiz notalardı. Raporda yazılanlara göre, bu sesler dört gece önce yıldızlardan yeryüzüne gelmiş ve o andan beri sadu'yla müritleri her gece aynı sesleri çıkarıyorlarmış.

Notalar arasındaki perde farklarının hiçbir biçimde bir bütün oluşturmadıklarını farketti Laughlin. Bunlar yarıya, çeyrek seslere bölünüyor, mikroton aşamalarını andırıyordu. Her şarkıcı bir İnleyiş katarak notaları hafifçe değiştiriyordu. Sesler İlahi bir şarkı gibi gökyüzüne yükseliyor, üzerinde bulundukları toprağı ve soluk aldıkları havayı titreştiriyordu.

Şimdi tropik gecesi bastırmıştı. Nemli bir karanlık herkesi kucaklıyordu. Sadu'yu artık görememelerine karşın binlerce kişi şarkıyı sürdürüyor, aiderek dayanılmaz bir yoğunluğa erişmeye zorluyorlardı.

Yıldızlar da görünmeye başlamıştı. Laughlin çevresini saran şarkının vahşiliğinden ve gücünden etkilenerek yıldızlara bakıyordu, özellikle Büyük Ayı'nın ucundaki yıldız dikkatini çekmişti. Bir parlıyor, bir sönükleşiyordu. Bu parlama ve sönmelerin bir ritmi vardı. Sanki Mors alfabesiyle bir mesaj yolluyordu. Ve yıldız birden patladı.

Parlak kırmızı bir ışık başlarını göğe doğru kaldırmış olan kalabalığın yüzlerini aydınlattı. Şimdi Lacombe da ayağa kalkmış, sadu'nun yanında duruyordu. Kameraman omuzundaki Arriflex'i gökyüzüne çevirmişti.

Kırmızı ışık dönen bir sütun haline gelerek önce turuncu oldu; sonra sarıya, sonra da soluk yeşile dönüştü. Gökyüzünde dolaşıyordu. Ansızın beş nota duyuldu gökyüzünden. Saf. Melodik. Net. Müritler sustu. Ve gökyüzü bir kez daha onlara aynı ezgiyi tekrarladı.

«Aman Tanrım!» dedi kameraman.

Ateş sütunu kayboldu, şarkı sona erdi.

Müritler yerlerine oturup yüzlerini toprağa koydular. Sadu Lacombe'a döndü. «Gökyüzü,» dedi ince bîr sesle. «Gökyüzü bize şarkı söylüyor.»

İki adam birbirine sarıldı. Fransızın yanaklarından gözyaşları akıyordu. Heyecandan sesi boğuklaşmıştı.

«Hepimize söylüyor, dostum,» dedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

O cumartesi sabahı geç vakit, Neary uykulu gözlerle banyodaki aynaya bakıyordu. Traş olmaya başlamadan önce kendine gelmeye çalıştı. Sonunda traş köpüğü tüpünü alarak sağ elinin ovucuna bir miktar sıktı. Avucunda beyaz bir tepecik oluşmuştu. Elini otomatik olarak yüzünün hizasına kaldırdı. Birden kafası karışmıştı.

Neary elindeki beyaz tepeciğe gözlerini dikmiş bakıyordu. Başını dikleştirerek sabun köpüğünü göz hizasına getirdi. Sonra sol elinin orta parmağıyla tepeciğe belli belirsiz bir şekil vermeye çalıştı

«Hayır, böyle değil,» diye kendi kendine konuştu. Aslında ne dediğinin ya da ne yaptığının pek farkında değildi. Ama bu şekil ona bir şeyi anımsatıyordu; kafasının erişemediği bir şeyi... Çıldırıcı bir duyguydu bu. Neary bu şekli çok iyi biliyor ama yine de bildiği şey ondan milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi bir duyguya kapılıyordu. Umutsuzca gözlerini kırptırdı. Herkes böyle bir duyguya kapılabilir, diye düşündü. Hani bir an bir şey size çok yakın ve tanıdık gelir... Aslında hiç görmediğiniz bir yüzü ya da hiç gitmediğinizi bildiğiniz bir yeri daha Önce görmüş gibi bir duyguya kapılırsınız ya... Bazı psikanaliz uzmanları bu tür duygulara dejâ vu derler. Ama her şey birkaç saniyede olup biter. Neary'nin de bu duygusu geçmeye başlamıştı. Ama gözleri hâlâ sabun köpüğüne dikiliydi.

Banyo kapısında duran Ronnie'nin aynaya yansıyan görüntüsü Neary'yi daldığı âlemden çekip çıkardı.

«Ronnie,» dedi. «Bu sana neyi hatırlatıyor?»

Kadın onun elindeki sabun köpüğünü tümüyle görmezden gelerek kesin bir tavırla konuştu. «Bu akşam partide soranlara ultraviole lambasının altında sağ tarafına dönmüş olarak uyuyakaldığını söyleyeceksin.»

«Ne? Neden?»

«Toplantıda o saçma sapan şeylerden söz etmeni istemiyorum,» dedi Ronnie. «Hiç olmazsa neden söz ettiğini bilene dek.»

Neary işi mantık açısından ele almaya çalışıyordu. «Eğer ondan söz etmezsem neyi bileceğimi nasıl anlarım?»

«Böyle şeyleri işindeki arkadaşlarına anlat ama partidekilere değil.»

«İş arkadaşlarımdan hiçbir şeyden haberleri yok ki.» Bu tartışma sırasında Brad ile Toby de banyoya gelmişlerdi.

«Baba, onlar gerçek mi?» diye sordu Brad.

Ronnie sert bir dille, «Hayır, değil,» diye kestirip attı.

«Böyle söyleme ona,» dedi Neary.

Brad ısrar ediyordu. «Ama anne, ben inanıyorum.»

«Hayır, inanmıyorsun.»

«Ama babam öyle diyorsa...»

«Baban öyle demiyor,» diye çocuğun sözünü kesti Ronnie. Sonra yalvarır gibi kocasına bakarak, «Öyle değil mi, Roy?» dedi.

«Ben sadece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum,» diye Neary karısının ima ettiği anlamı kabul etti. Sağ avucundaki sabun köpüğünü hâlâ tutuyordu.

Ronnie tartışmayı sonuçlandırır gibi, «İşte bu da olağan şeylerden biri,» dedi doğal çıkmasına çalıştığı bir sesle.

«Hangi şeylerden?»

«Artık bundan söz etmek istemiyorum.»

Toby sordu. «Onlar ayda mı yaşıyorlar?»

«Ayda üsleri var onların,» diye cevap verdi Brad. Konuya kendini iyice kaptırmış gibiydi. «Böylece geceleri pencerene gelip perdeleri çekiyorlar.»

Ronnie gözlerini kapadı. «Bu saçmalıkları dinlemiyorum artık. Tek kelimesini bile.»

«Geçen gece,» diye söze başladı Neary elinden geldiğince sakın görünmeye çalışarak. «Açıklayamayacağım bir şey gördüm.»

Ronnie gözlerini birden açarak öfkeyle aynadan Neary'ye dikti. Mavi gözleri hırstan irileşmişti. «Dün gece saat dörtte ben de öyle bir şey gördüm ki, gerçekten bunu açıklayamayacağım. Kocaman bir adam...»

Ronnie çocukların birden dikkat kesildiğini fark ederek sustu.

«Bu gece oraya yine gideceğimi pekâlâ biliyorsun,

Ronnie. Hem de çok iyi.»

Kadın arkasını dönerek gitmeye hazırlanırken, alçak sesle, «Hayır, gitmeyeceksin,» dedi.

Neary'nin cevabı kesindi. «Evet, gideceğim.»

O sırada telefon çalmaya başladı.

Ronnie kocasına dönerek, bu kez şakacı bir tavırla, «Hayır gitmiyorsun,» dedi. Sonra banyoya girip Ray'un yanına geldi. Sağ bileğini yakalayıp avucunu onun yüzüne bastırdı. Sabun köpüğü Neary'nin yüzüne bulaşmıştı. Bu haliyle palyaçoya benziyordu.

Roy aynadaki görüntüsüne dikti gözlerini. Yüzündeki, beyaz köpük yanağının kırmızımsı rengini büsbütün belirginleştirmişti. Traş köpüğünü yüzünün öteki yerlerine dağıtırken, kendi kendine, «Allah belamı versin ki, ay yanığı değildi.» diye mırıldandı.

Ronnie'nin görüntüsü tekrar aynaya yansıdığı anda, Neary traş olmaya başlamıştı. Kadının yüzünde kötü bir haber almış gibi bir ifade vardı. Kapı eşiğince durmuş titriyordu. Gözleri dolu doluydu.

«R-Roy,» diye kekeledi. «Telefon eden Grimsby'ydi.» «öyle mi?»

«İşten atıldığını söyledi.» Ronnie artık gözyaşlarını tutamıyordu. Hıçkırarak kocasına sarılıp yanağını yanağına bastırdı. Gözyaşları sabun köpüğüne karışıyordu.

«Sen... seninle konuşmaya bile gerek görmemişler. Şimdi ne yapacağız? Neden işten kovuldun? Neler oluyor, Roy?»

Neary şaşkın bir halde, «Tanrım,» diyebilirdi ancak. Elinde usturası, kendisine sarılmış ağlayan karısı, sabun köpüğüne bulanmış yüzüyle öylece duruyordu. Aynadaki bu görüntüye görmeden bakıyordu. «Roy, ne yapacağız şimdi?»

Neary taş kesilmiş, hiçbir şey duymuyordu. Gözleri boşluğa dikiliydi. Derken banyonun açık kapısından görünen yatak odasındaki beyaz bir şeye bakışlarını yoğunlaştırdı. Yatağın üzerinde duran bir yastıktı bu. İki yanından sıkıştırılarak bırakılmıştı bir yastık... Tıpkı az önce avucundaki sabun köpüğüne benziyordu.

«Hayır,» dedi Neary. «Böyle de değil.»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Neary ertesi gece oraya gitti tabii. Ve hiçbir garip cisim ya da renk görünmeyince, kendi kendine her şeyi unutacağına söz verdi. Ne var ki, bir sonraki gece yine oradaydı.

Neary artık oradaki İnsanları da tanımaya başlamıştı. Eski dost gibiydiler. Birden kaynaşmışlardı. Yaşlı çiftçi elinden eksik etmediği viski şişesiyle eski kamyonetinde oturuyordu. Sailanan sandalyesini de birlikte getiren kadın oturup beklerken, zamanını boşa harcamamak için örgü örüyordu. Neyi beklerken? Artık herkes onlara 'gece olayları' adını takmıştı. Başka yaşlı bir kadın onlar'ın fotoğraflarından bir albüm yapmıştı. Albümde başka yerlerdeki 'gece olayları'nın resimleri vardı.

Uzaktan duyulan bir ses herkesin kuzey yönünde gökyüzüne bakmasına neden oldu. Belki de çok uzaktan geçen bir jetin gürültüsüydü bu.

«Bütün gece de beklesek, burada olacağız,» dedi yaşlı kadın.

Roy seksen yaşlarındaki kadının yanına diz çökmüştü. «Bu gece gelecekler mi?» diye fısıldadı. Büyülü sözlerdi bunlar. Kadın birden gençleşmiş gibi gülümsedi. Neary ona yaşamın sırrını vermişti sanki. «Dilerim Tanrıdan gelsinler,» dedi. «Ya siz?»

«Tüm kalbimle,» diye cevap verdi Neary büyük bir ciddiyetle.

Yaşlı kadın onun içtenliğini anlamış gibi göz kırptı, sonra deri kaplı albümü kucığında doğrultarak ilk sayfayı açtı.

«Bunları kendim çektim,» dedi çok bilmiş bir tavırla. «Mahalle okulundayken her gece gökyüzünü gözlerdim.»

Neary renkli resimlere baktı. Kâğıda sıçrayıp dağılmış sarı boyayı andırıyordu fotoğraflardan biri. Bir başkası yarık gibi uzanan beyaz bir çizgiydi. Hayal meyal görünen mavi bir lekeyi gösteriyordu başka biri de. Ancak fotoğraf makinesi kullanmasını bilmeyen biri, ilk çektiği resimlerde bu tür hatalar yapabiliyordu.

Neary resimlerin hiçbirinde, olanları anlamak için kendisinin duyduğu o tutkuyu sezemedi. Bunlar bir seyircinin gözlemleriydi. Tıpkı sirklerde alev yutan göstericiyi izleyen ama bunu nasıl yaptığını merak etmeyen seyirciler gibi... Seyretmek onlar için yeterliydi.

'Gece olayları'nın görüldüğü gecenin bir sonraki gecesi oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı. Neary'nin daha önce görmediği kimseler de vardı. Ve ilk kez o gece yolunun üzerine çıkan çocukla genç kadının orada olduğunu gördü.

Neary kalabalığın üzerinden genç kadını selamladı. Küçük oğlunun elinden tutan genç kadın Neary'nin yanına geldi. «Bizi hatırladınız mı?»

«Nasıl unutabilirim ki?»

Genç kadın elini uzatarak, «Adam Jillian Guiler,» dedi. «Bu da Barry.»

«Ben Roy Neary. Oldukça heyecanlı bir gece, değil mi?»

«Kalabalık kolay dağılacağa benzemiyor.» Kadın Neary'nin yanağına dokundu. «Güneşten yanmışsınız.»

«Bu gece de öteki yanağımı yakmayı umuyorum.»

«Benim de göğsüm ve boynum yandı.» Genç kadın bluzunun düğmelerini çözerek göğsünün üst kıvrımını ve boynunun çukur yerini gösterdi. Ama Neary'nin kızardığını görünce, «Özür dilerim,» diyerek bluzunun düğmelerini kapattı. «Sizi birden kendime çok yakın hissettim de... Tıpkı çok eski bir dost gibi...» Güldü. «Böyle bir yaşantıyı paylaşmak dost olmaya yeterli, değil mi?»

Neary başıyla onayladı. Artık utanmıyordu. O sırada kısa pantolonlu, güleryüzlü bir adam yanlarına gelip bir flaş parlattı. Parlak ışıktaki yüzlerinin yanı sıra daha belirgin olarak görünmüştü. Bu adamın hoşuna gitmiş olacak ki, resimlerini çekti. Jillian göllerini kırıştırarak adama döndü. Ama kısa pantolonlu adam şimdi çitin yanında oturmuş bir çamur tepecikliğiyle oynayan Barry'nin resmini çekmeye hazırlanıyordu.

Jillian aceleyle amatör fotoğrafçının yanına gidip, «Onu rahat bırakın,» dedi. «Böyle işlere karıştırılmak için çok küçük daha...» Genç kadın kızmış görünüyordu.

Adam özür diler gibi hafifçe öksürdü. Barry'ye bakarak, «Nereden o?» diye sordu.

Jillian kızgın kızgın, «Yeryüzünden,» dedi. Bir yandan da Barry'nin yüzündeki toz toprağı siliyordu. Çocuk çamurları sıkıştırarak uzun, koni biçiminde bir tepecik yapmakla meşguldü.

«Benim... şey... bu yaramazlardan üç tane var evde.» dedi Neary.

Jillian, «Gördüklerinizi karınıza anlattınız mı?» diye sordu.

«Tabii.»

«Nasıl davrandı?»

«Anlayış gösteriyor,» dedi Neary biraz alaylı. Sonra ekledi. «Tam bir anlayış.»

Jillian da alaylı bir gülümsemeyle karşılık verdi. «Ben de anneme anlattım. Bütün bunların yalnız yaşamamın ürünü olduğunu söyledi.» Genç kadın bir an sustu. Neary onun utandığını hissetmişti. Tıpkı az önce Jillian'ın göğüslerini gördüğü an kendisinin olduğu gibi.

«Tabii tümüyle yalnız sayılmam,» diye Jillian düzeltmeye çalıştı. «Barry var, sonra komşular... Gerçekten tam anlamıyla yalnız sayılmam.» «Ya Barry'nin babası?»

«Öldü.» Jillian susarak gözlerini Neary'den kaçırdı. «Yaşasaydı, bütün bunları karınızdan daha iyi anlayacağını sanmıyorum. Anlayış göstereceğini de...»

O anda Neary'nin aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Barry'nin yanına çömelip çamurları sıkıştırmasına yardım etti. «Gecenin bu saatinde çok sıkı çalışıyorsun, oğlucuk, ha?»

«Aslında çoktan yatmış olması gerekirdi.» Jillian'ın ses tonundan bir suçluluk duygusu seziliyordu. «Ama önceki gece evden kaçtığından beri gözümün önünden ayırmak istemiyorum.»

Neary genç kadının sözlerini başıyla onayladı. Ama gözleri küçük çocuğun yaptığı çamurdan tepecikteydi. Eline ince bir dal alarak tepeciğin yamaçlarına yivler açmaya başladı. «Hımm.» Yakındaki birkaç çakıl taşını alarak Barry'ye uzattı. «Bir de bunlarla dene.»

Barry çakıl taşlarını koni şeklindeki tepeciğin eteklerine yerleştirdi. Tıpkı volkandan püsküren donmuş lavlar gibi duruyorlardı taşlar.

«Şimdi daha iyi oldu,» dedi Neary. Garip ama çocukla annesi Neary'nin davranışını çok doğal karşılamışlardı.

Birden şaşırان Neary sordu. «Hey, bu sana neyi hatırlatıyor?»

Jillian bir an derin derin düşündüyse de, bu şeklin kendisine neyi anımsattığını bulamadı.

Birden çevreye garip bir sessizlik çökmüştü. Gençler ve yetişkinler dürbünlerlylo fotoğraf makinelerini gökyüzüne doğru çevirdilör. Birinin el radyosundan Eagles'ın söylediği, 'Desperado' adlı şarkı İşitiliyordu.

Jillian, gökyüzünü işaret ederek, «işte orada!» dedi.

Topluiğne başı kadar İki bulanık ışık öne arkaya, aşağı yukarı hareket ediyor ve karanlıkta giderek parlaklaşıyordu.

Neary fotoğraf makinesini kaldırdı. «Bu kez hazırım.»

Genç kadın elini Neary'nln koluna koyarak, «Titriyorsun,» diye fısıldadı.

«Biliyorum.» Neary aldırmazmış gibi güldü.

«Gözlerin yanmıyor mu?»

«Hem de nasıl... özellikle İki gündür.»

«Benimkiler de.»

«Ama bir tür çılgınlık bu.» Neary'nin dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı.

Şimdi ışıklar tüm şiddetleriyle onlara erişiyor, gitgide büyüyorlardı. Kör edici, acımasız, seyretmesi acı veren ışıklar...

«Bu bir tehdit mi?» diye sordu Jillian.

Neary kamerasını ayarlamıştı, ama o denli titriyordu ki, doğru dürüst çekebileceğinden kuşkuluydu. Jillian'a dönerek sordu. «Eğer o şeyler buraya gelir ve kapılarını açarlarsa, içeri girip onlarla birlikte gider misin?» «Hiç düşünmeden,» cevabını verdi Jillian. Neary, «Dinle,» dedi, «Bu ses... dinle.» O garip ses havadan süzülerek kulaklarına çarptığında, kalabalıkta bir hareket oldu. Rüzgâra karşı esen ritmik bir gürültüydü bu. Şimdi daha da artmıştı. Ve birden giderek hızını da artırmaya başladı. Tüm tahminleri aşan bir çılgınlığa ulaşmıştı şimdi. Bir iç patlamayı andıran bu

gümbürtüyü anlamaya, yorumlamaya hiç kimsenin gücü yetmiyordu. Korkuya kapılmışlardı. Kör edici iki ışık dünyayı yuttu. Havanın niteliği değişmişti. Gökyüzü bir yaz günü öğlen vakti gibi aydınlıktı. Birden aydınlığın içinden iki helikopter çıktı. Bunlar Hava Kuvvetlerine ait Huey helikopterleriydi. Sıcak hava püskürterek kalabalığın üzerinden geçiyorlardı. Hem de çok yakından. Tam bir paniğe yol açmışlardı. Sarmal manevralar yapıp çok alçaktan geçtiklerinden, oluşturdukları hava akımı bütün tabak çanağı yiyecekleri, peçeteleri uçuruyordu. Az sonra alüminyum sandalyeler, portatif masalar, battaniyeler de bu anafora kapılarak dört bir yana saçıldı.

Neary şaşkınlık, kızgınlık ve biraz da tiksintiyle birkaç metre üzerlerinde uçuşan Hava Kuvvetlerinin helikopterlerini seyrediyordu.

Yaşlı kadın albümden dağılan fotoğraflarını toplamak için oradan oraya koşuşarak helikopterlere lanetler yağdırıyordu. Resimler dört bir yana saçılarak uzaklara uçmuşlardı.

Barry birden bir çılgılık atarak koşmaya başladı. Jillian çocuğu güçlükle zaptedebildi. «Barry, bunlar helikopter, korkma,» diyordu.

«Evet bunlar bizden,» diye bağıırıyordu Neary de, o toz toprak ve gürültü karmaşasında.

Yol levhaları da titremeye başlamıştı. Neary bir süre bu titreşimleri seyrederek, geçen gece gördüklerini düşündü. O gece de yol levhaları titremişti. Ama o kez daha şiddetliydi titreşimler. Doğaüstüydü belki. O titreşimlere belki de 'gece olayları' neden olmuştu.

Oysa Neary şimdi yol levhalarının titreşimine, delice manevralar yapan helikopterlerin oluşturduğu hava akımının neden olduğunu açıkça ve düpedüz görebiliyordu. Bütün bunlar tam orada, yüz tanığın önünde oluyordu.

Ve bu çılgın olayda, Neary ilk kez yalnızca görmüş olduklarından değil bu konuda tüm düşüncelerinden kuşku duymaya başladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çölde yıldızlar büyük ve iri elmas gibi parlaktı. Ufka en yakın olanları, kumlardan yükselen yakıcı çöl sıcağının etkisiyle kıvılcımlar saçar gibi parlıyordu.

California, Barstow'da geceyarısıydı. Goldstone Radyoteleskobunun parabolik dev kulağı gökyüzünü dinliyordu. 14'üncü istasyon sözde onarım için sökülmişti, ama asıl olayı gizlemek için bir bahaneydi bu. Çünkü uzay araştırmaları için gerekli araçlar buraya taşınmışlardı. Viking, Helios, Plonser, Mariner, Jupiter, Saturn ve Voyager deneylerini izleyen ve denetleyen aynı araç burada derin uzay araştırması konumuna getirilmişti.

Gözleme binasının içine girer girmez şu yazı göze çarpıyordu: VERİ GELİŞTİRME ÇALIŞMALARI. YALNIZ GÖREVLİ PERSONEL GİREBİLİR. 5883 MC CORSCON'A DANIŞIN. Elektronik düzenle açılıp kapanan kapının önündeki otomatik parmak izi aygıtı, girişi bir nöbetçi gibi korumaktaydı.

Özel bir geceydi bu. Endişe ve bekleyişlerin kol gezdiği bir gece... Girişteki aygıtta altı el basılmış ve parmak izleri tanımlandıktan sonra kapı tıslayarak açılmıştı. Burası görev denetimi yapan bir bilgisayar merkezinden çok depoyu andırıyordu. Bu çalışmalar başlamadan önce de boş ve karanlık bir depoydu zaten.

İçerdeki faaliyetin ana merkezi, deponun tam ortasındaki düz bir treyler üzerine yerleştirilmiş olan küp biçiminde bir uzay araştırma aracıydı. Gömleklerinin kollarını yukarıya kadar sıvamış iki düzine proje elemanı uzaydan alınan algıları bilgisayara programlayan araçların önünde harıl, harıl çalışmaktaydı. Telemetreler, kumanda tabloları, verici ve alıcı ünitelerin arasında onlara hiç uymayan bir aygıt vardı: Bir mini Yamaha syntheizer'i... Ve Claude Lacombe klavyede boş notanın egzersizini yapıyordu. Bir mesaj yollar gibiydi. Her ses birbirinden ayrı olarak tek başına çıkıyordu ama bunlar kuşku götürmez biçimde Hindistan'daki Benares'de duydukları ezginin aynısıydı. Gökyüzü müziği. Sonunda bu müzik varsayımsal amacına hizmet etmekteydi

Ve bir süre sonra karşılık geldi. Bilgisayardan metrelerce kâğıt çıkmaya başladı ve bir anda yerleri kapladı. Tüm proje elemanları sıraya dizilerek kâğıt şeritleri okumaya çalışıyordu. Kâğıtlarda bir sürü sayı vardı. On beş dakika süreyle de birtakım noktalar görüldü. Titreşimler, sonra duraklamalar, uzun aralıklar ve sonra yeniden çok hızlı iletişimler. Lacombe bir tür haberleşmenin kurulduğundan emindi. Bilgisayarın önündeki sandalyeye oturarak avucunu alınma dayadı. Derin bir soluk alıp hafifçe titreyerek ciğerlerindeki havayı boşalttı. Bu kapalı yerde aygıtların gürültüsü bazı genç kulaklar için sağır edici gibi gelebilirdi ama asıl gürültü kesilince, Lacombe'un kafası umutsuzlukla uğulduyordu. iletişim yeniden başlayınca Lacombe sandalyesinin arkasına dayanıp gülümseyebildi ancak.

«Tamam, beyler!» Konuşan operasyon danışmanıydı.

«İşte iletişim modeli burada. İki on beş dakikalık yayın aldık. Yüz dört çabuk titreşim, son beş saniyelik ara. Kırk dört titreşim ve beş saniyelik duraklama. Sonra otuz RP ve altmış saniyelik ara. Bundan sonrakiler tümüyle farklı işaretler. Şöyle: Kırk altı beş. Otuz altı artı beş. On, sonra altmış ve duraklama. Sonra tekrar yüz dört titreşimlik başlangıç.»

Lacombe yeniden o beş notayı çalarak göndericiye verdi. Danışmanlardan biri hemen, «Buna karşılık ne olacak?» diye sordu. Lacombe ona bakarak omuzlarını silkti. Belki yarın bu notaların ne anlama geldiğini öğrenebileceklerdi. Ama şimdi iletişim yarışı sürmekteydi ve yirmi dört proje elemanının çalışmayı, hiç aksatmadan saat gibi yürütmesi gerekliydi.

Tekrarlanan sayıları ayıklayan adamlardan biri, «Bu hiç de sosyal sigorta numaralarına benzemiyor,» dedi. «Çok rakam var.»

Başka biri bu şakaya katıldı. «Belki McDonald Mağazalarının geçen haftaki satış listesinin dökümüdür.»

Lacombe'un dışında herkes güldü. Yapılan şakayı anlamadığından Laughlin'o bakarak Fransızcaya çevirmesini bekledi. Ama çevirmen hiçbir karşılık vermedi. Laughlin işverenine bakmıyordu bile. Kâğıt yığının içine gömülmüş şeritleri inceliyordu. Lacombe ona dikkatlice baktı. Laughlin bir şeyle uğraşıyor, onu bulmak için ter döküyordu. Çevirmen başını kaldırdığı zaman herkes başka yöne bakıyordu ama Lacombe'un gözleri ondaydı. Fransız Laughlin'e başını sallayarak düşündüğü şeyi söylemesi için cesaret vermek istedi. Laughlin de öyle yaptı zaten.

«Bir dakika!»

O anda aralarında konuşuyor ve o büyük soruya bir cevap arıyorlardı. Laughlin sesini yükselterek, «Bir dakika beni dinleyin,» diye yineledi.

Birden oda sessizleşmişti.

«Şey... Fransızca çevirmenlik yapmadan önce asıl mesleğim haritaları okumaktı. Bu sayılar tona uzunluk belirtir gibi görünüyor.»

Kimse yerinden kıpırdamadı. Anlamsız gözlerle Laughlin'e bakıyorlardı. Çevirmen devam etti. «İki dizi üç sayı var, tamam mı? İlk sayının da üç aşaması. Son ikisi altmışın altında.»

Laughlin ayağa kalkarak Lacombe'un yanına gitti. Lacombe da ayağa fırlamış ve neredeyse 'Eureka' diye bağırmaya hazırdı. Odadakiler şaşkın sessizliklerini sürdürüyorlardı. Sonra herkes aynı anda buluşu kavrayıverdi. Şimdi heyecan merkezi Laughlin ve Lacombe'du. Proje elemanları onların çevresinde bir halka oluşturmuştu.

«Belki...» diye biri söze başladı. «Belki de bize gökyüzündeki yerlerini anlatıyorlar, galaktik koordinatlarını veriyorlar.»

«Olamaz,» diye atıldı teknisyenlerden biri. «Çünkü bunlar bizim 'Büyük Kulak'ın yönüne uymuyor. Haritacı haklı. Biz uzay değil yeryüzü koordinatlar alıyoruz.»

Şimdi herkes bir harita bulma telaşı içindeydi. Hep birlikte tüm aygıtları işler bırakmış, operasyon başkanının odasına giden koridorda koşuyorlardı.

Büronun içinde çelik ayaklığı üzerinde duran büyük bir yerküre vardı. Birden kapı açıldı ve koridorun ışığı içeriye aydınlattı. Proje elemanları Rand McNally'nin yerküresinin başına üşüştiler. Çocuklar gibi heyecanlıydılar. Başkanın odasını altını üstüne getirdiklerinin farkında bile değillerdi.

Yerküreyi önce ayaklığıyla birlikte götürmeyi denediler. Ama çok ağırdı. Sonra bir matematik uzmanı küreyi omuzladığı gibi ayaklığından çıkardı. Hep birlikte koridora taşındılar.

Yerküre voleybol topu gibi elden ele taşınarak iletişim odasına getirildi. Masanın üzerine

konunca Laughlin ötekilerin parmaklarını bir yana iterek Kuzey Kutbundan itibaren ölçüleri uygulamaya başladı.

«Antartika, okyanus... okyanus... okyanus... Easter Adasını atlıyor, SalaY Gomes Adasını da geçiyor. Meksiko'daki Landfall. Puerto Valarta'yı da atlıyor... New Meksika'dan geçerek Carlsbad Cavern'lara ulaşıyor, ama devam ediyor ve...»

Bir başka adamın parmağı da Birleşik Amerika'nın ortasından geçerek batı yönüne doğru başka bir çizgiyi izliyordu. «Maine... New Hampshire... Great Lakes... Minnesota... Güney Dakota...»

Derken parmaklar bir eyaletin kuzeydoğu köşesinde birleşti.

«Wyoming?» Laughlin, Lacombe'o baktı. «Wyoming.» Bir süre uzayan sessizlik ekip liderinin Teksaslı şivesiyle bozuldu. «Tamam, ne bekliyoruz artık. Bana Wyoming'in haritasını getirin.»

. O arada Lacombe yerine oturarak kulaklıklarını takmış, o beş notayı çalıyordu. Bunları büyük gönderici aracılığıyla gökyüzüne yayıyor, bekliyor ve dinliyordu. Karşılık yok. Yeniden Yamaha'nın klavyesine dokundu. Yine bir şey yoktu. Lacombe öne doğru eğilerek dikkatini yoğunlaştırıp yeniden çaldı. Ancak bu kez de sesler yirmi dört proje elemanının İlk kesin başarılarını kutlamaları arasında kayboldu. Ama artık o sessizlik perdesi yırtılmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Oyuncak ksilofonun akordu çok bozuktur. Bu yüzden Barry aletiyle o beş notayı çaldığında, böyle garip sesler çıkarıyor olmalıydı.

Çocuk bu notaları bir anda çıkarmamıştı. Jillian yan odadan onu dinliyordu. Barry bu ezgiyi buluncaya dek sürekli çalmış, sonunda istediğini elde etmişti.

Jillian'ın kulağına bu ezgi çok garip gelse de, Barry' in kendi kendine gülüşleri onun tatmin olduğunu gösteriyordu. Bulmuştu ve mutluydu. Bu beş notanın garip dizisi -böyle şeyler çocukların nereden de akıllarına gelirdi?-tuhaf bir biçimde insanı rahatsız ediyordu. Ama oyuncak ksilofonlar, kuşkusuz sesleri doğru olmaları gerektiği gibi çıkaracak kadar hassas değillerdi. Bunlarla olağandışı sesler çıkarmak kolaydı.

Jillian bir önceki gün gibi, bugünü de pastel ve karakalem resimler yapmakla geçirmişti. Bitmez tükenmez kabataslak resimlerdi bunlar. Büyük kentlerden çok uzakta oturması, sanat eğitimi bırakmasına neden olmuştu. Ancak bu alışkanlığından vazgeçmesi zordu. Kendini, Barry'nin, bir sandalyenin ya da üzerinde kirli tabaklar, tuzluk ve biberlik olan bir mutfak masasının resmini çizerken bulurdu zaman zaman.

Bugün Jillian manzara resmi, özellikle dağlar çiziyordu. Düzgün olmayan dişler gibi garip aralıklı dorukların uzaktan görünüşü, nedense Jillian'a, Barry'nin ksilofonda ısrarla tekrar tekrar çaldığı ezgiyi anımsatıyordu.

Dağların bu görünüşü tümüyle rasgele bir seçimin en katıksız biçimiydi. Volkanik patlama, yerçekimi ve yüzyıllar boyu rüzgârın etkisi birleşerek olasılığa en saf biçimini vermişti.

Ve yalnızca rasgele bir seçim sonucu Barry bu beş notayı bulabilirdi. Gelişigüzel seçmişti bunları. Ama bir kez de bulunca, onlara o denli bağlı kalmıştı ki, duyan bunların rasgele varlığından kuşku duyardı. Sanki bilerek seçilmiş gibiydiler. Yine de nasıl bir yaprağın damarları yalnızca o yaprağa özgü ve başka yapraklarda görülmezlerse ya da bir kumsaldaki her çakıлтаşı nasıl büyüklük, biçim, renk ve özgüllük bakımından ötekilerden farklıysa, Bu notalar da öyleydi.

Ayrıca Barry'nin nolaları çalışında, bu gelişigüzellik aracılığıyla bir mesai İletmek ister gibi bir anlatım vardı.

Jillian temizleme ve ayıklama amacıyla, çizdiği resimlerin çoğunu atmıştı. Ancak bir tanesini, kendisine bir şey anımsattığı için saklamıştı. Tam olarak neyi anımsattığını da bilmiyordu aslında. Son derece uzun ve ince olan özel bir dağın resmiydi bu. Kum ve rüzgarın bir volkan lavının çevresindeki yumuşak tabakayı aşındırarak oluşturduğu bir çöl minaresini andırıyordu.

Dağın yamaçları derin ve dar oluklarla yarılmıştı. Bu terkedilmiş, ıssız çevrede, güneşin gözüne doğru suçlayıcı ifadeyle kaldırılmış bir parmak gibi yükseliyordu.

Yakınlardan, bir gökgürültüsü duyuldu. Jillian hafifçe ürpererek yağmurun gelip gelmediğini görmek için koşarak dışarı çıktı. Bulutlar batıda kümeleniyor, güçsüz güneşi sanki kurşun yığınlarıyla örtüyorlardı. Jillian bulutların arkasında şimşekler çaktığını gördü. Esaslı bir fırtına yaklaşıyor olmalıydı. Gelgelelim şimşegin ışıltıları sanki donmuş gibi uzunca bir süre gökyüzünde kalıyordu.

Uzaklarda, küçük ışık noktacıkları buluttan buluta atlıyorlardı.

Hava toplanan arıların vızıltılarıyla yoğunlaşmıştı. Şimdi bulutlar aşağı doğru hareket eder gibiydiler.

Evet, gerçekten aşağı ve Jillian'a doğru geliyorlardı. İçlerinde renkli, garip ışıltılar bir buluttan ötekine sekiyordu.

«Olamaz,» dedi Jillian alacak sesle.

Yuvarlanan dağları andıran bulutlar, yeryüzünden göğe erişmek ister gibiydiler Bu koyu bulut yığını yükseldikçe genişleyen bir sütunu andırıyordu. Tıpkı bir... bir kasırga gibi...

Jillian kendini savunmasız hissetti. Aynı The Wizard of Oz (Oz'un Büyücüsü) adlı kitapta dev bir kasırganın Kansas ufkunu kapladığı zaman Dorothy'nin kapıldığı duyguya benziyordu bu,

Jillian kendi kendine, ama burası Kansas değil, diye anımsattı. Ve de buluttan buluta seken bu parlak ışıltılı şeyler gerçek değildi. Yoksa gerçek olabilirler miydi? Ama kuşkusuz gerçektiler İşte.

Ansızın korkuya kapılan Jillian, «Hayır, olamaz,» diye bağırdı. Evinin ne denli korunaklı olabileceğini anlamak istermiş gibi çevresine bakındı. Sonra yavaşça arkasını döndü, evin arka kapısına çıkan on beş basamaklık merdivene doğru yürüdü. Merdivenleri çok ağır çıkıyordu. O anda yeterince dehşete düşmüştü. Bir de koşarak panik yaratmak istemiyordu. Ağır çekim film gibi eve doğru ilerleyip içeri girdi. Sonra yine istemli olarak yavaş hareketlerle dış kapıyı kapattı, kilitledi.

Jillian oturma odasına girerek jaluzileri, perdeleri kapatmaya başladı. Odadan odaya geçtikçe hareketleri de istemeden hızlanıyordu. Önce yürürken sonra hızlı adım atmaya, en sonunda da koşmaya başlamıştı. Son jaluziyi kapatırken artık tam bir panik içindeydi. Elleri hâkim olamıyordu. Beceriksizleşmişti.

Bir an hareketsiz durup neler olduğunu düşünmeye çalıştı. (Gök gürüldemişti, değil mi? Şimşek de çakmıştı, Evet. O uzaktan duyulan arı kümelerini andıran vızıltının da fırtınayla bir ilgisi vardı. Sonra bulutlar üzerine doğru gelmeye başlamışlardı. Jillian daha önce bulutların böyle hareket ettiğini görmemişti hiç...

Barry gülüyordu. Zaten en şiddetli fırtınalardan bile korkmazdı. Jillian böyle olduğuna şükretti içinden. Ama şu anda gökgürültüsü camları zangırdatır, şimşekler odanın içinde alev gibi parlarken, çocuğun kahkahalar atarak İçten gülüşü, onu rahatsız ediyor, dayanılmaz geliyordu. Ama haksızdı Jillian. Çocuğun bu denli mutlu olmaya hakkı vardı.

Doğru Barry'nin odasına gitti. Çocuk ksilofon çalmayı bırakmış, evde perdesi açık kalmış tek pencerenin önünde duruyordu. Büyük bir dikkatle gözlerini gökyüzüne dikmişti ve gördüğü şey ona neşe veriyor gibiydi.

Derken Barry birden fırlayıp koşarak evi dolaşmaya, jaluzileri kaldırmaya, kapıları, pencereleri açmaya başladı.

«Hayır, Barry! Yapma!» diye bağıırıyordu Jillian ardından koşarken. Bir yandan da çocuğun açtığı perdeleri, pencereleri, kapıları kapatıyor, kilitliyordu.

Çocukla annesi oturma odasında buluştular. Barry tam o sırada jaluziyi açmıştı.

Jillian çocuğu yana doğru iterek jaluziyi çekip indirdi. Sanki buna tepki gibi, o anda ev korkunç

bir gökgürültüsüyle sarsıldı. Perdenin arkasında çakan şimşeğin ışığı o denli yoğun bir turuncuydu ki, tüm duvar bir anda alev almış gibi oldu. Aynı anda yoğun bir vızıltı ortalığı sardı.

Jillian bu sestten ürkererek büzülmüştü. Ama Barry ellerini çırparak gülüyordu. Şimdi ev karanlıktı. Dışarda uğultuyla çakan şimşeğin ışığı zaman zaman aydınlatıyordu odayı.

Jillian, Barry'nin elinden tutarak kendi odasına götürdü. Sonra rehberi alıp Roy Neary'nin telefon numarasını aramaya başladı.

Numarayı tam bulduğu Hırada, turuncu bir ışık ve gökgürültüsü eve dev bir yumruk gibi indi Televizyon çalışmaya başladı. Pikap da. Elektrik lambaları yanıp sönüyorlardı. Jillian uzaktan temi/İlk dolabındaki elektrik süpürgesinin de çalıştığını duydu.

Barry annesinin elinden kurtularak pencereye koşup perdeyi bir çekişte açtı. Bir yandan da sevinç çığlıkları atıyordu. Derken garip bir sakinlik çöktü ortalığa. Televizyon ve pikap susmuştu. Elektrik süpürgesi de çalışmıyordu artık. Hiçbir ses yoktu, hatta rüzgârın uğultusu ya da arıların vızıltısı bile.

Sonra Jillian onu işitti. Bu bir pençe sesine benziyordu..

Çatıdaydı. Kiremitlere tırmanıyordu. Yabani hayvan ya da yırtıcı kuş pençeleri... Uzun, keskin tırnaklar hızlı hızlı tırmıklıyordu.

Jillian tam üzerindeki tavana bakıyor, gözleri tırmık seslerinin gittiği yönde hareket ediyordu. Sesler bacada bir an durdu. Sonra bacadan aşağı doğru gelmeye başladı.

Jillian oturma odasına koşarak deli gibi baca kapağını aramaya başladı. Ne olursa olsun bacayı kapatması gerekiyordu.

Barry de Jillian'ın ardından dolaşüyor, neşeyle, «İçeri gelin, içeri gelin,» diye bağıırıyordu.

Jillian baca kapağını bulup odasına geldiğinde, pençe sesleri de bacadan oldukça aşağı inmişti. Kapağı yerine takıp iyice sıkıştırdı,

Aynı anda kulakları tırmalayan bir gürültü evi sarstı. Turuncu ışık odanın tüm köşelerini dolaştı.; Bütün jaluziler ve perdeler bir anda açılıverdi.

Jillian yere çökmüş, elleriyle kulaklarını tıkıyordu. Televizyon sonuna kadar açık sesle çalışmaya başlamıştı. Pikap da dönüyor ve hoparlörlerden, 'Chances are' şarkısını söyleyen Johnny Mathis'in sesi aslan kükremesi gibi geliyordu.

Jillian, Barry'yi de yanında sürükleyerek telefona koştu yeniden.

Korkudan gözleri İrileşmişti Neary'nin numarasını buldu, alıcıyı kaldırıp kulağına götürdü. Ama alıcıdan düdük sesi yerine Barry'nin ksilofonla çaldığı o beş notalı ezgiyi duyuyordu. Jillian düğmeye basarak telefonu kapatıp açtı, kızgın arıların vızıltısı gibi bir ses alınca, Neary nin numarasını çevirmeye başladı.

Odanın ışıklarına bir şeyler oluyordu. Birden sönükleşerek bulanık bir kırmızıya, sonra parlayarak gözleri yakacak kadar keskin mavi - beyaza dönüşüyorlardı.

Karşı tarafta telefon çalmaya başlamıştı.

Bir kadın sesi, «Alo?» dedi.

«Roy?» Jillian'ın sesi korkudan kısılmıştı.

«Evde yok,» dedi Ronnie gayet olağan bir sesle. «Ben karışıyım. Kim arıyor?»

O anda aydınlanma öyle şiddetliydi ki, odanın havası bile kızgın turuncu renkte aleve dönüştü; korkunç bir vızıltı sesiyle birlikte ev elektrik çarpmış gibi oldu. Sanki binlerce volt elektrik yüklü dev bir yüksek gerilim kulesi evin üzerine yıkılmış ve elektrik akımını ona geçirmişti.

Elektrik süpürgesi, hiçcrede işkence gören bir mahkûm gibi dehşetle haykırıyordu. Hoparlörler titreşimlere dayanamayarak patladı.

Metal bir kültablası havaya yükselerek bir an ortalıkta dolaştı. Korkunç bir sıcaklık saçıyordu. Jillian damda o pençe seslerini yeniden duydu

Artık neler olup bittiğinin ucunu kaçırmıştı genç kadın. Telefon elinden düştü, kendisi de kayarak döşemeye yığıldı. Barry neredeydi?

«Barry!»

Elektrik süpürgesi kontrolden çıkmış bir robot gibi odada çılgınca turlar atıyordu. Jillian'ın üzerine doğru gelmeye başlayınca genç kadın yerinden fırlayıp yana çekildi. Süpürge gerileyip tekrar saldırıya geçti. Jillian önünden çekilerek koşmaya başladı.

Çatırtı, gıcırta, gümbürtü ve kör edici ışık patlamaları Jillian'ın aklını başından almıştı. Artık ne olduğunun farkında değildi. Tek düşünebildiği Barry'ydi.

«Barry!»

Jillian tüm gürültüye karşın uzaklarda bir yerden Barry'nin neşeli kahkahalarını duyabildi. Mutfaktan geliyordu. Yürüyecek hali yoktu Jillian'ın. Yerde yarı emekleyip yarı sürünerek mutfığa doğru ilerledi.

Buzdolabı yoğun bir titreşim içindeydi. Kapısı açılmış içindekiler şangırdıyor, elektriği yanıp sönüyordu.

Derken Jillian oğlunu gördü. O da yerde emekleyerek kapının altındaki köpeğin çıkış deliğine doğru ilerliyordu. Kapıya erişince, o dar delikten çıkmak için vücudunu kıvrıp bükülmeye başladı.

Jillian ileriye atılarak Barry'nin ayağını yakaladı. Sıkıca tutup kendine doğru çekmeye çalıştı. Olanca gücüyle asılıyordu. Barry muşambada ona doğru kaymaya başlamıştı. Havanın madenimsi bir kokusu vardı ve elektrik yüklüydü.

Sonra bir şey Barry yi çekerek Jillian'dan uzaklaştırdı. Bir güç onu evin dışına sürüklüyordu.

«Bırak onu!» diye bağırdı Jillian çığlık çığlığa.

Genç kadın dişlerini sıkarak Barry'yi kendine doğru çekti yeniden. Çocuğun bedeni on beş, yirmi santim kadar öne ve arkaya doğru gidip geldi.

Jillian çocuğun ayağına tüm gücüyle yapışmıştı. Ve de bırakmamaya kararlıydı. Tâ ki, bırakmadığı takdirde çocuğun ayağının kopabileceğini anlayıncaya dek... Birden hıçkırmaya başladı. Pençe halini almış elleri gevşedi ve Barry muşambanın üzerinde kayarak ondan uzaklaştı. Sonra kapının altındaki delikten dışarı çıktı.

Bir anda Barry yok olmuştu.

Jillian yerden doğrulup mutfak kapısını koparır gibi açtı. Tökezlenerek avluya çıktı. Barry

görünürde yoktu. Genç kadın kasırga bulutu gibi bir oluşumun evin üzerinde durduğunu gördü. Sanki oraya park etmiş, küçük ışık patlamalarıyla aydınlatılmış gibiydi.

Az sonra bulut yavaş yavaş çökmekte olan karanlığa doğru ilerlemeye başladı. Artık gerçekten ne yaptığını bilmeyen ve hiçbir şeye aldırmayan Jillian da onu izliyor, ardından gidiyordu. Derken sonsuz karaltı dev kollarıyla genç kadını sardı. Jillian'ın tüm soluğu ciğerlerinden emilmişti sanki. Bir mısır tarlasının yerdeki saman yığını üzerine düştü.

Olduğu yerde büzülüp kendisine dolanan şeye baktı. İçi saman dolu bir korkuluğun yüzünü gördü. Üzerine doğru eğilmiş budalaca sırtıyordu. Kolları da iki yanında sallanmaktaydı. Jillian bu kolları kendinden uzaklaştırdı.

Jillian kaybetmişti.

Barry yoktu artık.

Genç kadın bir süre olduğu yere oturup öfke ve acıyla ağladı. Sonra başını kaldırıp yıldızlara baktı. Başının üzerinde yalnız bir yıldızın beyazdan maviye, sonra kırmızıya dönüştüğünü gördü.

Ve yıldız kayboldu.

ON ALTINCI BÖLÜM

«Garajın damında ne yapıyordun?» diye Ronnie sordu.

Neary içeri girdikten sonra doğru banyoya gitmiş yıkanıyordu. «Biraz marangozluk,» diye suyun sesini bastırmak için bağırarak cevap verdi.

Ronnie mutfak penceresine giderek garajın damına baktı. Neary damın tam tepesine platform gibi bir şey yapmıştı, üzerinde de açılır kapanır bir sandalye duruyordu.

«Bu bir gözetleme yeri, değil mi?» diye seslendi.

Ronnie arkasını döndüğünde, Neary'yi yüzünü havluya gömmüş kurulanırken buldu.

«Roy diyorum ki, böyle platform yapacağına...»

Sözünü bitiremedi. Susmayı yeğlemişti. İş bulması için kocasının başının etini yiyen bir eş durumuna girmek istemiyordu. Ancak bütün gün ve gece damın üzerindeki platformdan gökyüzünü izleyerek o ayçöreğine benzeyen şeylerin gelmesini bekleyen bir koca da istemiyordu. Komşuların diline düşmesiyse ayrı bir konuydu.

«Sana biri telefon etti,» dedi Ronnie.

Neary onu duymamış gibi yüzünden havluyu çekerek, «Harper Vadisinin üzerinde büyük bir fırtına var,» dedi.

«Çok uzak olmasına karşın buradan bile görünüyor.»

«Telefon eden kadın adını vermedi.»

«Kadın mı?»

«Ya da vermek işine gelmedi.» Ronnie ölçülü bir tavırla içini çekti. «Aradığı adamın karısıyla

konuşmaktan çekiniyordu anlaşılan.»

«Kim?»

«Telefondan çok gürültü geliyordu... Sonra hat kesildi.»

Neary'nin kafası başka yerdeydi. şöyle bir başını sallamakla yetindi. Bakışlarını mutfak saatine çevirerek, «Fazla vaktimiz yok,» dedi. «Oraya gitmek zaten bir saat alır. Çocuklara bakacak kadın geldi mi?»

«Geldi,» dedi Ronnie, yeniden ölçülü bir tavırla içini çekerek. «Roy, şey... anlayacağını umarım... Sen işsizken çocuklara bakacak kadına filan para harcamasak daha doğru olmaz mı? Yalnızca sen iş buluncaya kadar...»

Neary suçlu bir tavır takınacak kadar sağduyu ve iyiniyete sahipti. «Biliyorum, Ronnie. Bu konuda gösterdiğin anlayışa da teşekkür borçluyum.»

«Ama bir şartım var.»

«Nedir o?»

«Bu toplantı bittikten sonra artık her şeyi tümüyle unutacaksın. Zaten Hava Kuvvetlerinin düzenlediğı toplantının amacı da bu değıl mi?»

Yüz yirmi kilometrelik yolda zaman geçmek bilmedi. Neary karısının canının pek konuşmak istemediğini fark etmişti. Hava Kuvvetleri tesislerine vardıklarında, toplantının başlamasına on dakika vardı. Toplantının günü ve saati, günlerdir radyo ve televizyonlardan halka duyuruluyordu.

Kapıdaki nöbetçileri geçtikleri sırada Ronnie koltuğına iyice gömülerek Neary'ye, «Eğer burda tanıdık birine rastlarsak, seni ömrüm boyunca bağışlamam,» dedi.

Roy nöbetçiye Sivil Haber Merkezinin yerini sormak için durakladı. «Büyük cam yapı,» dedi nöbetçi arabanın ön camına ziyaretçi kartı iliştirirken. «Yolunuzun üzerinde. Görmemeniz olanaksız.»

«Tabii bulurum,» dedi Neary de. Bina kocaman, düz ve inceydi. Bir kibrit kutusunu andırıyordu. Her yanı camla kaplıydı ve pencere pervazları da anodize edilmiş alimünyum doğıramayla süslenmişti.

Neary eski bir çiftlik kamyonetinin yanına park etti. O kamyonette de ziyaretçi kartı vardı.

Bir cam kuleyi andıran yapının bekleme odası çok büyük, uçsuz bucaksız gibiydi. Girişteki masada oturan sivil elbiseli bir kadın, Neary'nin adını kaydederek yakasına takması İçin üzerinde ismi yazılı bir kart verdi. İçerde otuz kadar ziyaretçi oturuyordu.

«Bu insanlar,» diye fısıldadı Ronnie, Neary'nin kulağına. «Hepsi de baştan çıkarılmış.»

«Şişş.»

Yan yana iki kanepeye oturdular.

Ronnie söylendi. «Böyle olacağını biliyordum zaten.»

Neary sert bir dille karısına, «Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun,» diye fısıldadı.

Ronnie yine fısıltıyla, «Asansörlerin yanında duran şu kadına bak,» dedi. «Gösterdiği kadın elli yaşını geçmiş biriydi. Yüzüne özensiz bir makyaj yapmıştı; karmakarışık beyaz saçları omuzlarına

dökülüyordu. Bakışları da eski mezar taşları gibi donuk ve boştu.

«Bu çoktan öte tarafa geçmiş,» diye mırıldandı Ronnie.

«Görünüşe aldanma.»

Tam o sırada Jillian Guiler kapıdan girdi. Odadaki gazeteciler canlanarak bir anda genç kadının çevresini almışlardı.

«Bize bir açıklamada bulunmayacak mısınız. Bayan Guiler?» diye bir televizyon muhabiri sordu. Spotlar Jillian'a çevrilmiş, fotoğraf makineleri çalışmaya başlamıştı.

Jillian şaşkın ve çok yorgun görünüyordu. Bir şey söylemedi.

«Polise anlattığımı/ olay... şey... gerçekten soluk kesiciydi. Televizyon programını altıya aldık. Çünkü on birde genç seyircilerimiz yatmış oluyor.»

Jillian söylenenleri işitmemiş gibiydi.

Bir gazeteci başka bir meslektaşına, «Bu o kadın, değil mi?» dedi. «Hani bulutlarda uçan kadın.»

«Anladığımız kadarıyla fidye talebinde bulunulmamış, değil mi?»

Televizyon muhabir, konuşmayı sürdürmeye çalıştı. «FBI'nın verdiği bilgi doğru mu? Çocuğunuz gerçekten kayıp mı? Poiise böylo rapor etmişsiniz. Bunu bir kez de televizyon seyircilerimiz için tekrarlar mısınız acaba?»

Jillian paniğe uğramış gibiydi. Sorulan sorular kızdırıcı, kötünietli ve mantıkdışıydı. Genç kadın asansörlere doğru gelirken, odanın öte yanındaki Neary'yle göz göze geldi. Tam asansör geldiğinde Jillian, Neary'ye bakarak, «Onu aldılar,» diyebilirdi.

«Ne dedin?» Roy kadının sözlerini işitmemiş, ama Ronnie çok iyi anlamıştı. Asansörün kapıları açılıp Jillian'ı yutarak gözden kaybederken, Ronnie kocasını ödül alabilecek kadar başarılı bir 'kötü bakış'la süzüyordu.

Tepeden tırnağa üniformalı bir başçavuş odaya girdi.

Odada bulunanlara, «Tamam, şimdi içeri gelebilirsiniz,» dedi. «3655 numaralı oda. Beni izleyin.»

Neary ile Ronnie'nin önden gittiği Tolono grubu koridora doğru yürümeye başladı. Bu kez televizyon kameraları onları tam kapıların girişinde yakaladı. Reflektörlerin parlak ışığı yüzlerine çevrilmişti.

Ronnie sanki tutuklanmış biri gibi çantasını yüzüne kapatarak, «Tanrı belanı versin, Roy» diye tısladı çantasının ardından.

Otuz kadar sivil tanık odanın tavanına kadar yükselen reflektörlerin parlak ışığı altında pek kılıksız görünüyordu.

Hava Kuvvetleri grubu arkalarında gazeteciler, televizyon muhabirleri ve fotoğrafçılarla odaya girince, Neary bu toplantıdan ne ummuş olduğunu ve Hava Kuvvetlerinin halka neyi açıklamak istediğini anlayıverdi. Öyle olsun. Bu kez o ve askeri güç karşı karşıyaydı. Neary olanları tüm dünyanın bilmesini istiyordu. Birden kendini iyi hissetti.

Ancak bu iyilik duygusu Hava Kuvvetleri sözcülerini görünce biraz bulanır gibi oldu. Adamlar

sivil giyinmişler ve odanın tabanından biraz yüksükçe bir platformdaki sünger koltuklarına rahatça yerleşmişlerdi. Arada biraz boşluktan sonra gönüllü tanık sandalyeleri platformu çevreliyordu. Tanıkların çoğu günlük iş ya da çiftlik giysileri içinde rahatsız, kamuoyunun bu denli dikkatini çekmek için de hazırlıksız hissediyorlardı kendilerini.

«Ben Albay Benchley,» diye tanıttı kendini grubun en genç görüneni. «Ve bu da,» diye devam etti. Elinde boyaları dökülmüş yuvarlak bir cisim tutuyordu. «Tanımlanmamış Uçan Cisim. Tıpxı bir tavaya benziyor, değil mi?» Herkes dikkat kesilmişti. Arada 'ah' ya da 'oh' diye sesler çıkaranlar vardı. Kimisi de, «İşte benim gördüğüm şey bu,» diyordu.

Dinleyicilerin heyecanı yatıştıktan sonra, «Kalaydan yapılmış,» diye Benchley konuşmasını sürdürdü. «Üzerinde de 'Made in Japon' yazıyor. Çocuklarımdan biri arka bahçeye atmış. Sözlerime bu örnekle başlamamın nedeni, size ne denli yanılabilceğinizi göstermek içindi. Değirmek istediğim başka bir nokta daha var. Geçen yıl Amerikalı vatandaşlar bu konuda yedi milyar resim çekti. Şimdi size sormak isterim, bunlardan hangisi acaba çevrede görmüş olduğunuz o olağanüstü şeylerin ya da olayların tartışılmaz bir kanıtı olabilir?»

Tanıklar dillerini yutmuş gibi sessiz duruyorlardı. Gazetecilerden biri atıldı. «O zaman şöyle bir soru da sorulabilir. Beklenmedik bir şey olduğunda, hangimiz tam zamanında kameralarımızı ayarlayabiliyor ve olayı tümüyle saptayabiliyoruz? Kaç tane gerçek otomobil ya da uçak kazası filme alınıp akşam haberlerinde gösterilebiliyor?»

Tolono grubundan onaylayıcı sesler geldi. Aralarından aklı başında görünen biri ayağa kalkarak söz aldı. «Tanımlanmamış Uçan Cisimlerle ilgili kanıtları reddetmek, gördüklerimizden ya da yaşadıklarımızdan duyduğumuz korkuyu yatıştırmayacaktır.»

«Ben mantıklı bir insanımdır,» diye söze başladı albümlü yaşlı kadında. Kucağında dağılan albümünden kalmış resimleri tutuyordu. «Mantıklı insanımdır,» diye yineledi sözlerini. «Tüm bildiğim, şimdiye dek görmüş olduğum şeyler benzemeyen bir şey gördüğümdür.»

Bir an kimse sesini çıkarmadı. Neary elini kaldırdı.

«Bırak başkası konuşsun,» diye fısıldadı Ronnie. Bir eliyle de kolundan çekiyordu.

Ama Roy ayağa kalkmıştı. «Bakın efendim. Sizin işiniz gökyüzüyle ilgili, değil mi? Hiç bu yakınlarda gökyüzüne baktınız mı? Geceleri gökyüzünde garip şeyler oluyor.»

«Size tekrar ediyorum,» dedi albay. «Hava Taktik Haberalma Örgütü ve Özel Araştırmalar Bölümünde on yıl çalıştıktan sonra size kesinlikle söyleyebilirim ki, bu şeylerin fizik varlıklarını kanıtlayabilecek somut bir şekil yoktur.»

«Hangi şeylerin?» diye sordu Neary.

Albay Benchley eğilerek meslektaşlarıyla bir şeyler fısıldattı. Sonra doğrularak Roy'un yakasındaki isme baktı. «Lütfen beni anlamaya çalışın Bay Neary. Sizin yalan söylediğinizi öne sürmüyorum...»

«Şimdi beni bir yana bırakın da, bize sadece neler olduğunu anlatın.»

«Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Ancak gördüklerinizin başka bir gezegenden gelen keşif araçları olmadığını söyleyebiliriz.»

«O zaman herhalde dünyadan gönderilen keşif balonları da değildi.»

Tanıklardan çoğu güldü. Ronnie gülmeyenler arasındaydı.

«Diyelim ki, bunlar yabancı teknoloji ürünleridir,» dedi albay uzlaştırmacı bir tavırla. «Yabancı demekle neyi kastettiğimi biliyor musunuz?» Benchley başparmağıyla da gökyüzünü gösteriyordu.

«Harika! Bilmez olur muyum hiç,» diye karşılık verdi Neary. «Peki, diyelim ki, bunları Ruslar yaptı ve uçuruyorlar, Ama Indiana göklerinde ne arıyorlar dersiniz?»

Buna artık herkes gülüyordu. Hava Kuvvetleri grubu, siviller, basın ve tanıklar...

Albay Benchley ortalığın sakinleşmesini bekledi. Sonra anlatmaya başladı. «Hava Kuvvetleri yakın çevrede bazı yüksek irtifa deneyleri yapmaktadır. Bunun da yüksek statik elektriğe, dolayısıyla ısı ışınlarına neden olduğu bilinmektedir. Ayrıca ısı dönüşmesi denilen bir hava tabakası kalır.»

Neary çevresine bakınarak alaycı bir ifadeyle, «Siz bu toplantıyı bize olağanüstü olaylarla ilgili açıklamalarda bulunmak için yaptığınızı söylemişsiniz. Ama burada bütün öğrendiğimiz hava raporları oluyor.» «Siz neler duymak isterdiniz Bay Neary?» Ronnie elinden çekerek Neary'yl yerine oturtmak istedi yine. Ama Neary elini kurtararak, «Birleşik Amerika Hava Kuvvetlerinin bildiklerini duymak ve onlara inanmak isterdim,» karşılığını vardıktan sonra yerine oturdu. «Toprağıma yapılan zararı kim ödeyecek?» Albay Benchley göllerini kırıştırdı. «Efendim?» «Bu insanlar her gece benim toprağımda toplanıp oturuyorlar.» Bunları söyleyen Roy'un daha önce dikkatini çeken iyi giyimli, bir adamdı. «Şuradaki adam,» dedi Neary' yi işaret ederek. «Geçenlerde çitimi yıktı. Metrelerce tel parçalandı. Bu insanlar toprağımda bütün gece kalıyorlar. Arkalarından ortalık çöplüğe dönüyor. Yemek artıkları, bira kutularından geçilmiyor. Bütün bunları kim ödeyecek?»

Albay Benchley parmağıyla toprak sahibini işaret ederek, «Siz geceleri bir şey gördünüz mü?» diye sordu.

Adam güldü. «Bu topraklar seksen yıldır bizim ve orada oturuyoruz. Hiçbir Tanrının cezası şey görmedik.»

Televizyon kameraları toprak sahibine dönmüştü hemen. Neary toplantının yozlaştığını fark ediyordu. Eğer çabuk davranmazsa, konu büsbütün dağılacaktı.

Yüksek sesle, «Durun bir dakika,» diyerek ayağa fırladı. Ronnie'nin sabrının taşıdığını seziyordu ama aldırmadı. «Ben bir şey gördüm,» dedi. Şimdi: kameralar ona çevrilmişti. «Bu gördüğüm şey de işime mal oldu. Durumun benim için ne denli ciddi olduğunu anlarsınız artık. Bana ve başkalarına bazı şeyler oldu; bazı şeyler gördük. Bunların ne olduğunu bilmek istiyoruz.»

Benchley, Neary son sözlerini söylerken 'konuşmaya başlamıştı. «Eğer kanıt yeterliyse, araştırma yapılacak ve konu halkın bilgisine sunulacaktır. Bu olağanüstü konunun ciddi olarak ele alınması için yeterli kanıt gerekmektedir.»

«Kanıt bizleriz!» diye bağırdı Roy. «Ve de ciddiye alınmak istiyoruz.»

«Lütfen, Bay Neary.»

«Lütfen Albay Benchley,» diye onu taklit etti. «Deli olmadığımı inanmak isterdim. Bu odada benim gördüklerimi gören başka insanlar da var. Onlar da delirmediklerine inanmak isterler. Bu, o denli mantık dışı bir istek mi?»

Albay uzunca bir süre sesini çıkarmadı. Yeniden söze başladığında hazırlıksız konuşuyordu. «Sanırım, birçok şey vardır ki, onlara inanmak gerçekten eğlenceli olabilir. Örneğin, zaman içinde

yolculuk etmek gibi. Ben de inandığımı görmek isterim. Evrende hayat olduğuna inandığımdan, yıllar boyu gökyüzünde bir şey görmek için çırpındım durdum. Ama ne yazık ki, bulgularımız hayat olduğuna ilişkin hiçbir ipucu vermedi. Uzayda hayat olması zaten birçok olasılıkları bulunan bir varsayımdı. Şimdi biz sorunlarımızı çözecek bir mucizeye kanıt bulmaya çalışıyoruz. Bu, duygusal bir tutumdur. Ve biz esrarengiz şeyler değil, somut cevaplar da aramaktayız.»

Neary açılır kapanır alüminyum sandalyesine çöktü.

«O zaman bize söyleyebilir misiniz?.. Hava Kuvvetleri Toiono bölgesinde herhangi bir deney yapıyor mu? Bilirsiniz... Hani şu gizil deneylerden?»

Albay Benchley yeniden duraksadı, sonra doğrudan Neary'ye bakarak, «Size yalan söylemek kolay olurdu,» dedi. «Bu sorunuza 'evof cevabı verebilirdim ve siz de ömrünüz boyunca size yeterli olabilecek bir karşılığa kavuşmuş olurdunuz. Ama olan bu değil. Ve sizi kandırmak istemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, ne gördüğünüzü bilmiyorum.»

Neary gülümsedi. «Bizimle aynı görüşü paylaşıyormuş gibi davranarak inandırıcı olamazsınız ve bizi kandıramazsınız.»

Herkes birden kahkahalarla gülmeye başladı. Nearybir an için şaşırmıştı. Çünkü söylediğini şaka olsun diyedeğil, gerçekten ifade etmekistediği anlamda söylemişti.

Benchley de gülüyordu. Sonra elini kaldırarak sessizliğin sağlanmasını İstedi, «Şimdi hepiniz beni çok iyi anlamalısınız,» diye söze haşladı. «Burada sözkonusu olan başka konular da var. Bir tür toplumsal isteri sözkonusu. Bazı okul çocuklarının ateşle oynarken ciddi şekilde yandıklarını hepiniz bilirsiniz. Bu akşam Harper Vadisinden bir kadın dört yaşındaki çocuğunun kaybolmasından o sizin gördüğünüz şeyleri sorumlu tutuyor.»

İşte bu noktada yaşlı çiftçi deneyimlerini ötekilerle paylaşmaya karar verdi. «Bir keresinde Büyük Ayağı görmüştüm. 1951 yılında Sequonia Ulusal Park'taydı. Topuktan başparmağa on metre vardı. Ömrümde bir daha hiç işitmediğim bir ses çıkarmıştı.»

Elinde Gideon İncilini tutmakta olan mavi-beyaz saçlı bir kadın lafa karıştı. «Üç bilge adamı İsa'ya götüren küçük Bethlehem, yıldızına ne dersiniz, ya? Bu yıldız hiçbir zaman astronomlarca tatmin edici bir biçimde açıklanamadı.»

Televizyoncular için bulunmaz fırsattı bütün bunlar. Ama toplantı sona ermişti. Kalabalık yavaş yavaş kapıya, doğru yürürken, Albay Benchley, Neary'nin yanına geldi.

Sağ elini uzatarak, «Bay Neary,» diye başladı. «Size şunu söylemek isterim...»

«O gece neden helikopterleriniz hiçbir uyarıda bulunmadan kalabalığın üzerine geldi?» diye bağırdı Neary. «Bu rezaletin anlamı nedir?»

«Roy!»

«Neden söz ettiğinizi anlayamadım, Bay Neary. Ben sadece size...»

«Size inanmıyorum,» diye patladı Neary. «Söylediğiniz hiçbir şeye inanmıyorum, Benchley!»

Benchley bu patlamaya şaşırmıştı. Çabucak arkasını dönerek uzaklaştı.

Ronnie iki eliyle Neary'yi çekerek oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. «Roy, yeteri Yeter artık!» Ronnie kocasını kalabalığın gidiş yönünde sürükleyerek bir Coca-Cola makinesinin önünde bıraktı,

kendi de geri dönüp albaydan Roy'un adına özür dilemeye gitti.

Neary makineye bozuk para atıp bir Coca-Cola şişesi aldı. Elinde tutarak koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bir yandan kızgınlığını geçiştirmeye çalışıyor, bir yandan da neden böyle davrandığını düşünüyordu. Çünkü kendisine saldırmayanlara karşı böyle davranmazdı. Bu ani patlayışının sebebi neydi? Gerçekte Benchley ona kötü bir şey yapmamış, söylemişti. Alt tarafı adam görevini yapıyordu.

Roy uzun duvardaki küçük bir aralığa bakmakta olduğunu farketti. Coca-Cola'sını yudumlayarak duvardaki bu dolaba benzeyen girintinin önünde durup kapısını ardına dek açtı. İçerde yüzlerce devre kesici aygıttan oluşmuş bir ana elektrik dağıtım kutusu vardı.

Dolabın kapağına da binanın elektrik şebekesini gösteren bir şema asılmıştı Neary'nin işaret parmağı şemanın üzerinde dolaşıyordu. Sonra çabuk hareketlerle bazı aygıtları kapattı, bazılarını açtı. Bir yandan şemaya danışıyor, bir yandan da binanın bazı odalarının ışığını söndürüp bazılarını da yakıyordu. «Roy!» Ronnie yanına gelmişti. Neary şimdi gülümsüyordu Dolabın kapağını kapattıktan sonra Ronnie'nin kolundan tuttu. Binadan çıkıp park yerine gittiler.

«Roy, neyin var senin?»

«Gayet iyiyim. Her şey yolunda, hem de nasıl,» Neary kendini çocuk gibi mutlu hissediyordu.

Motoru çalıştırdı, arabayı park yerinden çıkararak nöbetçi kulübesine doflru sürdü. Burada bir dizi araba durmuştu. Sürücüler, askeri ve sivil ziyaretçiler arabalarından çıkmış, o yüksek cam yapıya bakıyorlardı. Neary frene basıp arabayı durdurdu. Ronnie'yle birlikte onlar da arabadan dışarı çıktılar.

Neary'nin tam İsteddiği gibi olmuştu. Hava Kuvvetlerinin kilometrelerce uzaktan görünen cam gökdeleninin bütün ışıkları sönmüştü, ancak bazı pencerelerinde ışık vardı. Bunlar da o şekilde düzenlenmişlerdi ki, Tanımlanmamış Uçan Cisimler sözcüklerinin baş harflerini oluşturuyorlardı.

Gazeteciler, televizyon muhabirleri ve fotoğrafçılar kapının önünde duran bir haftalık açılmamış gazetelere, bozulmuş süt şişelerine ve birbirilerine bakıyorlardı. Ön bahçeyi geçip Jillian Guiller'in evinin kapısını çaldılar.

Zile birkaç kez basıp bir hayli bekledikten sonra kapıyı yumrukladılar. Yine bekleyip bir sonuç alamayınca bu kez pencerelerin dışından, perdelerin aralık yerlerinden içeriye gözetlemeye çalıştılar. Sonra arkaya dolanıp mutfak kapısını denediler. Ama hepsi yararsızdı. Ne var ki, Jillian'ın bu karanlık evin bir yerinde olduğunu biliyorlardı. Yazı işleri müdürlerinin, FBI ve polis kaynaklarından öğrendiğine göre Jillian evdeydi. Sonunda uğraşmaktan vazgeçip gittiler.

Jillian gerçekten içerdeydi ve tüm pencereleri tahtayla kapatmıştı. Yatak odaları gibi oturma odası da darmadağınktı. Mutfağı biraz toplamaya çalışmıştı ama öteki odalar gücü dışındaydı. Yatağını düzeltmesi bile ona olanaksız görünüyordu. Dolayısıyla ev Barry'nin kaçırıldığı geceki ve ertesi gün polisle FBI görevlilerinin! didik didik aradığı gibi öylece duruyordu. Görevliler yalnızca evi aramakla kalmamış, bir ipucu buluruz umuduyla evin çevresindeki tarlaları ve ormanı da karış karış aramışlardı. Jillian evdeki tüm telefonları da prizden çıkarmıştı. Polis ve FBI görevlileri Jillian'a hiçbir şey söylemiyorlardı. Zaten Barry'nin kaybolduğu geceden sonraki bir hafta boyunca söyleyebilecekleri bir şey de olmamıştı. «Çocuk fidye için kaçırılmış olsa, kaçırılanlar bir iki gün sonra anneyle ilişki kurarlardı mutlaka,» demişlerdi. Barry'nin 'başına neler geldiği konusunda düşündükleri olasılıkları da söylemiyorlardı. Ama Jillian onların ne düşündüğünü biliyordu. Barry

gece evden çıkıp uzaklaşmış, ya ayağı bir yere takılıp düşmüş ya da korkuya kapılarak kaybolmuştu ve şimdi ormanın bir yerindeydi. Ölü olarak.

Ancak Jillian, Barry'nin kendi başına dolaşmaya çıkmadığını ve de kaybolmadığını biliyordu. Ölmüş olmadığından da emindi. Yalnızca bekliyor ve onlar'ın Barry'yi kendisine geri getireceklerini umuyordu. Böylece bekliyor, umuyor ve dua ediyordu. İşte bu nedenle kapıları, pencereleri tahtalarla kapatmış, telefonları prizden çekmişti. Kimseyle de konuşmak istemiyordu. Ne polis, FBI, basın,, komşular, ailesi, ne de milyonlar ve milyonlarca meraklıyla... Yalnızca bekliyordu. Barry'yi ve onunla ilgili herhangi bir işareti...

Bu bekleme dönemini sağlıklı bir biçimde atlatmak için resim yapması gerektiğini biliyordu Jillian. Çıldırmarnası için zorunluydu bu, Oturma odasının bir köşesine resim sehpasını ve boyalat im yerleştirmiş, yanına da ayaklı bir lamba koymuştu. Işık pek iyi değildi ama bununla yetinmek zorundaydı. Bir hafta boyunca harıl harıl resim yapmıştı. Günde on altısaat çalıştığı oluyordu.

Jillian aynı resmi tekrar tekrar yapmaktaydı. Bir tek dağın resmini. Bu kez sıradağların değil, özel bir dağın resmini çiziyordu sürekli olarak. Dağın kat kat yamaçları ağaç ve çalılarla kaplıydı. Jillian bu dağın resmini o ana dek yirmi, hayır otuz kez değişik açılardan çizmişti. Bu davranışını saplantı olarak değerlendirmiyordu genç kadın. Hatta ona garip bile gellmiyordu. Su dağın resmini, olmasını istediği biçimde olde edinceye ya da Barry'yle ilgili' bir işaret alıncaya dek çizecekti.

Böylece Jillian Guiler zillerin çalmasını, kapıların yumruklanmasını, pencerelerin tiklatılmazmı gerçekte hiçbir şey işitmeyerek dinliyordu. Nasıl olsa bir süre sonra gideceklerdi. Her zaman da öyle oluyordu. Ve Jillian o dağın resmini yapmayı sürdürüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Teksas'ın Huntsville yakınlarındaki terkedilmiş bir metal levha fabrikasında kıyamet gibi bir faaliyet vardı. Fabrikanın boş zeminini dolduran treyler ve kamyonlara, işçiler acele acele tahta kutular, kartonlar ve sandıklar yüklemekteydiler. Küçük parçalar taşıma kayışlarıyla, büyükleriye küçük vinçlerle yükleniyordu. Bir köşede laboratuvar önlükleri giymiş adamlar, metal kutuları içi köpük kaplı ambalajlara yerleştiriyorlardı. Bunların üzerinde, 'Dikkat Kırılacak Eşya' yazılıydı.

Fabrikanın dış kapısında bir dizi i ip bekliyordu; üzerlerinde hiçbir işaret ya da yazı yoktu. Aynı şekilde monte edilmemiş ağ şeklindeki bir yapı iskelesinin yanında duran camyünü modüllerinin de üzerinde bir şey yazmıyordu.

Bir Volkswagen otobüs fabrikanın depo bölümünün önünde durdu. İçinden Lacombe indi. Arkasından da Laughlin ve Robert. Adamlar koşup otobüsün arkasından birkaç bavul indirdiler.

«Bay Lacombe'un bavullarından istediği bir şey var mı acaba?» diye işçilerden biri Laughlin'e sordu.

«Mümkün olduğu kadar çabuk uçağa binmek istiyoruz,» dedi Laughlin,

Lacombe sorulan sorunun büyük bir bölümünü anlamıştı. Teşekkür eder gibi gülümsedi. Çevresindeki etkin çalışmaları izliyordu. Laughlin bu ince yapılı Fransız için endişeliydi. Çünkü Lacombe otuz saattir gözünü kırpmadan çalışıyordu.

«Tam içimde bir heyecan duyuyorum!» demişti Lacombe çevirmenine. «O heyecan son bulduğu

anda uyku da bastıracak.»

Laughlin onun hakkında ne denli az şey bildiğini düşürtüyordu. Bu gidişle Fransız doksan altı saat daha uyumayacak demektir.

Gürültülü çalışmalardan uzak bir köşede iki düzine kamyon sürücüsü bir danışma masasının çevresinde toplanmıştı. Kılıkları açısından karmakarışık bir gruptu bu. Kimisi askeri üniformalarını çıkarıp İş elbisesi ve kasketi giymekle meşguldü, Danışma masasında duran yüzbaşı elinde tuttuğu uzun bir bopayla Birleşik Amerika haritası üzerinde bir şeyler İşaret ediyordu. Sürücüler çevresinde sık bir halka oluşturmuşlardı. Bazıları çiklet çiğniyordu.

«Siz ağır yük sürücülerini dosdoğru gideceksiniz. Size verilen haritalardaki İşaretli kestirme yolları kullanın. Geri kalanlarınıza, yolunuzun üzerindeki tartı istasyonları hakkında gerekli bilgiyi edinir edinmez, kullanabileceğiniz değişik yollar konusunda haber ulaştıracağız. Değişik yollar izlemenizi istememizin nedeni, hepinizin varılacak yere aynı anda gelmenizi önlemek içindir. İki şey daha eklemek istiyorum. Birincisi CB antenli araçlardan uzak durun. İkincisi programınızda olmayan yerlerde hiçbir nedenle durmayın. Eğer sıkışırsanız, eh, ne yapacağınızı biliyorsunuz artık.»

O gürültü patırtının yukarısında kalan bir yerde de ellerinde kahve fincanları ve sigaralar olan bir grup adam birbirine bakıyordu. Kısa kollu gömlekler giymişlerdi. Yüzlerinde sıkın bir ifade vardı. Binbaşı Walsh önlerindeki masanın çevresini dolaşarak yüklenen kamyonlara baktı. Walsh ana vatanda böyle sorumluluk taşıyan bir görev anlacağını düşünmemişti hiç. Tanzanya, Zaire ve Angola' da gerek açık olarak, gerekse elaltından yürütölen Özel Kuvvet Operasyonlarından döneli bir yıl olmuştu. Yapılacak iş konusunda kendisine her şeyin yeterince açıklanmamış olmasına öfkeleniyordu. Böyle sorumluluk isteyen bir işde her şeyi bilmesi gerekmez miydi? Önündeki çöp sepetine bir tekme atarak üzerinde kahve ve sigara bulunan masadan uzun bir Chesterfield sigarası aldı.

«Yer sarsıntısı olacağına dair bir uyarı aldık desek, onu da yutmazlar,» diye homurdandı Binbaşı Walsh. Parmaklarına dek yanmış sigarasından derin bir nefes çekerek, «Şimdiye kadar böyle bir şey olmamış çünkü,» diye söylendi. «Bunlar büyükbaş hayvanlar... koyunlar, sığırlar ve kızılderililer. Sonra dağınık yaşıyorlar.»

Yorgun görünüşlü bir adamı kollarını ensesinde kavuşturarak sandalyesinde geriye doğru gerindi. Esnemesi arasında, «Ben sel felâketini tercih ederdim,» diye mırıldandı.

Bir başkası sordu. «Peki, suyu nereden bulacaksın, arkadaş?»

«Havza bölgesinde bendleri ve su depolarını inceleriz. Sonra halka bunların taşacağını söyleriz.»

Binbaşı Walsh gömleğini pantolonunun içine sokarak Disneyiand'ın ellinci yılından hatıra olarak aldığı kemeri sıkıştırdı.

«Öyle inceleme falan yapacak zamanımız yok. Siz de biliyorsunuz bunu. Bilmiyorsanız bile şimdi öğrenmiş olmalısınız.»

Spidel Twisto-Flex'i on bir kez bükerek rekor denemesine girişmiş olan biri öksürerek söze karıştı.

«Hastalık var desek? Bazı hastalıklar salgındır, bilirsiniz.»

Bu öneri piposunu temizlemekte olan birinin dikkatini çekti. Temizleme İşine ara vererek, «Şiripençe çıbanı,» diye bir teklif attı ortaya. «Wyoming'de sürüyle koyun var değil mi?»

Binbaşı Walsh bir Individuale sigarası yakarak yerine oturdu. Sigaradan derin bir nefes çekip, «Fena fikir değil,» dedi dumanları üflerken. «Ama bu, herkesin bölgeyi terketmesine yetmeyecektir. Bundan çok kuşkuluyum. Mutlaka içlerinden bir sivri akıllı çıkıp hastalığa bağışıklığı olduğunu iddia edecektir. Beş yüz elli kilometrelik alandaki her Hristiyanın yaşadığı yeri terketmesi için yeterli korku yaratacak bir neden gerekli bana.»'

Aşağıdaki kargaşanın tam ortasında, Lacombe birçok işçinin dev levhaları treylerin gümüşî renkteki boş yanlarına doğru kaldırmasını seyrediyordu. Levhalarda, 'Piggly-Wiggly Süpermarketleri' 'Coca-Cola,' 'Kinney Ayakkabıları,' 'Folgor Kahvesi' ve 'Baskin - Robbins Baharatı' yazıyordu. Canı tatlı bir şey isteyen Fransız ağzına bir Listermint atarak Amerikan yaşam tarzına gülümsedi kendi kendine. Derken terkedilmiş fabrikanın çelik kapıları açıldı ve biri, «Haydi Batıya!» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Konvoy harekete geçmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

«Hayır, anne, inan gerekmez,» diyordu Ronnie telefonda. «Tek başıma idare edebilirim, sanıyorum. Yine de teşekkür ederim.»

Ronnie alıcıyı kulağıyla omzu arasına sıkıştırmış, bir yandan da fırının üzerindeki tencereyi karıştırıyordu.

Sonra yarım dönerek serbest eliyle telefonun ağızlığını kapatıp Toby'e, «Babana söyle yemek neredeyse hazır,» dedi.

Toby durakladı. Mutfak kapısında öylece durmuş, annesini seyrediyor, telefon konuşmasını dinliyordu.

«Bize hiç yardım etmiyorsun, anne,» diye sızlandı Toby. «Zaten hiçbiriniz etmiyor. Babam doktora gitmedi daha. Hiç kimseyle de görüşmüyor.»

Ronnie başını çevirip mutfak penceresinden baktı. Roy garaj damının üzerine yaptığı platformdaki açılır kapanır sandalyesine oturmuş, dürbünlerini de gözüne yapıştırmış, başını yavaş yavaş bir sağa bir sola çevirerek ufku tarıyordu.

«Evet, hep bakıyor,» diye yakındı Toby annesine. Bütün gününü orada dürbünle bakarak geçiriyor... Çalışacak yerde... Değil mi anne? Tabii babam bizi seviyor ama...»

Ronnie başını sertçe 'evet' anlamında sallayınca az kalsın telefon düşüyordu. Hemen yakaladı. Sonra Toby" nin hâlâ kapı eşiğinde durduğunu fark ederek, «Toby, sana ne söylemişim? Babanı yemeğe çağır,» dedi. Sonra yine telefona konuştu. «Sen de anne, bana hiç yardımcı olmuyorsun...»

Genç kadın yavaş yavaş uzaklaşan oğlunun ardından baktı.

«Anne, şimdi telefonu kapamam gerek,» diyen Ronnie karşıdan cevap beklemeden alıcıyı yerine koydu.

Toby'nin ince sesini evin dışından duyuyordu. Çocuk komşuların onu duymasından çekinir gibi sesini yükseltmemişti.

«Annem yemeğin hazır olduğunu söylüyor, baba.»

Ronnie pencereden çekildi. Toby'nin seslendiğini duymamış gibiydi Roy. Zaten bugünlerde kimseyi, hiçbir şeyi işitmiyordu. Yan evdeki komşusu Bayan Harris arabasını bitişik park yerine sokarak otomobilden indi. Roy ne arabayı fark etmiş, ne de Bayan Harris'in onu her gözetleme yerinde gördüğü zaman çıkardığı o küçümseyici 'hıh' sesini işitmişti.

«Lütfen, baba,» diye sızlandı Toby.

Neary dürbünleri kucağına bırakarak yavaş yavaş loşlaşan ışıktaki en küçük oğluna baktı. Ronnie mutfak penceresinden bile Roy'un yüzünün ıslak olduğunu görebiliyordu. Dürbünlerin arkasında ağlamış olmalıydı. Genç kadın önce kocasının yanına gitmek istedi ama sonra vazgeçerek ocaktaki yemeklerin altını kıstı.

Bir süre sonra Neary aşağı inip eve girdi. Mutfığa geldi, bir an karısına baktı. Ronnie onun kan çanağı gibi olan gözlerini kurulamış olduğunu fark etmişti. Neary'nin birkaç gündür traş etmediği sakalları da uzuyordu. Yılgın bir görünüşü vardı. Roy tek kelime söylemeden karısının yanından geçip yemek odasına gitmek üzere oturma odasına girdi.

Neary minyatür tren takımının önünde durdu. Kır kesiminin ortasına konmuş küçük, kahverengi bir dağa dikmişti gözlerini. Çevresindeki birkaç küçük ağacı alıp dağın üstüne koydu. Dağın yanlarını bastırıp yamaçları daha dikleştirdi; boyunu yükselterek doruğu daha sivrileştirdi. Neary kafasındaki dağın görüntüsünü elde etmek için çalışırken, beyninin vücudundaki tüm enerjiyi kullandığını ve iğnin bayılacakmış gibi olduğunu hissediyordu.

«Hayır, böyle değil,» diye kendi kendine mırıldanarak odayı terketti.

Yemeğin gecikeceğini anlayan Ronnie buzdolabını açıp salata tabağını tekrar içeri koydu. Buzdolabına taktığı yeşil lamba içerideki yiyecekleri iştah kapayıcı bir hale getiriyordu. Bu görüntü karşısında yüzünü buruşturdu Ronnie. Birkaç hafta önce ona dâhice gelen bu buluş şimdi kocasının garip davranışları karşısında o denli önemsiz ve budalaca geliyordu ki...

Ronnie çabucak buzdolabının kapağını kapadı.

Neary sofraya geldiğinde ne yıkanmış, ne de üstünü değiştirmişti. Ronnie çocukların ondan çekinerek uzaklaştıklarını hissediyordu. Ronnie masada her zaman Roy'un karşısında otururdu. Çocuklar da masanın yanlarında. Şimdi çocuklar sandalyelerini annelerinin oturduğu yere doğru yanaştırmışlardı. Roy masada bulunduğu sırada da seslerini çıkarmayacak kadar tedirgin oluyorlardı.

Ronnie yemeği tabaklara koyuyordu. Kocasına bir tabak dolusu füme somon balığı, haşlanmış sebze ve patates püresi verdi. Neary sanki tabağındaki yiyeceği ne yapacağını bilmezmiş gibi duruyordu. Gözleri tabağa dikiliydi.

Ronnie çocukların dikkatle babalarını izlediklerini farketti. Roy çatalıyla tabağındaki patates püresini karıştırıyordu. Patatesleri küçük bir tepecik haline getirmişti. «Yeterince büyük değil,» diye mırıldandı Roy. Patates püresiyle oynarken somon balığının bir parçası masa örtüsüne dökülmüştü.

Çocuklar hayretten donmuş gibiydiler. Neary masanın karşı köşesine uzanarak patates püresinin servis tabağını aldı. Tabağına bir kaşık dolusu daha koyup yaptığı tepeciği büyüttü. Şimdi donmuş gibi tabağına bakıyordu. Hayır, daha olmamıştı, yeterince büyük değildi. Patates püresinden bir kaşık daha... Yine yetmezdi. Neary böylece tüm patates püresini kendi tabağına boşalttı. Sonra çılgın bir

çömlekçi gibi elleriyle işe girişerek patates püresine şekil vermeye çalıştı. Bileklerine kadar püreye batmıştı ama aldırımıyordu bile.

Ronnie hızlanan soluğunu tutmaya çalıştı. Neary başını tabağından kaldırıncaya Ronnie ve çocukların taş kesilmiş, kendisine baktıklarını gördü. Roy onlarla konuşmak, derdini anlatmak, onlara dokunmak ve her şeyi düzeltmek istiyordu.

Kendini zorlayarak gülümsedi. Sonra yaptığıyla alay eder gibi bir ifade vermeye çalıştı yüzüne.

«Artık hepiniz babanızın garip ve gülünç işler yaptığını gördünüz,» dedi. Sanki yaptığı her şeyin farkındaymış gibi kendi haline gülüyordu. Sonra ciddileşti. «Ama kaygılanmayın ben hâlâ akli başında bir babayım.»

Neary masanın üzerinden uzanarak Sylvia'ya dokunmak istedi, ama küçük kız ondan daha da uzaklaşarak annesine doğru yanaştı.

Bir kez daha denedi Neary. İçinde bulunduğu durumu çocuklarına açıklamak, anlatmak istiyordu. «Hani bazen size de olur. Bir müzik parçasının ezgisini bilirsiniz de sözleri hatırıncaya gelmez. Ne düşündüğümü nasıl anlatayım bilmem ki...» Tabağındaki patates püresinden oluşmuş tepeciği gösterdi. «Bunun bir... bir anlamı var... Ve de çok önemli.»

Ronnie'ye baktı. Genç kadın kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Roy'un ağzı oynadı. «Ben iyiyim,» diyordu sessizce. «Bir şeyim yok.» Ama kelimeler sesli hale gelememişti.

Sonra Neary ayağa kalkarak odadan çıktı.

Şimdi çocukların gözleri annelerine çevrilmişti.

Ronnie durgun ve üzgün görünüyordu. Ama çocuklara sert bir sesle, «Yemeğinizi yiyin,» diyerek önündeki tabaktan bir çatal alıp ağzına attı.

Şimdi hepsi düşün açıldığını duyuyordu. Su sesinin arasında ağlayan bir erkeğin düzensiz hıçkırıklarını da işitmekteydiler. Boğulur gibi seslerdi bunlar.

Ronnie ayağa kalktı. Çocuklara, «Yerinizden kıpırdamayın,» diye emir verdikten sonra odadan çıktı.

Genç kadın bir süre banyo kapısında durup içeriyi dinledi, sonra kapıyı yavaşça İki kez tıklatarak, «Roy... sevgilim, kapıyı aç lütfen,» dedi yumuşak bir sesle.

Cevap yoktu; yalnızca o tüyler ürpertici boğulur gibi hıçkırıklar duyuluyordu. Ronnie kapının tokmağını çevirdi. Ama içerden kilitlenmişti kapı. Eli tokmakta öylece duruyordu orada. «Ray!» diye seslendi bu kez daha yüksek sesle. «Roy!»

Neary karşılık vermedi. Belki de onu duymamıştı...

Ronnie birden ne yapması gerektiğine karar verdi. Mutfağa koşarak alet çekmecesinden ince bir bıçak kapı.

Tekrar banyoya doğru yollanırken, çocuklara, «Yemeğinizi bitirin!» diye bağırdı.

Ronnie yapacağı işi çok iyi biliyordu. Ne de olsa çocukların zaman zaman yatak odası ya da banyoya girip kapıyı kilitleyerek içerde kalmalarına alışıktı. Bıçağı kapıyla çerçevesi arasına sokarak yavaşça kilidi açtı. Sonra tokmağı çevirip itince, ardına dek açıldı kapı.

Banyo oldukça karanlıktı. Musluktan lavaboya su akıyordu. Banyo teknesi de yarı yarıya dolmuştu. Duştan akan su şıprırtıı sesler çıkarmaktaydı. Neary karanlıkta bir köşeye büzülmüş, elleriyle ağzını örterek hıçkırıklarını engellemeye çalışıyordu. Ronnie lavabonun musluklarını kapattı. Ama duşu açık bırakmıştı.

Neary karısına gülümsemeye çalıştı. Omuzlarının sarsılması yavaşlamıştı. «Bu... bu tıpkı hıçkırık gibi,» dedi alçak ve çocuksu bir sesle. «Bir başladı mı durduramıyorum artık. Ne oluyor bana?»

Ronnie kendine hâkim olmaya çalışarak, «Sakin ol, Roy,» dedi. «Annem sana yardımcı olabilecek birinin adını verdi. Bir doktor...»

«Çok korkuyorum...» diye mırıldandı Roy. «Ve nedenini bilmiyorum.»

Sonra ayağa kalkarak duşa doğru eğildi, başını suyun altına tuttu. Bir süre öylece durduktan sonra geri çekildi. Ronnie muslukları kapatarak kocasına bir havlu verdi. Aslında ona sarılmak ve gözyaşlarını silmek istiyordu ama bunu yapamayacak kadar korkmuştu. Neary şimdi titriyor, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Bu sessiz ağlama krizinden sonra, ilaç dolabının kapısını açarak bir kutu aspirin aldı. Titreyen elleriyle kutudan iki aspirin çıkarıp ağzına atmayı becerdi nasılsa. Ama aspirinleri yuttuktan sonra kutu elinden lavaboyu düşüp parçalandı.

«Bak bana Roy,» dedi Ronnie sakın ve mantıklı görünmeye çalışarak. «Bu doktor ailece tedavi yapıyor. Hepimiz gideriz. Tek başına kalmayacaksın. Zaten belki de bu yalnızca sana özgü bir hastalık değildir.»

«Bazen belki bütün bunlar bir şakadan başka bir şey değildir, diye düşünüyorum,» dedi Roy. Bitkin ve umuts'uz görünüyordu. «Ama bu güldürmeyen, ağlatan bir şaka.»

«Roy! Doktora gitmelisin. Söz ver bana gideceğine.» Ronnie bunları söylerken, birden kocasıyla da, çocuklarıyla olduğu gibi konuştuğunu farkettiler. Yanlış bir şey yaptıkları ya da hasta oldukları zaman çocuklarına da böyle davranırdı. «Söz ver bana, Roy.»

Birden yarı aralık duran banyo kapısı ardına dek açılarak içeriye gürültü patırtıyla Brad girdi. «Sulugözsün sen!» diye babasına bağırdı. Neary'nin omuzları daha da çökmüştü. «Sulugöz! Sulugöz!»

Brad banyodan fırlayarak kendi odasına doğru koştu. Odasının kapısını menteşelerinden sökmek istercesine beş kez çarptı.

«Biliyorsun, Brad sana kötü bir şey söylemek istemedi, Roy. Sadece seni her zaman güçlü görmeye alışık da...»

Ronnie kocasının banyodan çıkmasına yardım etti. Şimdi Neary ağlamıyordu artık. Ama yataklarına çökerken titremesi artmıştı.

«Benim doktora değil, sana İhtiyacım var,» dedi karısına.

Ronnie bu sorun karşısında ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Tam anlamıyla çaresizdi. Yumruklarını sıkıp yatak örtüsüne vurdu. «Ben sana yardım edemem, Roy,» diye bağırdı. «Çünkü hiçbir şey anlamıyorum!»

«Ben de anlamıyorum.»

«Bütün bu saçmalık evimizi altüst etti» diye yakındı Ronnie. Ama bu sözlerin hiçbir yararı olmayacağını biliyordu.

Neary karısının sağ eline sarılarak, «Korkuyorum,» diye fısıldadı.

Ronnie elini çekmeye çalıştı ama Roy bırakmıyordu.

«Seni böyle görmekten nefret ediyorum,» dedi. Ronnie paniğe kapılmaya başlamıştı.

Roy uzanıp onu yatağa, kendisine doğru çekti.

«Sarıl bana.» dedi. «Bütün yapman gereken şey bu. Sarı! bana... Tut beni... Bana ancak böyle yardım edebilirsin.»

Ronnie ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. «Artık dostlarımız bile kapımızı çalmıyor,» diye yakındı kocasının yüzüne bakmamaya çalışarak. «İşten çıkarıldın... Ve buna hiç aldırmıyorsun Roy. Seni anlamıyorum. Ne durumda olduğumuzu görmüyor musun?» Ronnie artık kendini tutamıyordu. Panik içinde bağırdı. «Bizi felâkete sürüklüyorsunuz!»

Neary yeniden uzanarak karısına sarıldı. Tüm vücudu titriyor, Ronnie bu titreşimlerin kendi vücuduna geçtiğini hissediyordu. Birden artık bu duruma dayanamayacağını hissetti. Dayanma sınırını aşmıştı gerçekten.

«Oh, yapma,» diye hıçkırdı genç kadın. «Lütfen yapma. Bırak doktora telefon edeyim. Oh Roy... Lütfen, dedim.»

Ama Neary onu duymamış gibi ellerini vücudunda dolaştırıyor, titreyen parmakları giysilerinin düğmelerini çözmeye çalışıyordu.

«Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum!» diye bağırdı Ronnie. Kocasının ona değmesinden tiksiniyor, böyle bir yakınlaşma için hiç de hazır olmadığını hissediyordu.

Neary bluzunu omuzlarına indirmiş, çıkarmak için çekiştirmekteydi. Bluz yere doğru sarkmıştı. Ama kol düğmeleri açılmadığından tümüyle çıkmıyordu. Neary sutyenin askılarını omuzlarından aşağı indirdi. Ronnie'nin beline düştü sutyen. Göğüsleri çıırılçıplak meydandaydı.

Birden Neary'nin titremesi ve korkulu hali geçmişti. Başını yana doğru eğerek göğüslerin yandan görünüşüne dikti gözlerini.

Bu kez Ronnie titremeye başlamıştı. Dişleri birbirine çarpıyor, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Çaresiz ve dehşet içindeydi genç kadın. Ama Neary bu görünümünden kendince bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Yapıcı bir şeyler!

Neary'nin kafası son hızla çalışıyordu. Bir çözüme ulaşmamıştı ama yakındı. Şimdi aradığı şeye ne denli yaklaşmış olduğunu seziyordu. Ve birden Ronnie'nin çok güzel bir vücudu olduğunu farkettti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Denver'de akşam hava açık ve serindi. Koskoca treyler dağyolundan kuzeye doğru yokuş aşağı İnmeye başlamıştı. Rüzgâr CB anteninde ısıklklar çalıyordu. Akşam karanlığı çökerken, dev treyler güneşin son ışıklarıyla bir an alev almış gibi kıpkırmızı kesildi. Alüminyum gövdenin yanlarında 'Folger Kahvesi' yazılı kocaman bir levha vardı.

Yine yanlarında 'Piggly-Wiggly Süpermarketleri' yazılı iki treyler de o anda Oakland'ın otuz beş kilometre doğusunda bulunuyordu. Giderek hızlanan treylerlerin önünde altı yüz on metre

yükseklikteki Altomont Geçiti vardı. Güneş Denver'de olduğu gibi ufukta kaybolmamıştı daha. Sürücüler gece olmadan Tracy'ye varmayı umuyorlardı. Oradan da yollarına güneşin batış yönünde devam edeceklerdi. Önlerinde, dizel motorunun gürültüsü ve dumanlarıyla dolu bir gece uzanıyordu.

Boise'nin güneydoğusundan geçen 80 numaralı eyaletler arası yol ise şimdi iyice karanlıktı. Güçlü dizel motoru arkasındaki treyleri saatte yüz kırk kilometre hızla çekiyordu. Idaho, Hammett ve Mountain Home'a doğru yol almaktaydı. Treylerin yanında 'Kinney Ayakkabıları' yazılıydı ve bir de ayakkabı modeli vardı. Ama yanından geçen araçların farlarının ışığı vurduğu zaman dışında yazılar karanlıkta okunmuyordu.

Başka bir dev treyler yakıt almak için Montana Billings'in tam güneyindeki bir benzin istasyonunda durdu. İki sürücü de, biraz durup bir fincan kahve içmek istiyordu ama program dışı molaya izin yoktu. Custer Savaş Anıtı'ndan geçerek Sheridan'a, oradan da Wyoming'e varmaları gerekiyordu.

Treylere dizel yakıtı dolduran adam yandaki levhaya bakarak, «Bu markayı da hiç duymamıştım,» dedi.

Sürücülerle benzinci bir an durup treylerin yanındaki levhada yazılı olan 'Tidewater Homes of Virginia' sözcüklerine baktılar.

«Evden oldukça uzaktasınız, ha?» diye sordu benzinci.

Sürücülerden biri 'ne yaparsın,' gibilerinden kaşlarını kaldırmakla yetindi. Oysa ikisinden, insanlarla daha çabuk ve rahat ilişki kurabilen oydu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

O gece Neary doğru dürüst uyuyamamıştı. İki de bir Ronnie"yi de uyandırıp duruyordu. Sabaha doğru saat beş sularında karısının solukları derinleşince, Neary yavaşça yataktan kalkarak oturma odasına gitti.

Kızarmış gözlerini odanın etrafında dolaştırıyordu. Son birkaç gün içinde odayı gerçekten de yaymacı pazarına döndürmüştü. Gazetelerde Tanımlanmamış Uçan Cisimlerle ve nedeni belirsiz elektrik kesilmeleriyle ilgili ne bulduysa keserek duvarlara asmıştı. Şimdi odanın tüm duvarlarının şurasından, burasından gozete kupürleri sarmaktaydı.

Neary inleyerek bir sandalyeye çöktü. Dirseklerini üzen rinde tren takımının kurulu olduğu pingpong masasına dayamıştı. Bu karmakarışık dünyasında tren takımı ne denli ölçülü, ne denli düzenliydi. Orada durmuş, onu bekliyordu sanki. Neary'nin yeniden yaptığı o garip tepe, dağdan çok bir karikatüre benziyordu şimdi. Hantal ve biçimsizdi. Demiryollarına, küçük vadi ve göllere uğursuz bir göz gibi bakıyordu. Tehdit edici bir görünüşü vardı.

Neary gözlerini ondan ayırmadan 'başını sallayarak, «Hayır, böyle değil,» diye mırıldandı.

«Baba...»

Neary arkasını dönünce küçük kızının kapıda durduğunu gördü. Sylvia'nın gözleri uykuluydu. En gözde bebeğini de kolundan sürükleyerek birlikte getirmişti. Şu çiş edeni yani.

«Tatlım, daha çok erken,» dedi Roy. «Biraz daha uyumalısın.»

«Babacığım, bugün bizi yine azarlayacak mısın?»

Neary küçük kızın Saf ve dürüst gözlerine baktı. İşte o babasını böyle görüyordu: Bir azarlama makinesi. Ve de babasını çok sevdiği için onu azarlamasını kabullenmeye hazırdı.

Neary içinin pişmanlıkla burkulduğunu hissetti.

Öne doğru eğilerek kızı kaldırıp kucağına oturttu. «Şimdi iyiyim, tatlı bebeğim.» Küçük kızını alnından öptü. Kendini tutmasa ağlamaya başlayacağını biliyordu.

Neary mutsuz gözlerle odanın acınacak haline baktı.

«Bütün bunlara bir son vereceğim. Tanrı adına yemin ediyorum. Son vereceğim.

Neary çocuğu kucağından indirip duvardaki gazete kupürleriyle fotoğrafları klipslerinden çıkararak toplamaya başladı. «Bak, ne yapıyorum,» diyordu bir yandan da. Sonra hepsini çöp sepetine atarak, «İşte gördün mü?» diye sordu.

Sylvia babasının neden söz ettiğini anlayamıyordu tabii. Ama babası mutlu görünüyordu ya, o da mutluydu.

Neary tren takımının ortasına yapmış olduğu o garip tepeyi yıkmaya başlamıştı şimdi. Önce biçimsiz doruğunu eliyle sımsıkı yakalayıp koparmak için çekiştirdi. Ama dağ doruğunu vermemek için direniyordu sanki. Neary iki elini kullanarak yana doğru çekmeye başladı.

Hop!

Dağın doruk bölümü kopmuştu. Şimdi tepesi kesilmiş bîr ağaç gövdesini andırıyordu. Kopan bölüm bir tür plato oluşturmuştu.

«Sylvia!» diye bağırdı Neary. «Evet baba?»

Roy'un gözleri tepesi kopmuş dağa dikilmişti. «Sylvia,» diye bağırdı yeniden. «Şimdi oldu!»

Neary'nin başkalarını ıyyundırması olanaksızdı.

Ronnie geç uyumuştu zaten. O günün olayları genç kadını bitkin düşürmüştü. Roy'un sinir krizi, Ronnie'nin kocası için ağlanacak bir omuz olmaktan öteye bir şey yapamaması yeterince hırpalayıcıydı.

, Şimdi saat sabah on olmuştu. Ronnie çocukların tiz sesine ve bağırışmalarına uyandı. Bir an için öylece yatıp dinlendi. Tüm aile neşeyle gülüyordu. Roy da. O sırada Ronnie bir dal parçasının yatak odasının penceresinin önünden geçtiğini hayal meyal gördü ya da gördüğünü sandı.

Yorganı fırlatıp yataktan kalktı, üzerine bir sabahlık geçirip yatak odasından çıktı. Hem yürüyor hem de kemerini bağlıyordu. Tam mutfığa girecekti ki...

«Oh, Tanrım.» Genç kadının soluğu kesilmişti.

Oturma odasının pencereleri ardına dek açıktı. Perdeler raylarından çıkarılmış, pencerenin önündeki duvara dışardan bir merdiven dayanmıştı. Ronnie öylece kalakalmış bakarken, pencereden içeriye üzeri toz toprakla kaplı bir ortanca fidanı atıldı. Yerdeki öteki dallardan, çalılardan oluşmuş kocaman yığının üzerine düştü fidan. Her taraf pislik, toprak içindeydi. «Roy!»

Ronnie mutfak kapısına koştu. Tam o sırada Brad'la Toby bir açalya fidanını köklemiş, babalarına götürüyorlardı. Roy da fidanı yüklenip merdivenlerden çıktı ve pencereden odanın içine attı.

«Durun!» diye bağırdı Ronnie.

«Haydi, çocuklar.» Roy da oğullarına bağıırıyordu. Ronnie kocasını elektriklerin kesildiğ o uğursuz geceden beri böylesine mutlu gördüğünü hatırlamıyordu hiç.

Toby neşeli kahkahalarla pencereden içeriye avuç avuç toprak atan babasına yardım ediyordu.

«Bu iş bittikten sonra benim odaya da toprak atabilir miyiz?» diye sordu babasına.

«Durun! Yeter artık! Durun!» Ronnie çılgın gibi bağıırıyordu ama ona pek aldıran yok gibiydi.

Genç kadın koşarak bahçeye çıktı. Bir yandan da komşuları Bayan Harri's'in tüm olanları ikinci kattaki penceresinden seyrettiğinin farkındaydı. Yolun karşısındaki evde oturan bir başka komşu da elinde çim kesme makinesi, bahçenin ortasında heykel gibi donup kalmış, ağzı bir karış açık olanları seyrediyordu. Ronnie, Toby'nin ellerindeki toprağı bir vuruşta yere atıp kocasının yanına gitti.

«Eğer böyle yaparsan,» dedi Roy, avucundaki toprağı pencereden içeri, atarken. «O zaman gerçekten bir doktora ihtiyacım olur.»

«Böyle yaparsam mı? Siz ne yapıyorsunuz peki?» «Ronnie sonunda kafamdakini buldum. Eğer bir şeye sadece bir açıdan bakarsan, çılgınlık gibi görünebilir. Ama onu başka biçimlerde de görebilirsen, tam anlamına kavuşabilirsin.»

«Yapma Roy! Bizi korkutuyorsun!»

Ronnie'nin böyle sert çıkması çocukları biraz korkutmuştu. Neary bir ıtır çiçeğı fidanını çekiştirmekle meşguldü o sırada. Bir an durup sanki karısını ilk kez görüyormuş gibi baktı. «Korkacak bir şey yok, sevgilim. Kendimi çok iyi' hissediyorum. Her şey yoluna girecek artık, emir» ol.»

Roy ıtır çiçeğini sökmekten vazgeçmişti. Şimdi alüminyumdan küçük açılır kapanır bahçe masasına bakır yordu. Sonra masayı kaldırdığı gibi oturma odasının penceresinden içeri attı. Masa düşerken ses çıkarmamıştı. Odanın zemininde gürültüyü önleyecek kadar dal ve toprak yığını vardı anlaşılan.

Ronnie, «Bana her şeyin iyi olacağı masalını anlatma artık,» diye bağıırıyordu kocasının ardından. «Hele bahçeyi odaya taşıırken!»

Roy koşarak evin çevresini dönüp ön bahçeye gitti. Otomobili park ettikleri yerin çıkışında iki tane büyük plastik çöp bidonuna göz koymuştu. O sırada eve bir çöp kamyonu yaklaşıyordu ve iki çöpçü kamyonundan atlamış, Neary'nin çöp kutularını boşaltmaya hazırlanıyorlardı. Roy hızlanarak çöp kutularına onlardan önce erişti ve kutuları kaldırdığı gibi yolun kenarına boşalttı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi Ronnie ve çocukların yanından hızla geçerek eve doğru koştu. Ardında bir ona, bir de yolun kenarındaki çöp yığına bakan iki şaşkın çöpçü kalakalmıştı.

Neary yüksek engelli koşuya girmiş bir yarışçı gibi dizlerini kaldırarak koşuyordu. Pencerenin altına erişince iki elindeki çöp bidonlarını içeriye doğru fırlattı. Bidonlar daha önce içeriye atılmış olan alüminyum bahçe masasına çarparak toprak ve fidan yığınının üzerinden oturma odasının zeminine yuvarlandılar.

Ansızın Roy'un aklına yeni bir fikir gelmişti. «Bahçe teli.» diye bağırdı.

Ronnie kocasının, arabalarını park ettikleri yerle yan evi ayıran aiçak çiti çekiştirmesini

seyrediyordu. Derken Roy'un gözü Harris'lerin açık garaj kapısının önünde duran tel rulosuna takıldı. Pencereden başını uzatmış, olanları seyreden Bayan Harris'in meraklı bakışları altında, Neary tel rulosunu kaptığı gibi taşımaya başladı.

«Ne yapıyorsunuz öyle?» diye Bayan Harris cıyak cıyak bağıırıyordu. «Yaptığınız şey yasaya aykırı!»

Ronnie umutsuzca kadını yatıştırmaya çalıştı. «Merak etmeyin, Bayan Harris. Geri getireceğiz.»

Şimdi çocuklar annelerinin yanındaydılar. Genç kadın hiçbir şey söylemeden, babalarına bu cılgınca işde yardım etmelerinin son bulduğunu hissettirmişti onlara. Brad'la Toby biraz da korkmuş olarak annelerinin eteklerine sarılmış, babalarını İzliyorlardı.

Neary, Bayan Harris'e, «Merak etmeyin telinizin parasını ödeyeceğim,» diye bağırdı.

Bayan Harris elindeki saç kurutma makinesini bir tabanca gibi Roy'a doğru tutarak, «Aman al, senin olsun!» dedi.

Şimdi küçük Sylvia ağlamaya başlamıştı, ama Neary' nin onu duyduğu filan yoktu. Elindeki tel rulosunu pencereden içeriye attıktan sonra, bahçede başka yeni malzeme bulmak için gezinmeye başladı. Orayı burayı karıştırarak deli gibi aranıyordu. Ronnie çevresine topianıp eteğine sarılan çocuklarla birlikte Roy'un yolunu kesmeyi becerdi.

«Roy, çocukları annemin evine götürüyorum.» Genç kadın ağlıyordu.

Neary ise artık son hızla çalışmaya girişmişti. Birden öne doğru ilerlemesinin engellendiğini farketti. Ani bir duruş yapmasaydı, Ronnie'yle çocukların üzerine düşecekti. «Çılgınlık bu,» dedi gayet mantıklı bir sesle. «Siz giyinmemişsiniz ki...»

«Ne? Ne dedin?» diye avaz avaz bağırdı Ronnie. «Ne yapmamışız?»

Şimdi artık hızlı hareket etme sırası Ronnie'ye gelmişti. Sylvia'yı kucağına alıp oğlanları da ardından sürükleyerek arabaya doğru yürüdü. Kararlılığı yüzünden belliydi.

Roy arkalarından giderken, «Durun!» diye bağıırıyordu.

Genç kadın arabanın arka kapısını açıp çocukları içeriye tıktırdıktan sonra Roy'a dönüp; «Bunu yapmak gerek ve yapacağım da,» dedi. Sonra arabanın arka penceresini kapatıp kapının kilit düğmesine bastı. Kendi de öne dolaşıp direksiyonun başına oturdu.

«Ronnie,» diye yalvarıyordu Roy kapalı camın ardından. «Lütfen gitme Ronnie. Şu anda terketme beni... Sana ihtiyacım var.»

«Neden kalayırh?» Sesi kopalı camın ardından boğuk çıkıyordu Ronnie'nin. «Senin deli gömleği giydirilip götürüldüğünü görmek için mi?»

Roy arabanın kapalı camlarıyla kapılarını yumrukluyordu. Ronnie motoru çalıştırarak geri vitese taktı.

Neary kapıları yumruklamaktan vazgeçip, Ronnie arka arka park yerinden çıkarken arabanın önçamurluğuna atladı. Araba çıkışın önündeki çöp yığınının üzerinden geçerken şöyle bir sarsılınca, Roy düşecek gibi olarak antene sarıldı. Çocukların korkudan irileşmiş gözlerle babalarının kaputu yumruklayarak avazı çıktığı kadar bağırmasını dehşet içinde izlediklerini de farkediyordu Neary. Ama arabayı bırakmaya niyeti yoktu.

Ronnie bu sahneden tüm kalbiyle nefret ediyordu. Bir an önce Neary'den kurtulmalıydı. Park yerinden caddeye çıkarken birden hızlanıp ansızın fren yaptı. Roy ön çamurluktan kayarak kaldırıma düştü. Ronnie tüm gücüyle gaza bastı; araba son hıza ileriye atılarak caddenin sonundaki dönemeçte kayboldu.

Neary toz toprak içinde, kirli pijamalarıyla kaldırımda yatıyordu. Bir yerine bir şey olduğundan değil, şaşkınlığından ayağa kalkamamıştı. Ötesi berisi sızlayarak yavaşça ayağa kalktı. Çevresine bakınca, altı, yedi kadar arkadaşıyla komşusunun tüm olaya tanık olduğunu fark etti ilk kez. Durmuş, olayın nasıl sonuçlanacağını merak ediyorlardı. Neary ne beklediklerini anlayamadı önce. Sonra elini sallayarak hepsine selam verdi.

«İyi sabahlar!»

Yavaşça dönerek uzun adımlarla çimenliği geçip merdivenin dayalı durduğu pencereye doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bir an durup yolunun üstündeki bahçe hortumunu yerden aldı, takılı olduğu musluğu açtı. Elindeki hortumla birlikte merdivenleri tırmandı, hortumdan akan suyla kendini ve çevresindeki her şeyi ıslattıktan sonra pencereden içeri atladı, ardından da merdiveni çekerek içeriye aldı.

Roy içeri girdikten sonra sanki sarayın kapılarını kapatıyormuş gibi bir tavırla pencereyi kapatıp perdeyi çekti. Komşular ve tüm dış dünyayla ilişkisini kesmişti böylece.

Şimdi oturma odasında sürüyordu ama neyse ki buna Neary'den başka tanık olan yoktu. Yemeden içmeden bütün gün sürekli çalıştı durdu. Odanın bir köşesindeki televizyonun hafif açık sesinden başka insan sesi duyulmuyordu. Bütün gün dizi filmler, açık oturumlar, müzik programları, reklamlar birbirini izledi

Neary televizyonun açık olduğunun bile farkında değildi. Orada, oturma odasında Neary için her şeyden çok daha önemli, günlük yaşamın sınırlarını aşan bir şeyler oluyordu. Tam bir yapı mühendisi gibi işe koyulmuştu. Çöp bidonlarıyla bahçe masasını yaptığı şeye bir tür temel ya da destek olarak kullanıyordu.

Sonra Bayan Harris'in teliye yapısının dış hatlarını belirledi. Bu iş destek yapmaktan daha karmaşıktı. Teli isteği biçime sokunca, çamurla sıvayarak yapıştırdı.

Yine de tatmin olmamıştı. Bu kez eski gazeteleri ıslatarak teli sıvadığı çamurun üstüne örttü. Böylece mukavva gibi sert bir yüzey elde etmiş oluyordu. Sonra gazetelerin üzerine de çamur bulaştırarak modelini yapmakta olduğu o esrarengiz şeye benzetmeye çalıştı.

Akşam üzeri saat beşe doğru «Hayır, olmadı daha,» diye mutsuzca mırıldandı Neary.

Yaptığı şey boyunu aşmış, neredeyse tavana değecekti. İki buçuk metre boyunda vardı. Çevresinden çamura gömülmüş olan dal ve fidan kökleri çıkıyordu. Dorukta birleşen dik eğimli yamaçlar katmer katmerdi. Ama Neary yaptığı işten tümüyle hoşnut olmamıştı; henüz tamam değildi.

Tren takımının manzara düzenine takıldı gözü. Minyatür ağaç ve çalılıkları yerlerinden aldı. Bir süre satranç taşları gibi elinde tutarak bunların durmaları gereken yerleri bulmaya çalıştı. Evet, tam böyle. Şuraya da iki çam. Tastamam. Ve buraya bir çalı dizisi. Evet, evet tam yeri burası.

Neary, «Tamam,» dedi sonunda. «İşte tam olması gerektiği gibi.»

Aslında ne yaptığını durup düşünecek zamanı olmamıştı. Söz gelişi, yapmış olduğu bu modeli üç

başarısız denemeden sonra gerçekleştirdiğini anımsamıyordu. Birincisinde traş köpüğüyle, ikincisinde o gece Barry'nin yol kenarında yaptığı ve kendisinin yeniden biçimlendirmeye çalıştığı garip, konik tepeciği oluşturan çamurla, üçüncüsündeysse tümüyle başarısız olduğu patates püresiyle aynı şeyi yapmaya çalıştığının farkında değildi.

Ama artık başarmıştı. Gerçek gibi, diye düşündü. Gazete kâğıtlarının üzerindeki çamur kuruyarak sert bir yüzey oluşturmuştu; oraya buraya serpiştirilmiş ağaç ve çalılarla gerçekten aslına benziyordu.

Derin oluklu yamaçlar dik eğimle yükselip tepedeki platoda son bulmaktaydı. Tepenin bir yanında bir kanyon vardı. Bu kanyonun dibindeki sakin vadi tren takımının yeşillikleriyim süslenmişti.

Neary bütün gün canı çıkasıya çalışmıştı. Şimdi eserinin çevresinde ağır ağır dolaşıyor, iyice gözden geçiriyordu. İncelemesi olumlu sonuçlanıp hiçbir hata bulamayınca, ilk kez rahat bir soluk aldı. Ve yine bu şeyi yapmak ihtiyacı tüm benliğini kapladığından, tüm düşüncelerini tutsak ettiğinden bu yana ilk kez şimdi kendini huzura kavuşmuş hissediyordu.

Neary durup tepedeki platoya bir göz attı. Bu yapay tepenin arkasında kalan pencereden, komşuların dışarıda günlük yaşamlarını sürdürdüklerini görüyordu. Bir araba durdu, içinden insanlar çıkıp karşı eve doğru yürüdüler. Ev sahipleri onları kapıda karşılayarak içeri buyur etti. Öteki komşulardan kimisi çimlerini biçiyor, kimisi bahçe çitlerini buduyor ya da suluyordu. Gelip geçen arabalar... oyun oynayan çocuklar...

Neary kirli parmaklarını saçlarının arasından geçirerek önünde yükselmekte olan dağa dikti gözlerini. Bunu o yapmıştı. Ama ne pahasına? Başarmıştı yine de. Ve bunun mutlaka bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Ancak uğrunda bunca fedakârlık yaptığı şey işte önünde duruyor ve ona hiçbir şey açıklamıyordu. Tümüyle anlamsızdı...

«Tanrım,» dedi Neary yüksek sesle. «Bir biiebilsem... Bu benim eşerim ve de her şey bende başlayıp bende bitiyor.»

Neary yaşamının en kötü noktasındaydı. Derken, sanki tier şeyi daha dayanılmaz hale sokmak istercesine, o budalaca ve yapay olarak yaratılmış normal dünyayı yansıtan reklam programları başladı televizyonda.

Neary televizyonun sesini işitiyor ama dinlemiyordu. Bir koltuğa çökerek ona bunca şeye malolan şeyin tepesindeki düz platoya bakmaya başladı.

Televizyonda saat başı verilen haber özetlerini de dinlemiyordu. Televizyonu radyo gibi kullanıyor, küçük hoparlörden çıkan ince insan seslerini duymak için açık bırakıyordu onu.

Haber özetleri: Sığır hırsızları Ponderosa'yı işgal ederek yangın çıkarmışlardı... Mahkemede Perry Mason'un iman vermeyen soruları karşısında sanık suçunu itiraf etmişti. Robert Young ışıklar kesildiği sürede başarılı bir açık kalp ameliyatı yapmıştı...

Saat dokuz sularında Neary yerinden kalkıp buzdolabına giderek bir şişe bira aldı. Kapağını açarken, karanlıkta başarıyla yapılan kalp ameliyatını düşünüyordu. Bir an durup gözlerini kırptırdı. Sonra elindeki kapağı açılmış bira şişesini masanın üzerine bırakarak telefona gitti, bir numara çevirmeye başladı.

«Onunla konuşmak istiyorum,» dedi karşı taraf cevap verince.

Ronnie telefona geldi. Neary boğazını temizleyip dikkatle konuştu. «Bunu yapman gerekli miydi Ronnie? Lütfen... bir dakika... telefonu kapama... lütfen... dinle... lüt...»

Telefon kapanmıştı.

«Madge, çöreklerinin bu denli kabarmasının sırrını bana anlatır mısın?»

«İşte en çok terlediğim zaman bile kendimi bununla güvende hissediyorum.»

Neary yine televizyonu seyretmiyordu ama reklam programlarının sesi kulağına daha az süzülerek geliyordu. O hâlâ yaptığı -ne dese?- dağı incelemekle meşguldü.

«Kıtır kıtır ve yağsız olmalarını istiyorsanız bunu kullanın.»

Neary ayağa kalkarak telefona gitti yeniden. Ronnie' nin annesinin numarasını çevirdi. «Ronnie'yi telefona verin lütfen.»

«Roy, özür dilerim ama seninle konuşmak istemiyor.»

«Siz çağırın onul» diye bağırdı Neary.

Ve beklemeye başladı. Hat açıktı. Ama telefona kimse gelmiyordu, ne Ronnie, ne de annesi. Aslında telefonda bir şey işitmek için kıvranıyordu Neary. Bir ses, bir tartışma bile... Ama yalnızca hat açıktı. Alıcının ağızlığına üfledi. Ses yoktu.

Böylece Ronnie'nin telefonu kapamadığı anlaşılıyordu. Demek ki hâlâ umut vardı. Dakikalar geçti. Neary mutfak saatine bir göz attı: Ona bir vardı. Sanki bu dakikayı bekliyormuş gibi alıcıyı yavaşça yerine koydu. Sonra yeniden numarayı çevirdi.

Meşgul işareti... Ronnie telefonu fişten çıkarmıştı.

Neary bira şişesini alıp oturma odasına geçti. On haberleri başlamıştı. Saçları kulaklarını kapatacak biçimde kabarıkça taranmış genç bir adam kameraya doğru anlamlı bir bakışla bakmaya çalışıyordu ama gözlerinin gidip gelişinden ilerdeki ekranda yazılı haberleri okuduğu belliydi.

«İyi geceler! Bu gece en önemli haberimiz bir demiryolu kazasıyla ilgili!» Neary'ye spiker sanki söylediği sözlerden garip bir zevk alıyormuş gibi geldi.

«Hava Kuvvetlerine ait kimyasal gaz yüklü bir vagon raydan çıkarak devrilmiştir. Gazın çok tehlikeli oluşu yüzünden bölgenin tümüyle boşaltılması gerekmektedir. Silahlı Kuvvetlerin tehlikeli madde taşımacılığında meydana gelen bir kaza nedeniyle yapılan en büyük boşaltma harekâtı olacaktır bu. Söz konusu bölge Wyoming'in Şeytan Kulesi denilen uzak bir bölümündedir. Şu anda Charles McDonell size olay yerinden bilgi verecek.»

Neary'nin gözleri dalmaya başlamıştı ama televizyon ekranına bakmayı sürdürüyordu. McDonnell üzerinde bir trençkot, elinde bir mikrofonla duruyordu. Arkasında, uzakta kalan bir yoldan kamyonların gidip geldiği görülmekteydi. Daha da geride gökyüzüne yükselen dağ dorukları vardı.

«Şu anda Wyoming'in kızgın ufunda güneş batmak üzere,» diye söze başladı McDonnell. «Ve binlerce sivil yurttaş felâket bölgesini terketmektedir. Tehlikeli G-M sinir gazı yüklü yedi vagon, gazın kimyasal araçlarla güvenceli bir şekilde yok edileceği yere giderken Walkash? Needles Kavşağında raydan çıkarak devrilmiştir...

«Aslında Wyoming'in vahşi dağ eteklerinde kasabalar ya da büyük yerleşme merkezleri bulunmadığından, yalnızca tatil kampları ve dağ evleri boşaltılmaktadır. Askeri kamyon ve

helikopterler. Şeytan Kulesi diye bilinen dağın doruğu merkez olmak üzere çapı yüz yetmiş metreyi bulan bir alanı taramaktadırlar.»

Kamera geriye çekilerek bir kamyon konvoyunu gösterdi. Sonra görüntü ansızın değişerek dağın uzaktan teleobjektifle görünüşü belirdi ekranda.

«Şeytan Kulesi'nin yalçın sırtları,» diyordu McDonnell. «Dünyanın dört bucağından gelen dağcılar için iyi bir deney alanı oluşturmaktadır ve...»

«Tanrım!»

Neary ayağa fırlamıştı. Bir atlayışta gidip televizyon, ekranının önüne diz çöktü. İşte az önce yapmayı bitirdiği dağ karşısında duruyordu. Orada, ekranda. Ve Neary'nin oturma odasının içinde..."

Aynı derin ve dar oluklu yamaçlar... Aynı düz, platolu tepe... Ağaçlar bile aynı konumdaydılar. Neary bir ekrana, bir odanın ortasındaki kendi eliyle yaptığı modele bakıyordu.

Yüzünde ağzını kulaklarına vardırان bir sırıtış vardı.

Evet, gerçekten yaptığı şey anlamlıydı demek. Bir çılgınlık ürünü değildi. Ancak henüz her şeyi tam anlamamıştı. Yalnızca bu şeyi yapmak için duyduğu o korkunç dayanılmaz arzusunun bir anlamı olduğunu biliyordu. Bu hasta bir beynin rasgele ürettiği bir şey değildi.

Bir mesajdı bu.

Neary kendine hâkim olmaya ve yavaş hareket etmeye çaba göstererek numarayı doğru çevirdi.

Ve yine o meşgul işaretini alıyordu.

Yüzünden gülümsemesi silinmişti. Oturma odasına doğru dönerek Şeytan Kulesi'nin yapmış olduğu modeline baktı bir süre. Indiana'nın batısı buradan çok uzak, diye düşündü. Çok yorucu bir yolculuk olacaktı. Hele yalnız hiç çekilmezdi, o bitmez tükenmez yollar...

Neary açık duran telefon rehberine boş boş bakıyordu. Sonra rasgele sayfalarını çevirmeye başladı. Birden dikkati yoğunlaştı ve Harper Vadisi bölümüne gelince artık ne aradığını biliyordu. Gold. Gowland. Guber. Guiler, J.

Jillian'ın ev numarasını çevirdi. Daha önce Barry'yi sormak için bir kez daha telefon etmiş ama telefon sürekli meşgul çıkmıştı.

«Özür dilerim,» dedi teype alınmış bir ses bu defa. «Aramakta olduğunuz bu numara bir süre için devreden çıkarılmıştır. Otomatik cevap vericiye bağlıdır.»

Neary telefonu kapatıp bir daha açtı ama yine otomatik teyp cevap verdi kendisine.

Gerçekten uzun ve yorucu bir yolculuk olacaktı, ama bunu yalnız başına yapmaktan başka çaresi de yoktu.

Jillian Guiler bu günler süresince evden hiç çıkmamıştı. Aslında yatıp uyumak, tuvalete gitmek, düzensiz olarak bir şeyler atıştırmak dışında, oturma odasından da çıkmamış, resim sehpasının başından ayrılmamıştı.

Genç kadın iyi de görünmüyordu. Barry evden uzaklaştırıldığından beri hayli kilo kaybetmişti. Bunların da ötesinde Jillian'ın gözlerinde akla gelebilecek en büyük kayba uğramış ve onun acısını çeken insanlara özgü bir hüznün vardı.

Tüm gün ve gecelerini geçirdiği oturma odasının o köşesi, düzensiz bir sanat galerisini andırıyordu. Karakalem ve yağlıboya resimler üstüste yığılmıştı. Hepsinde de Roy Neary'nin modelini yapmış olduğu dağın çeşitli görüntüleri vardı. Öz aynıydı ama bakış açıları değişikti. Sonra Jillian yağlıboya resimlerinde göz tırmalayan çığ renkler kullanmıştı.

Jillian da eve kapandığı o hafta boyunca, pek dinlememesi ya da seyretmemesine karşın zaman zaman televizyonu açmıştı. Ama şimdi tüm dikkatiyle akşam haberlerini dinliyordu. Neary'ninkinden başka bir istasyon açıktı. Derken Jillian o sihirli kutunun aracılığıyla ilk kez Şeytan Kulesi'ni gördü.

«Silahlı kuvvetler ve jandarma birlikleri boşaltmaya gözcülük etmektedir. Evlerinden barklarından edilen halka, tehlikenin yetmiş iki saat içinde ortadan kalkacağı garantisi verilmiştir. Zehir yoğunluğunun bu süre içinde zararsız hale geleceği tahmin, edilmektedir. Bu durumda bölge sakinleri haftasonunda evlerine dönmüş olacaklardır, ilgililer, çevrede yaşayan kasaplık hayvanların etlerinin hiçbir zarar görmeyeceğini garanti etmektedirler.»

Araya reklamlar girince, Jillian resimlerinin başına döndü. Sehpada duran resim, televizyon kamerasının gösterdiği açıdan bakıyordu dağa. Jillian'ın resmiyle kameranın gösterdiği görüntü arasında hiçbir fark yoktu; dağın eteklerindeki ormanlık bölgelerin üzerinde dolaşan askeri helikopterler dışında. Jillian resme dalıp gitmişti. Kendine geldiğinde haberler çoktan bitmiş, müzikal bir film oynuyordu. Genç kadın kendini toparlayarak yatak odasına gidip gerekli şeyleri alarak banyoya girdi. Ne yapacağını bilen birinin kesin tavrıyla hareket ediyordu. Bir saat tamircisinin küçük, usta hareketleriyle duş yaptı, saçını taradı, yüzünü boyadı, bavulunu topladı ve evden çıktı. Jillian, kendisini Barry'ye ulaştıracak yolda olduğunu umarak, dua ediyordu.

Neary birkaç gündür hiç uyumamış birinin böylesine uzun yola çıkmaması gerektiğini düşünüyordu. Ama dayanmak zorundaydı. Titreyen kaslarını kontrol altında tutmaya çalışıyor, kendi kendine durumunun hiç de umutsuz olmadığını tekrarlıyordu.

Cüzdanında yirmi doları vardı. Ronnie hırsızın aklına gelmeyeceğini düşünerek buzluğun arkasına saklardı paralarını. Bir yirmi dolar daha bulmuştu orada. Neary suçluluk duygusuyla kıvranarak Brad'ın kumbarasını açıp içindeki dört dolar ve bozuklukları da almıştı.

Saat sekiz buçukta bankaya giderek kırk iki dolarlık hesabından kırk dolar çekti. Saat dokuzdaysa başka bir bankada, veznedara yüz dolarlık bir çek uzatıyordu. Veznedar hesap kartlarını kontrol ettikten sonra çeki Neary'ye geri verdi.

«Özür dilerim ama kredi görevlisini görmemiz gerekiyor. Kendisi şura...»

Neary çeki küçük parçalar halinde yırttıktan sonra bankadan çıktı. Kötü şans işte... Derken yolun karşısındaki içki satan dükkânı gördü. Bir umut! Elinde tuttuğu küçük kâğıt parçalarını konfeti gibi havaya savurdu.

Dükkân yöneticisi, kuşkulu bir nezaket ve görülmemiş bir ağırkanlılıkla Neary'nin yeni yazdığı çeki bozdu. Bu davranışı aslında hiçbir şey yapmak istemeyişinden ileri geliyordu. Nezaket ve yavaşlığın kin dolu bir birleşimiydi bu. Tek yakınması da, «Bütün yirmiliklerimi tükettiniz, Bay Neary,» oldu.

Dokuz on beşte kalkan otobüs, Neary'yi saat on birde Cincinnati'ye ulaştırdı. Neary havaalanına vaktinde yetişerek rezervasyon görevlisine danıştı. Görevli, Denver'e aktarmasız bir uçuş sağlamak

için iki rehber, üç liste karıştırıp şefine de danıştıktan sonra, Neary'nin rezervasyonunu yaptı. Ayrıca varacağı yerde Neary'ye bir de kiralık araba ayırtmıştı.

Rezervasyon görevlisinin işi ağırdan aldığını Neary farketmemişti önce. Ancak kadının biraz gerisinde duran iki nöbetçiye bakışını yakalayınca, bu yavaşlığın kasıtlı olduğunu anladı.

Neary nöbetçilere yüzünü döndü. Adamların halinden ne yapacaklarına daha karar vermemiş oldukları anlaşılıyordu. Bütün havaalanı güvenlik görevlileri gibi, bunlarda da tanımlama nesnel ölçülere dayanmaktaydı. Zararlı tipler şöyle giyinir, böyle bakar ya da şu şekilde konuşurlardı. Neary güvenlik görevlilerinin ona 'yankesici' ya da 'terörist' gibi önceden belirlenmiş etiketlerden birini yakıştırmak üzere olduklarını farketmişti.

Neary yeniden rezervasyon görevlisine dönerek, «Eşyalarım birkaç dakika gözkulak olur musunuz, lütfen,» dedi. «Şimdi dönerim.»

Sonra el çantasını alarak en yakın tuvalete gitti. İki güvenlik görevlisi Neary'yi izlemiş, ama peşinden tuvalete girmemişti. Neary içerde yüzünü sabunlayarak çabucak bir traş oldu. Tişörtünü çıkararak mavi bir gömlek giyip koyu kahverengi bir kravat taktı. Saçlarını özenle taramayı da ihmal etmemişti.

Tuvaletten çıkıp güvenlik görevlilerinin oldukça yakınından geçti. Adamlardan sadece biri onu tanımıştı.

Neary'nin rezervasyon bölümüne gidişini gözleriyle izlediler. İkisi de yerinden kıpırdamamıştı.

Neary, istenilen kılığa girmek görüldüğünden daha kolay, diye düşündü.

İşin parasal yanı da kolaydı. Neary traşın, temiz elbiselerin ve kredi kartının, ödeme gücü konusundaki kuşkuları ortadan kaldırdığını öğrenmişti artık.

Şimdi işin güç yanına sıra gelmişti. Neary biletini aldığı görevliden birkaç mektup kâğıdı ve pul istedi. Sonra bir köşeye çekilerek oturdu. Nasıl başlayacağını bilmiyordu. Zarfa Brad, Bobby ve Sylvia Neary'nin adlarını ve adresi yazarak oyalandı. Bu adlar ona bir garip görünüyordu. Neary şimdiye dek çocuklarına hiç mektup yazmamıştı.

'Sevgili çocuklarım. Ben bir süre uzakta olacağım. Eğer geri gelir...'

Neary bir an durup düşündü, sonra 'eğer' sözcüğünün üstünü karalayarak yazmaya devam etti. 'Geri döndüğümde size anlatacak çok şeyim olacak. Şimdi gitmek zorundayım. Anlamam gereken şeyler var ve anlamanın tek yolu da bu.'

Görüşü bulanmıştı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu farkettiler. Brad'ın hakkı vardı; gerçekten sulugözün biri olup çıkmıştı. Neary kendisini seyreden biri var mı, diye çevresine bakındı. Neyse yoktu. Gözlerini silerek yazmaya devam etti.

'Oğullarım, annenize yardım edin. Siz iyi, güvenilir çocuklarsınız ve...' Durdu. İçinden, babanızdan daha güvenilir, diye geçirdi.

'Çok kısa bir zamanda yeniden evde olacağım ve...' Çocuklara yalan söylemeye hakkım yok, diye düşündü. Onları yeterince tedirgin ve huzursuz etmişti: Şu anda babalarından nefret ediyor olmalıydılar ya da yakında edeceklerdi. Onlara her şeyi daha uygun bir zaman ve durumda açıklaması gerekiyordu. En azından onlara borçluydu bunu.

'Bütün bunların sizin için pek bir anlamı yok' diye yazdı. 'Hatta anneniz için bile. Ama bu Jiminy Cricket'in şarkısı gibi. Sizi Pinokyo filmine Sürmüş müydüm? Gidip gitmediğimizi hatırlamıyorum..

Gözlerini ovuşturdu. 'Herkesigizli bir dileği vardır Bunu açıklayamam. Bütün söyleyebileceğim, bu dileğin her şeyden daha güçlü oluşudur, Yıldızlardan bir dileğin varsa...'

Mektup dizinin üzerinden kayarak yere düştü. Neary orada çaresizce oturuyor, gözyaşları sel gibi boşanıyordu. Mektuba sanki denizin dibindeymiş gibi umutsuzca baktı.

Sonra gücünü toplayarak eğilip yerden aldı. Tekrar okumadan, 'Sevgilerimle, Babanız diye imzaladı Kâğıdı zarfa tıktırarak ayağa kalkıp posta kutusuna doğru yürüdü. Yaşlı bir adam ya da ağır yükü olan bir dalgıç gibi yavaş hareket ediyordu.

Mektubu kutuya attıktan sonra gözleri uzunca bir süre kutunun üzerindeki yazıya takıldı. ABD POSTA ABD POSTA ABD POSTA ABD POSTA...

Neary uçağının kalkışı hoperlörden duyurulduğu zaman hâlâ orada duruyordu. İkinci kez duyuru yapıldığında, yavaşça döndü, sırtını biraz dikleştirerek çıkış kapısına, oradan da piste doğru yürüdü.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Birleşik Amerika Devletleri'nin bu bölgesindeki Hertz' in kiralık taksi istasyonlarında o alışlagelmiş sarı ve siyah renkli bir büro, içinde de yine sarılı siyahlı bir üniforma giymiş, yüze gülen genç bir kadın yoktu. Wyoming'in bu kesiminde Hertz'ln bürosu Suggs'ın Garajında bulunuyordu ve gerçekten o ufak sarı siyah işareti görmek için çok dikkatle bakmak gerekliydi.

Motorlarla uğraşmanın dışında, Suggs bir garaj işletmenin öteki işlerinin hepsinden nefret ediyordu. Benzin doldurmak, lastik değiştirmek, buji temizlemek ve Hertz arabaları kiralamaktan hiç hoşlanmıyordu. Dolayısıyla daha Roy Neary'yl görmeden çok önce ondan nefret etmişti.

«Evet, sen Neary'sin.» dedi garajcı Roy'a yiyecekmiş gibi bakarak. «Buraya gelmek için Tanrının belası yolları tepmiş olmalısın epey.»

«Bir jip ayırtmıştım.»

«Jip değil bir otomobil,» dedi Suggs kin dolu bir sesle. «Bu Tanrının cezası yerde jip filan kalmadı, Neary. Yine de şanslı herif sayılırsın şu külüstürü bulduğun için.

Elimde kalan son araba o. Onu çoktan kiralamış olabilirdim ya... Hatta son anda bile yirmi müşteri çıkardı.»

Neary sordu. «Halk bu bölgeyi boşaltıyor, değil mi?»

Suggs onun sorusuna aldırmadan, «Depo dolu,» dedi. «O külüstürü getirdiğinde ben burada olmayacağım. Anahtarları şuradaki tablaya bırakırsın.»

Suggs, Neary'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan garaj kapısından çıkıp gitti. Neary tezgâhta duran anahtarları daha almamıştı ki, garafcı çoktan.eski Ford' una atlayıp ardında bir toz bulutu bırakarak gözden kaybolmuştu bile.

Neary de bavulunu ve arabanın kira sözleşmesini alarak dışarı çıktı. Kiraladığı araba garajın yan tarafında duruyordu. «Bir Vega,» diye söylenerek arabaya binip motoru çalıştırdı. Sonra hemen

radıyoyu açtı.

«... binlerce kişi evsiz barksız kalmıştır.» Neary radyoyu açar açmaz karşısına bu haber çıkmıştı. Anlaşılan Wyoming'de boşaltma olayından başka bir şeyden söz edilmiyordu.

«ABD Silahlı Kuvvetleri Levazım Komutanlığı yeni kısıtlamalar getirmiştir. 25 numaralı eyaletlerarası otoyolun üzerinde ve Grovver'in kuzeyinde bulunan tüm arayollar, Meestestse'nin batısına giden bütün yollar, Cody'nin kuzeyinde ve Burlington'un doğusunda ya da Yellowstone Gölünün batısında kalan çakıllı yollar dahil tüm yollar ve arayollar tehlikeli ve Kırmızı Bölge ilan edilmiştir. Herkesin buralar...»

Neary radyonu kapatarak, Suggs görmeden garajdan aldığı karayolları haritasını inceledi. Yeni yasaklanmış yolların yerlerini saptadı ve onları Tetons'daki Şeytan Kulesi'ne dek izledi,

Neary yasaklanmış yerlere gidebilecek, arada sırada açık olan tali yolları düşünerek bir süre oyalandı. Sonra da arabaya atlayıp yola koyuldu.

Reliance'da hava açık ve güzeldi; tam piknik yapılacak bir gündü.

Bölgeyi boşaltan halk belirli yerlerde toplanmaktaydı. Uzunca bir süredir araba kullanan Neary farkında olmaksızın batı yönünde Terons'a doğru yol alıyordu. Doğuda kalan yollarda trafik sıkıştı. Reliance'da yakıt alıp, yoluna devam etmeyi düşünüyordu ama ilk kez askeri birliklere rastlamıştı.

Demiryolu istasyonunun sağında kalan yolda bir barikat vardı. Ulusal güvenlik askerleri sırtlarında tüfekleri, kızgın güneş altında oraya buraya koşuşarak istasyona toplanan halkı gruplara ayırıyorlardı. Yüzleri ter içinde kalmıştı.

«Şimdi yalnızca mavi kart taşıyanlar trene binecek,» diye bağıırıyordu bir çavuş elindeki megafona. «Mavi kartı olanlar acele etsinler. Kırmızı kartı olanlar da barikatin bu yanında toplansınlar. Siz bir sonraki trene bineceksiniz.»

Çavuş boğazını temizlemek için durup konuşmasına ara verdi. Sonra hak-tuu diye yere tükürdü. Elindeki megafonu ağzından fazla uzaklaştırmomıştı. Çıkardığı sesler istasyon bölgesinde yankılandı. «Sırayı bozmayın! Hepiniz bineceksiniz trene. Sıranızda bekleyin yalnızca. Şimdi mavi kartlılar biniyor...»

Neary arabasında oturmuş, uzun boylu çavuşun onu fark etmesini bekliyordu. Çavuş Neary'nin arabasını görünce, yüzünde inatçı bir ifadeyle hantal hantal yürüdü ona doğru. Ama yanına yaklaşmadan barikatin öte yanından gelen bir hayvan sürüsü yolunu kesmişti.

Sürüde koyunlarla sığırlar bir aradaydı. Çavuşun Neary'ye doğru ilerlemesi olanaksızdı bu durumda. Ortalığı yoğun bir gübre kokusu sarmıştı. Sürünün arasındaki çobanlarla hayvan sahipleri birbirileriyle çekişiyorlardı. Ortalık tam bir anababa günüydü.

Hava Kuvvetlerine ait bir helikopter geniş getiren sürünün üzerinde dolaşarak hayvanların ürküp yolun sağına soluna kaçışmalarına neden oldu. Yol açıldıktan sonra helikopter yükselen bir balon gibi dik açıyla gökyüzüne çıkıp yüksek Tetons tepelerine doğru uzaklaştı.

Çavuş yanına geldiğinde, Neary gitmek için dayanılmaz bir arzu duyduğu yönde uzaklaşan helikopterin ardından bakıyordu. Askerin dev gölgesi üzerine düşünce Neary irkildi.

«Tehlikeli bölgede bir akrabanız mı var?» diye sordu çavuş.

«Sue-Ellen adındaki küçük kardeşimi arıyorum.» «Soy adı nedir?» Çavuş arka cebinden bir liste çıkardı.

«Hennersdorfer.»

Çavuş küt parmağını listedeki İsimler üzerinde dolaştırarak H harfi bölümünü gözden geçirdi. «Hennersdorfer diye biri yok.»

«Tanrım', o zaman kızcağız hâlâ evde,» diye bağırdı; Neary.

«Dün öğleyin herkesi evinden çıkardık.»

«Ama küçük Sue - Ellen kaldı.»

«Olanaksız.» Çavuş kesin bir ifadeyle konuşuyordu. «Herkes dışarı çıkarıldı. Ev ev dolaştık. Küçük Sue-Ellen falan kalmadı içerde.»

«O halde kendim gidip bakmalıyım,» dedi Neary. «Annemle babam beni asla bağışlamaz, eğer tembellik edip Sue-Ellen'i evden almazsam...»

«Hey,» diye onun sözünü kesti çavuş. «Sen İngilizce;anlamıyor musun? Orada kimse kalmadı diyorum. Herkes trene biniyor. Eğer ortalıkta dolaşan çapulcu olursa vurma emri aldım. Kalın kafana girdi mi şimdi, Hennersdorfer?»

Neary budalaca sıırttı. «Görüşürüz,» diyerek arabayı geri geri yapıp oradan uzaklaştı. Ama gitmeden önce çavuşun bir başka askerle konuştuklarını duymuştu. «Bir çapulcu, ha?» diye sordu adam. Çavuş böbürlenerek, «Tabii, nerede olsa alırım onların kokusunu,» dedi.

Neary demiryolu istasyonundan uzaklaşırken sıırtmıyordu artık. Adamların tahmin ettikleri gibi çapulcu ya da yağmacı değildi, ama orada bulunmasının asıl nedeni sorulacak olsa ne cevap vereceğini de bilmiyordu. 'Araştırmacı' denilebilir miydi? Ya da 'meraklı biri?' Belki de o... 'davetli bir konuk'tu.

Evet, böylesi daha iyi, diye düşündü. Çünkü normal yaşamını altüst etmesine, sevdiklerini gücendirmesine ve Şeytan Kulesi'nin modelini yapmasına neden olan o çılgınca güdüyü ve gücü kendisine kim veriyorsa, Neary'e açık ve yalın bir mesaj gönderiyordu. Ona bütün bunları yaptıran gücün bir amacı olmalıydı. Ve bu mesajın bir amacı da onu Şeytan Kulesi'ne çağırmaktı.

Şimdi bütün sorun oraya nasıl ulaşacağıydı. Şeytan Kulesi'nden seksen kilometre uzakta bulunuyordu. Yürüyerek gitse kaybolma ya da vurulma tehlikesi vardı. Ayrıca G-M sinir gazından nasıl kaçınacaktı? Bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Gaz taşıyan vagonların devrildiği doğru muydu? Neary artık neye, kime inanacağını bilmiyordu. Yalnızca önemli bir şeye ulaşmak üzere yola koyulmuştu ve bilinçsizce ilerliyordu.

Neary arabasını park ederken, bir adam, «Sizi korkutmak istemiyorum,» diyordu çevresindekilere.

Sıska, kabak kafalı biriydi. Sanki çok konuştuğunu kanıtlar gibi kocaman bir ağzı vardı. Çevresine ufak bir grup toplanmıştı. Ama Wyoming'in o bölgesinde paniğe kapılmanın eşiğinde olan halk için dünyada en kolay şey toplanmaktı.

«Size zaten bildiğiniz bir şeyi anımsatmama izin verin,» diye koca ağız konuşmasını sürdürüyordu. «G-M sinir gazı renksiz ve kokusuzdur. Ona dokunduğunuzun ya da içinize çektiğinizin

dünyada farkına varmazsınız. Ama az sonra...» Adam dinleyicileri kızıştırmak ister gibi sözlerine ara verdi. «Gözleriniz yanmaya, burnunuz akmaya başladığı zaman kendi kendinize soracaksınız, 'Ah Tanrım, neden onlardan bir tane satın almadım?' diye. 'O adam bize bunların önceden uyarıda bulunduğunu söylemişti' diye dövüneceksiniz. Ama-o zaman yakınmanın hiçbir yararı olmayacak. Son pişmanlık...»

Şimdi adamın çevresine otuz kadar insan toplanmıştı. «... Ağzınızdan ve burnunuzdan salyalar akmaya başlayınca,» diye anlatmaya devam etti adam. «Kaslarınız gevşeyip pantolonunuzu ıslattığınızı görünce, bu basit önlemi almadığınıza pişman olacaksınız. Size garanti ediyorum ki...»

Adam elindeki kafesi yukarı doğru kaldırdı. İçinde bir kamyşa tünemiş, küskün duran bir kuş vardı. «Bu kanarya size bir saat öncesinden sinir gazının çevrede bulunup bulunmadığını haber verecektir. Düşünün hele, güvenlikte olacağınız tehlikesiz bir saat... Bunu size Tanrı yollamıştır. Ve fiyatı elli dolardır.»

Neary arabasından çıktı ve yoldan karşıya geçerek kuş satıcısının çevresindeki kalabalığa karıştı. Adamlardan bazıları para sayıyorlardı. Satıcının karısı da uzatılan paraları alıp kanarya kafesini veriyordu.

«Kanarya almaya paranız yetmiyor mu?» diye yüksek sesle sordu satıcı. Sanki hiçbir çaba harcamadan konuşuyor, sözcükleri ağzından kendiliğinden dökülüyor gibiydi. «O zaman sizin için özel güvercinlerim var. Kanaryalar kadar iyi değiller kuşkusuz ama size kırk beş dakika öncesinden uyarıda bulunurlar. Zaten fiyatları da elli dolar değil, otuz dolar. Verin parayı, alın güvercininizi.»

Neary kafes yığının üzerinden uzanıp, «Bana iki kanarya verin,» dedi.

Etkisi bir taneden daha iyidir. Güvercinse hiç yoktan iyidir. Son olarak da tanesi yirmi dolara tavuklarım var. Sizi yarım saat öncesinden uyarırlar.»

Neary elini cebine sokup para çıkardı, kadına uzatarak öteki eliyle de içinde iki kanarya bulunan kafesi aldı. Kafesleri arabaya taşıdı ve tam binecekken birinin ona seslendiğini işitti.

«Roy!»

Hemen dönüp çevreyi araştırdı. «Roy!» diye sesleniyordu bir kadın sesi. Trene binmek için rampada itişip kakışan kalabalığa baktı. Kuşkusuz ses oradan geliyordu ama...

«Roy!»

Derken insan selinin ters yönünde kendine yol açmaya çalışarak ona doğru ilerleyen Jillian'ı gördü.

O anababa gününün tüm karabasanı ikisinin üzerine çökmüştü sanki. Aralarındaki uzaklığı kapamaya çalışıyorlar ama insan seli onları ayırıyordu.

Askerler megafonlardan bağılıyor, koyunlar oradan oraya koşuşuyor, arabalar kalabalığı yarıp anacadeye ulaşmaya çalışıyor, kuş satıcısı son gayret avaz avaz bağılıyordu.

Bütün bunların üstünde de güneş rahatsızlık verecek kadar kızgındı.

«Bu tarafa doğru gel». diye bağırdı Neary. Jillian tehlikede olduğunun farkında değildi. Kalabalık şimdi trene binememe endişesiyle çılgınca itişip kakıştıyordu. Onların ters yönünde ilerlemeye çalışan Jillian kalabalığın arasında düşüp çiğnenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Neary kalabalığa doğru atıldı, önüne gelelileri yana iterek kendine yol açmaya çalıştı. Jillian da yana çekilmeye uğraşıyordu. Sonra yarı düşer gibi rampadan atladı.

Neary onu tam zamanında yakalamıştı. İnsanlar, çocuklar, sığırlar, koyunlar, kuş kafesleri taşıyanlar, kucağında kedisiyle yaşlı bir kadın, kulağına yapıştırdığı transistör radyosuyla bir genç, yastığına sımsıkı sarılmış bir kadın iki yanlarından akıp geçerlerken, Roy'la Jillian birbirilerine kenetlenmiş duruyorlardı. Karşılıklı iştmedikleri şeyler söylüyor, anlamsız sesler çıkarıyor ve çılginca gülüyorlardı. Sonra kalabalıktan yavaş yavaş kurtularak kenara çekildiler. Kaldırımdan giden bir dizi koyunun yanında geçip Roy'un arabasına varabildiler sonunda.

Jillian kendini ön koltuğa atarak eliyle gözlerini kapadı. Neary de direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Jillian'a, «Kafesleri tut,» dedi eğimli yoldan aşağı inerken. «Orada zehirli gaz olduğuna inanmıyorum. Ya sen?»

«Roy,» diye inledi Jillian. «Seni gördüğüm için öyle mutluyum ki.»

«Ben de,» dedi Roy gülerek.

«Karın, çocukların nerede?»

Neary bu kez sesini çıkarmadı. Şimdi Reliance'dan çıkmışlar, güneye doğru giden uzun araba dizisine katılmışlardı. Bir yol ağzında Neary arabayı yolun kenarına çekti. Yolun ağzında iki Ulusal Güvenlik görevlisiyle bir jip duruyordu.

«Buradan dönemezsiniz,» dedi onlardan biri. «Yola devam edin.»

«Biraz dinleniyorduk,» diye görevliye cevap verdi Neary. Sonra Jillian'a dönerek, «Beni terkettiler,» dedi. «Ronnie çocukları alıp annesinin evine gitti. Onlar için bu dünyaya ait olmamaya başlamıştım galiba.»

Jillian dudak büktü. «Evet, buna benzer bir şeyi bana FBI'ın adamları söylemişti. Adamların söylediklerime inanmadıklarını gözlerinden okuyordum.»

«Beni dinle, Jillian,» dedi Neary. «ikimiz de Wyoming'e kadar bunca yolu, buradan geri dönmek için gelmedik.»

«Ama askerler yolları kapatmışlar.»

«Mutlaka başka yollar vardır. Çünkü büyük bir ülke burası...»

Jillian bir süre sesini çıkarmadı. Sonra Neary'nin elini tutarak yanağına götürdü. «Yeniden birlikte olmamız öyle güzel ki...»

Ve Neary o anda aramakta olduğu tali yolu bulmuştu. Yol, boş arazi ve tarlalardan yalnızca dikenli bir telle ayrılıyordu. Bu tel de yor yor paslanmıştı. Neary arabayı geri alıp arazi vitesine taktı. Sonra gaz pedalına sonuna kadar bastı. Araba kükreyerek ileri atıldı, arka lastikler yerdeki tozu toprağı ayağı kaldırdı.

Arabanın ön çamurluğu çite gömüldü. Dikenli teller kopan gitar teli gibi bir ses çıkararak parçalandı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Şimdi Neary'nin arabası boş arazide sarsılarak ilerlemekteydi. Lastikler çukurlara, kemirici hayvanların açtığı deliklere,- küçük erozyon oluklarına girip çıkıyordu. Jillian güvenlik kemerini takmış, kanaryaların kafesini kucağında tutuyordu. Yine de sallantıdan rahatsız olan kuşlar kafesin içinde çılginca uçuşuyorlardı.

«Polis Barry"yl bulmak İçin bütün ırmağı taradı,» diye Jillian anlatmaya başladı. «Onlara Barry'nin ırmakta olamayacağını, söyledim. Orada olmadığından eminimi Çevredeki tüm evleri dolaşarak kilerlere kadar aradılar. Sonra -bana çevrede yabancı kişiler görüp görmediğimi sordular. Ne büyük budalalık Tanrım!»

Neary çukurlara girmemek için direksiyonu deli gibi sağa sola çeviriyordu, önünde uzanan engebeli araziye daha iyi görmek için de oturduğu yerden yarı ayakta durur gibi doğrulmuştu.

Ama değil yol, hayvan sürülerinin açtığı patikalar bile yoktu. Neary'nin tüm umudu, lastiklerin ve amortisörlerin onları Şeytan Kulesi'nin eteklerine götürünceye kadar dayanabilmesiydi.

Neary araya giren tepelerin arkasından yükselen Şeytan kulesi'ni görebiliyordu. Çevresine bakındı şöyle bir. Uzaklardaki doğyolunda güneye doğru ilerleyen uzun bir araba konvoyu vardı. Dikenli teli kopararak çiti yıktığını kimsenin görüp görmediğini düşünüyordu. Eğer biri görmüş olsa bile Ulusal Güvenlik görevlilerine rapor etme zahmetine katlanır mıydı? İşte bundan kuşkuluydu.

Şimdi o engebeli araziden daha düzgün görünen bir yere gelmişti. Neary frene basıp yine vites küçülttü ve başka bir çiti yıkarak geçti. Araba sarsılarak dosdoğru Şeytan Kulesi'ne giden çakıllı bir yola çıktı.

Neary bodur bir çam kümesinin gölgesinde durup kanaryaları inceledi. Hayvanlar durgun görünüyordlardı ama bu hallerinin sarsıntıdan mı, yoksa başka 'bir şeyden mi olduğuna karar veremedi.

Araba çakıllı yolda daha düşük bir hızla ilerliyordu. Yol şimdi daha yüksek bir zemine çıkmıştı. Oradan da devamlı yükselen dağ eteklerine doğru uzanıyordu.

Bir dönemeci aldıkları sırada, İkisi d© aynı anda gördü. Araba sanki kendi başına yolun kenarına gidip duruverdi.

Jillian'la Roy arabadan İndiler, yolun kenarındaki korkuluğa dayanıp onu... yüksekliği iki kilometreyi bulan Şeytan Kulesi'ne baktılar.

«Güzel Tanrım,» diye mırıldandı Jillian.

«Tam benim...» Neary durup dudaklarını yaladı. «Tam benim düşlediğim gibi...»Yine durdu. Duygularını sözcüklerle anlatması çok zordu. Sonunda onu tam düşlediği gibi bulduğunu ve her şeyin biraraya gelerek bir anlam kazanmaya başladığını İfade edemiyordu. Belki de dile getirilmesi olanaksız bir sezgiydi bu.

İkisi de sessizce durmuş, bu huşu verici görünümü seyrediyordu. Dağın çevresindeki hiçbir şey tüm hayallerini, benliklerini dolduran bu görüntüye benzemiyordu. Şeytan Kulesi tek başına, benzersiz ve eşsiz olarak karşılarındaydı. O denli kendine özgü bir görünüşü/ vardı ki, Neary onun varlığını bile bilmeden bir modelini yapabildiğini düşündükçe arkasından doğru ürpermeler geliyordu.

Boğazını temizleyerek, «Yolumuza devam etsek iyi olur,» dedi. «Yoksa bizi yakalayabilirler.»

Jillian'ın bakışları bir an için dağdan uzaklaşarak daha aşağılarda gezindi. «Orada,» diyerek çakıllı yolun ilerisinde bir yeri gösteriyordu. «Orası bir benzin istasyonu değil mi?»

Birkaç dakika sonra Neary arabayı terkedilmiş bir benzin istasyonuna soktu. Burada sandviç ve hatıra eşya satan küçük büfeyle benzin pompasından başka bir şey yoktu. Neary hortumu alarak pompayı işletti. «Elektrik var hâlâ,» diye mırıldandı. Depoyu doldurduktan sonra hortumu yerine takarak, «Dokuz dolar ediyor,» dedi yine alçak sesle.

«Roy.» Jillian uzaklardan duyulan bir helikopter sesinin giderek yaklaştığını işitmiş, Roy'u uyarıyordu. Neary genç kadını arabadan çıkardı ve ikisi birden büfenin kapısını siper aldılar. Helikopterin onları fark etmeden uzaklaşacağını umuyorlardı.

Yolcu taşıyan helikopterlerden bir filo üzerlerinden tehlikeli bir alçaklıkta geçmekteydi. İki yanda ve ötekilerden daha yüksekte uçan iki helikopterin altındaki yük taşıma yerinden demet halinde bağlanmış kutular sarkıyordu. En arkada da Hava Kuvvetlerine ait bir Cheyenne vardı. Tüm filoya gözcülük eder gibiydi.

Birdenbire Cheyenne yana doğru kaydı ve tam büfenin damının üzerine ani, düşer gibi bir iniş yaptı. Neary kapıyı açıp Jillian'la birlikte içeri girmeye fırsat bulamadan, helikopterdeki adamlardan biri Polaroid bir kamerayı onlara doğru tuttu. Adamın gözünde uçuş gözlükleri, ağzında da bir solunum maskesi vardı.

Neary omuzlarını silkerek adama doğru sırtıttı. Fotoğrafçı çok yakın bir züm yapabilmek için özel mercekleri ayarlıyordu galiba. Neary büfenin kapısından uzaklaşarak güneş ışığına çıktı. Elini cebine sokup bir on dolarlık çıkardı ve helikoptere doğru salladı. Sonra benzin pompasının üzerine koyup bir de taş yerleştirdi üstüne.

«Tamam mı?» diye de bağırdı.

Karşılık olarak pilot fotoğraf çeken adamın koluna şöyle hafifçe vurdu, sonra helikopteri balon gibi gökyüzüne doğru yükseltti. Araç Şeytan Kulesi yönünde ilerlemeye devam etti. O yönde giden öteki helikopterler gözden kaybolmuşlardı.

«İşte bu kadar,» denli Neary. «Atla Jillian.»

Neary çakıllı yoklu (imhayı yüz onla sürüyor, dönemeçleri adeta iki tekorlok üzerinde dönüyor, gökyüzünde bir helikopter belirlediği zaman da ağaçların altına siper alıyordu. Bir seferinde Neary arabayı ağaçların altında durdurmuş, bir helikopterin uzaklaşmasını beklerken, yolda sırtüstü, ayakları havada yatan bir kuş gördü. Sessizce Jillian'a kuşu işaret etti.

«Geri dönmemizi İster misin?»

«Onu ne öldürmüş olabilir, Roy?»

«Kanaryalarımız sağlıklı görünüyorlar. Sana söyledim, bütün bu G-M sinir gazı olayı uydurma gibi geliyor bana.»

«Öyleyse yolumuza devam edelim.»

Jillian'la Neary bir süre konuşmadan oturdular. Sonra ikisi de mendillerini çıkarıp burun ve ağızlarını örtecek biçimde bağladılar. Neary yineden arabayı hareket ettirerek bu kez daha ihtiyatlı ve yavaş sürmeye başladı. Şeytan Kulesi'nin eteklerine yaklaşıyorlardı.

Keskin bir dönemeçte Neary frene bastı. Sonra ayağını frenden kaldırmadı, çünkü arka arkaya durmuş nefti renkli dört kapalı kamyonet yolu kapatmıştı. Neary hemen arabayı geri vitese takıp arkasını görmek için başını pencereden çıkardı. Ama tam geri geri gitmeye başlamıştı ki, dört kamyonet daha gelip arkasında durdu.

Jillian'la Neary hiç konuşmadan arabanın pencerelerini kapatıp kapılarını kilitlediler. Bir süre bir şey olmadı. Sonra kamyonetlerin kapıları açıldı ve içlerinden birtakım garip kılıklı adamlar inmeye başladı. Güneş ışığında öylesine parlıyorlardı ki, gören altından adamlar sanabilirdi.

Tek parça plastik lameden astronot tipi giysiler vardı üzerlerinde. Plexiglas"dan balon başlıklar ve sırtlarına da solunum tüpleri takmışlardı. Her yanları metal taklidi parlak plastikle kaplanmış gibiydi. Neary onların, yemek pişirmekte kullanılan alüminyum kâğıt reklamı yapanlara benzediklerini düşündü bir an.

Adamlardan biri ihtiyatla ilerleyerek Neary'nin arabasının önünde durdu. Elinde küçük bir karatahta tutuyordu. Yukarı doğru kaldırınca Jillian'la Roy tebeşirle yazılmış yazıyı okudular.

«KENDİNİZİ NASIL HİSSEDİYORSUNUZ?»

Sorunun anlamsızlığı Neary'nin çoktandır biriken geriliminin patlamasına neden olmuştu. Yanındaki camı açarak, «Çok iyi,» diye bağırdı. «Ya siz palyaçolar?»

Altın giysili adam elindeki karatahtayı indirip eliyle onlara arabadan çıkmalarını işaret etti.

«Tanrı topunuzun belasını versin,» diye dişlerini gıcırdattı Neary. «Bu çevrede bulunan zehirli gaz sizin osuruğunuzdan başka bir şey değil.»

Sağ kolunda Kızıl Haç işareti olan altın giysili başka biri, arabanın penceresinden uzanarak Jillian'ın kucağındaki kuş kafesini aldı. Kanaryaların ikisi de sırtüstü, hareketsiz yatıyorlardı.

Neary teslim olmuştu.

Jillian'la Roy arabadan çıkar çıkmaz kendilerine birer gaz maskesi verildi ve ayrı ayrı kamyonetlere bindirildiler. Jillian'ın bindiği kamyonet hareket edince, Neary «Hey» diye bağırdı. Ama hemen sonra onun kamyoneti de ötekileri izlemeye başladı.

Kamyonetlerin içi seyyar tıbbi yardım araçları gibi donatılmıştı. Neary bu altın giysili adamların sağlık ekibi olduklarını düşünmeye başlamıştı şimdi. Çünkü bunlar güvenlik görevlilerinden çok doktor gibi davranıyorlardı. Kamyonetin yanları kapalı olduğundan Neary'nin dışarıya bakmasına olanak yoktu, Bir süre sarsılarak yol aldılar.

Sonunda yolculuk bitince, altın giysili adamlardan biri inip kamyonetin kapısını açtı. Neary güneşin batmakta olduğunu gördü. Kum taşıma araçlarının konakladıkları küçük bir kamp yerine gelmişlerdi. Çevrede yeşil çadırlar ve az önce bindiklerinin eşi kapalı kamyonetler vardı.

Hava kararmaya başlamıştı. Neary uzakta birtakım adamların, büyük bir yarım daire oluşturan çok sayıda treyleri boşalttıklarını belli belirsiz seçiyordu. Ama daha fazla bakmasına vakit yoktu.

Neary'nin doktor olduğunu tahmin ettiği altın giysili adam, onu kolundan tutarak her tarafı kapatılmış treylerden birine bindirdi. Başında balon başlığı olduğundan adam bir şey söylememişti. Neary de. Yandaki sıraya oturup beklemeye başladı. Zaman geçiyordu. Neary saatine bir göz attı. Yedi olmuştu.

Treylerin içindeki hava özel bir aygıttan sağlanıyordu.

Girişte de kapıyla treylerin içindeki odayı ayıran bir boşluk vardı.

Ansızın treylerin iç kapıları ardına dek açıldı. Maskeli iki kişi içeri girince, altın giysili adam hemen dışarı çıktı. Neary muayane sırasının ucunda oturuyordu. Adamlar maskelerini çıkarırlarken, Neary önce ince uzun, gri saçlı adama, sonra yanındaki daha genç olanına baktı.

«Evet,» dedi Neary. «Anlaşılan patron sizsiniz.»

Kır saçlı adam kaşlarını çatarak yanındakine döndü. Fransızca olarak, «Bu adam kendini ne sanıyor?» diye sordu.

Öteki adam sırtıarak, «Büyük lokma,» diye karşılık verdi. Sonra Neary'e döndü. «Çok az zamanımız var, Bay Neary.» Eliyle yanındaki adamı işaret ederek, «Bu, Bay Lacombe'dur.» dedi. «Sizden çok dürüst, kısa ve öz cevaplar bekliyoruz.»

«Ben de,» diye karşılık verdi Neary. «Jillian nerede?»

«Arkadaşınız tehlikede değil,» dedi Laughlin.

Lacombe, Neary'nin karşısındaki sıraya oturmuştu. Mavi-yeşil gözlerini hafifçe kırptırıyordu. Neary bunu kızgınlıktan mı, yoksa şaşkınlıktan mı yaptığını kestiremedi. Lacombe Fransızca konuşuyor, hemen birkaç hece arkasından da Laughlin İngilizceye çeviriyordu. «Sizin ve arkadaşınızın nasıl bir tehlikeye atıldığınızdan haberiniz var mı?»

İngilizce ve Fransızca konuşmalardan Neary'nin kafası karışmıştı. Kime cevap verseydi? Fransızca konuşan yetkili kişiye mi, yoksa İngilizce konuşana mı?

«Ne tehlikesi?» diye sordu.

«Bu bölgede zehirli gaz var.» diye cevap verdi ikisi de.

«Ama yaşıyoruz biz. Gördüğünüz gibi hayattayım ve konuşuyorum.»

Laughlin hızlı çevirisini sürdürüyordu. «Eğer rüzgâr doğu yönünden esmeye başlasaydı, bu konuşmayı yapamazdık.»

«Havada hiçbir şey yok,» diye inatla diretti Neary.

Fransız parmaklarını seyrek gri saçlarından geçirdi. Sonra ceketinin cebinden bir kurşun kalem çıkardı, sıranın öteki ucunda duran bloknotu aldı. «Bazı sorularımız olacak. Bay Neary. Bunlara bir itirazınız var mı?»

«Ne tür sorular?»

Lacombe bloknotun sayfalarına göz gezdirirken bir şeyler söyledi. Laughlin, «Örneğin, uykusuzluk çeker misiniz?» diye çevirdi.

«Hayır.»

«Baş ağrısı?»

«Hayır.»

«Hiç akıl hastalığı tedavisi gördünüz mü?»

«Henüz değil.» Neary'nin hafif gülüşüne karşılık veren olmadı. «Hayır.»

«Peki, ya ailenizden biri?»

«Hayır.»

Lacombe'un kalemi kâğıda işaretler koyuyordu.

«Kâbus görür müsünüz?»

«Hayır.»

«Son zamanlarda herhangi bir cilt rahatsızlığınız oldu mu?»

«Hayır. Tâ ki...»

«Evet?» diye atıldı Fransız.

«Bir tür güneş yanığı. Yalnız bir yanağımda. Üstelik güneşe de çıkmamıştım.»

O delici mavi-yeşil gözler bir an için düşünceli düşünceli Neary'ye baktı. Laughlin Fransızın söylediklerini çevirdi. «Kâbus görüp görmediğinizi bir daha düşünmek ister misiniz?»

«Hayır. Ama...» Neary durdu. «Aklımda bir şey var... sürekli olarak...»

Lacombe'nin kalemi bekliyordu. «Daha somut konuşabilir misiniz, lütfen?»

Neary omuzlarını silkti. «Çok önemli değil gerçekten... Yalnızca bir fikir.»

Fransız kaşlarını çatarak saatine baktı. Kalemi az aşağıya kayarak öteki sorunun üzerinde durdu. «Hiç sesler duyduğunuz oluyor mu?»

«Hayır. Küçük yeşil adamlar da görmüyorum.»

«Bay Neary,» diye Lacombe yavaşça ve: dikkatlice söze başladı. «Hiç olağanüstü ya da çok garip bir şeye rastladığınız oldu mu? Ya da böyle bir şeyle ilişkiniz?»

İşte bu soru Neary'nin kafasında ufak bir çan çaldı. Yarım yamalak gülümseyerek, «Siz kimsiniz?» diye sordu. Neary onlardan birkaç somut gerçek istiyordu. Kemiği onların elindeydi. Ama önüne parça parça atıyorlardı.

Lacombe başını kaldırdı ve bir parça daha attı.

«Kulaklarınız çınlıyor mu?» diye çevirdi Laughlin. «Sizi rahatsız etmeyen, hatta bazen hoş a giden bir çınlama. Çok özel melodik bir ezgi ya da ezgi dizisi?»

«Siz kimsiniz?» diye ısrar etti Neary.

Lacombe, Laughlin'e bir şeyler fısıldadı. Fransızca, konuşuyorlardı. Neary İse kendini tecrit edilmiş gibi hissederek orada öylece oturuyordu.

Birden bağırdı. «Bu mu? Bana bütün soracağınız bu mu?» Son haftalarda duyduğu baskı artık taşıyordu içinden. «Evet, şimdi... benim de birkaç Tanrının cezası sorum olacak! Siz buranın başı mısınız? Bir şikayette bulunmak istiyorum. İnsanları delirtmeye hakkınız yok sizini Eğer bütün mesele zehirli gaz hikâyesiyse, o zaman hiç buraya gelmediğim halde bu dağı tüm ayrıntılarıyla önceden nasıl bilebilirim?»

Neary sihirli sözcükleri söylemişti. Bu kez kafasındaki çan çaları Lacombe oldu.

Fransız durup bu garip Amerikalıyı inceledi. Kapı vuruluyordu. Kötü bir zamanlama. Kolunda Kızıl Haç işareti bulunmayan başka altın giysili bir adam girdi içeriye.

«Kumanda merkezi bunları Reliance'daki boşaltma bölümüne götürmemizi, oradan aa otobüsle evlerine yollanmalarını istiyor,» dedi balon başlıklı adam. Sonra treyleri terketti.

Lacombe yerine oturdu, Neary ile Laughlin'e de aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Şimdi Lacombe heyecanlanmış görünüyordu. «Bana demiştiniz ki,» diye ağır ağır ve dikkatle İngilizce konuştu. «Bu dağın varlığından haberiniz bile olmadan önce görüntüsünü kafanızda canlandırığınızı söylemişsiniz, tamam mı? Size bu hayal çeşitli biçimlerde göründü. Duvardaki gölgeler, bazı fikirler, geometrik şekiller size tanıdık geliyor, çok iyi bildiğiniz bir şeyi anımsatıyor, ona doğru götürüyordu ama siz bunun ne olduğunu bulup çıkaramıyordunuz, değil mi. Ray Neary? Bu da size sıkıntı, üzüntü veriyordu. Derken bütün bu anlamsız görünen şeyler birden açıklanıverdi. Sonunda aradığınızı bulmuştunuz!»

Neary gözyaşlarını zorlukla tutuyordu. Umutsuzca başını evet anlamında salladı.

«Ve siz...» Lacombe durdu. Tam sözcüğü arıyordu. Sonunda buldu. «İçinizde buraya gelmek için dayanılmaz bir istek duydunuz, değil mi?»

«Evet, böyle de diyebilirsiniz.» Roy bunları daha önce sahip olduğunu bilmediği gizli bir alaycılıkla söylemişti.

Lacombe bunu anlamazlıktan geldi. David Laughlin' den bir zarf alıp içinden on iki tane kadar renkli Paloroid resim çıkararak Neary'e uzattı.

«Bu insanlar... hepsi de sizin gibi o dağa ulaşmaya çalışıyorlardı. Onları tanıyor musunuz?»

Roy bütün resimlere baktıktan sonra, «Hayır,» dedi elinde tuttuğu Jillian'ın resmini yukarıya doğru kaldırarak. «Biri dışında hepsi yabancı.»

Lacombe resimleri ondan alıp zarfa koyarak Laughlin'e geri verdi.

«Burada olduğunuza göre, ne bulmayı umuyorsunuz?» diye Fransız sakın bir tavırla sordu.

Neary onun sorusuna «Bunun bir tür delilik olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?» diye karşılık verdi.

Lacombe gitmek üzere ayağa kalktı. «Hayır, Bay Neary. Delilik değil.» Kapıya varınca çabucak dönüp Neary' ye, «Size yalnız olmadığınızı söylemek isterim,» dedi. «Bunu bilmenizi arzu ediyorum. Birçok arkadaşınız var ve... Sizi kıskanıyorum.»

Üç adam girişteki boşlukta durup başlıklarını taktılar. Duvarın yanında duran masada beş, altı tane gaz maskesi, uzun lastik eldivenler ve bir de kuş kafesi vardı. Kafesin içindeki iki kanarya birbirine sokulmuş, köşede duruyor ve Neary'nin hareketlerini aşırı parlayan gözleriyle seyrediyorlardı. Laughlin treylerin dış kapısını açtı ve üç adam dışarı çıktı.

Gökyüzü batıda hâlâ kıpkırmızıydı ama başlarının üzerindeki gök koyu kadife mavisine dönüşmüştü. Neary gökyüzüne kaldırdı başını. Salkım salkım yıldızlar hafif dağ havasında parlamaya başlamışlardı.

Lacombe'la çevirmeni Neary'yi bir Huey saldırı helikopterine doğru götürdüler. Helikopterin motoru çalışıyor ama pervanesi dönmüyordu.

«Hayır, olmaz!» diye bağırdı Neary. «Geri dönmem. Hiçbir biçimde eve dönmüyorum!»

Eldivenli bir el helikopterin kapısını açtı. Neary içerde maskeli yedi ya da sekiz sivilin oturduğunu gördü. Jillian sanki tüm enerjisi tükenmiş gibi bitkin bir tavırla elini kaldırdı. Neary helikoptere bindi. Pilotlardan biri aşağıda durmakta olan Laughlin'e bir tomar kâğıt uzattı.

Laughlin kâğıt ve kartonlardan oluşmuş tomarı şöyle bir gözden geçirdikten sonra Lacombe'a verdi. «Görüyor musunuz? Hepsi de buraya gelmeden önce Şeytan Kulesi'nin resmini düşledikleri gibi çizmişler.»

Fransız resimleri İnceledi. Bazıları dalgınlıkla çizilmiş kabataslak resimlerdi, bazılarıysa renkli kalemle ya da keçe uçlu kalemle dikkat ve özenle yapılmıştı. Uzunca bir süre sonra Lacombe başını kaldırıp helikopterin açık kapısından içerdekilere baktı. Bakışlarını pilota çevirerek Laughlin'e Fransızca bir şeyler söyledi.

«Havalanmayacaksınız,» dedi Laughlin pilota kısaca.

«Komutanlık bölümünden emir aldım ama, efendim.»

«Şimdi benden emir alıyorsunuz. Buradan ayrılmayacaksınız.»

«Özür dilerim, efendim,» dedi pilot direnen bir sesle. Bu özür dilemede tam tersini yapıyormuş gibi bir ifade vardı. 'Efendim' sözcüğünüyse küçümseyici bir hitap gibi kullanmıştı.

«Beş dakika bekleyin öyleyse!» diye uzlaştı Lacombe.

Pilot yumuşayarak üç parmağını havaya kaldırdı.

Lacombe'la Laughlin, Şeytan Kulesi'nin yüz metre yakınında duran haberleşme aygıtlarının bulunduğu treylere doğru koşarak uzaklaştılar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haberleşme treylerinin bir ucu radar görevlilerinin ekranları izleyebilmeleri için karanlık bırakılmıştı. Öteki uçtaki pencereden uzakta bekleyen helikopterler görünüyordu. Lacombe'la çevirmeni içerde proje güvenlik görevlisiyle tartışmaktaydılar.

Binbaşı Walsh, Lacombe'un yaşlarındaydı. Dave Laughlin onun ellisine yakın olduğunu ya da kaç yaşında olursa olsun öyle göründüğünü düşünüyordu. Binbaşı Walsh kısa boylu, tıknaz ve gürültücü biriydi. Tekdüze, tatsız bir ses tonu vardı. Sözcükleri de uzata uzata konuşuyordu. Ona göre, insanlar arasındaki yüz yüze konuşma bir tür sözcükler trafiğiydi. Belirli bir düzeni vardı bu trafiğin, tıpkı yaklaşan bir uçakla uçuş kulesinin ya da NASA Görev Denetim Merkeziyle astronotların arasındaki konuşmada olduğu gibi.

«Onları geri gönderemezsiniz!» diye patladı Lacombe, çevirmenin şimdiye dek görmediği bir telaş ve öfkeyle. «Onları burada alıkoyma sorumluluğu bana ait.»

«Mayflower'in bu kesiminde sizin" hiçbir sorumluluğunuz yok,» diye cevap verdi Binbaşı Walsh hemen hemen otomatik olarak.

Fransız, «Binbaşı Walsh,» diye söze başladıysa da, Walsh onun sözünü kesti. «Buradan beş kilometre uzakta patron sizsiniz. Tanrım, o üssü kurmak bize yeterince pahalıya mal oldu. Milyarlarla bile ifade edilemez. Sizin borunuz orada öter ancak. Burası benim bölgem.»

«Anlamıyorsunuz,» dedi Laughlin iki addm arasında giderek uzlaşmaz bir hal alan çatışmayı durdurmak için. «Burada, aşağıdaki kampta ne yapıyorsanız hepsinin bir tek amacı vardır, o da Bay Lacombe'un projesinin yukarıda programlandığı gibi yürümesini sağlamaktır.»

«Bunu anlıyorum.» Binbaşı Walsh'in yuvalarına gömülmüş yarım ay biçimindeki gözleri, yüzünü buruşturunca hemen hemen kapanmıştı gibiydi. «Ama siz de askeri disipline uymak, anlayış göstermek zorundasınız.»

«Bu insanların buradan uzaklaştırılmasını istemiyorum,» diye yineledi Fransız.

Binbaşı Walsh derin bir soluk aldı sabırla. «Üç haftadır bir kumanda zinciri uygulamaktayız,» diye yeniden derdini anlatmaya çalıştı. «Bu, kampa bir sızmadır, gizliliğe bir saldıridır... Hem bunların sabotajcı, terörist, anarşist ya da başka bir amaca bağlı fanatikler olmadıklarını nereden biliyorsunuz? Ancak bu kumanda zinciri sayesinde böyle bir sızmayı engelleyebilir, gizliliği koruyabiliriz. Hoş, artık bunun için de geç kaldık sayılır ya.»

«Bu insanlar küçücük bir grup,» dedi Lacombe. Çok yavaş konuşuyor ve arasıra da Laughlin'e dönerek yardımcı bir sözcük bekliyordu. Lacombe heyecanlandığı zaman Fransızca sözcükler kullanır, Laughlin de bu sözcükleri duygu ve anlam bakımından tam karşılayan İngilizcelerini büyük ustalıkla anında bulup Lacombe'un yardımına koşardı. Lacombe pencereden beklemekte olan helikopteri göstererek, «Bu insanlar ortak bir şeyi paylaşıyorlar,»dedi.

«Ve neden buraya gelmek için dayanılmaz bir arzu duydukları da, hem onlar, hem de benim için bir sır.»

Binbaşı Walsh bir boğa gibi omuzlarını dikleştirmişti. «Bu sırrı açıklamak için de benim başımı belaya sokacaksınız.»

Fransız cevap yerine binbaşıya elindeki kâğıt tomarını uzattı. Resimlere şöyle bir göz atan binbaşı, «Neden bunlar bana son dakika öncesine kadar gösterilmedi?»

Binbaşı Walsh resimleri masanın üzerine yayarak bu kez daha dikkatle inceledi. Şaşırmış görünüyordu. «İlginç,» diye mırıldandı.

«Bu insanlar hakkında çok az şey biliyoruz,» dedi Lacombe. «Yalnızca sorularımıza verdikleri cevaplar kadar tanıyoruz onları. Ama gerçekte kim bunlar? Neden hepsi bu resimleri çizdi? Televizyonda Şeytan Kulesi'ni gördükten sonra, neden buraya gelme zorunluluğunu duydular?»

Tıknaz adam omuzlarını silkti. «Rastlantı olmalı.» Ama kendi de bu cevaptan yeterince tatmin olmamıştı ki, küt parmaklarıyla resimleri karıştırmayı sürdürüyordu. «Bunlar rasgele biraraya gelmiş insanlar,» dedi. «Hiçbir özellikleri yok. Şu sizin konuştuğunuz Neary ukalanın teki. Yanındaki kadın da küçük oğlunu aradığını söylüyor. Doğru mu bakalım? Kimbilir?» «Buna ne dersiniz?» diye sordu Lacombe daha büyükçe ve ayrıntılı olarak çizilmiş bir resmi işaret ederek. Binbaşı resmin arkasını çevirip yapanın adını okudu. «Larry Fownen. Kim olduğunu araştırdık. Los Angeles'den. Emlak alım satımı yapıyor. Eskiden kovboy filmlerinde rol almış. Hiçbir özelliği olmayan biri.»

«Peki, ya bu?» diye sordu Fransız. Binbaşı Walsh renkli kalemle yapılmış kargacık burgacık resme bakarak, «Kansas City'den Bayan Rosen»dedi.

«Bir büyükanne. Kocasını da onunla beraber. Adam emekli. Tatil yapıyorlar. Bütün bu insanları araştırdık. Hiçbirinin özel bir durumu yok. Birkaçının trafik suçu var ama ağır suç işleyene rastlamadık.»

«Bu kim?»

«George Fender. Teksaslı. Bir garajda tamirci olarak çalışıyor. Eski asker. İkinci Dünya Savaşına katılmış. Guadalcanal'da yaralanmış.»

«Peki bu?»

«Bunlara harcayacak zamanımız yok,» dedi binbaşı. «Sözüme güvenin. Bu insanların gerçekten özel bir yanları yok.»

«Bu kim?» diye ısrar etti Lacombe.

«Elaine Connelly. Öğretmen. Maryland, Bethesda'da oturuyor. Dul. Bir oğlu ve üç torunu var.» Binbaşı sabrı tükenmiş gibi soludu. «Herhalde geriye kalan iki kişiyi de öğrenmeden bu işten vazgeçmeyeceksiniz?»

«Tabii!» diye Lacombe cevap verdi.

«Bay ve Bayan Arthur Penderecki. Adres Michigan, Hampramck. Adam kasap, kadın da sekreter. Balayındalar. Kadın ayrıca pazar okulunda ders veriyor.» Binbaşı «Yeter!» diye patladı sonunda.

«Ama aralarında hiçbir ilişki yok,» dedi Fransız.

«Olup olmaması umurumda değil. Benim görevim onları buradan uzaklaştırmaktır. Hem de hemen şimdi!»

«Ama siz, kendiniz de söylediniz. Bunlar zararsız kimseler diye. Hiçbir özellikleri yok.»

«Görünüşte öyle» diye hatırlattı binbaşı. «Üstünkörü bir araştırmadan elde ettiğimiz bu.»

«Bu dokuz kişi de aynı hayali kurmuş.»

«Öyle diyen sizsiniz.»

«Hepsi de buraya gelmek için aynı şiddetli isteği duymuş.»

«Boşuna zaman yitiriyoruz,» diye kontrollü bir sesle bağırdı binbaşı. «Yitirilen benim değil, sizin değerli zamanınız. Çünkü işin baş noktasında olan sizsiniz. Ama benim sorumluluk bölgeme girdiğiniz an bu iş biter. Gidiyoruz. Hemen şimdi.»

Lacombe uzunca bir süre sesini çıkarmadı. Bu tartışma sırasında kır saçlı başı arkaya doğru gerilmişti. Şimdi biraz rahatlamış görünüyordu. «Bu insanların buraya gelmek için duydukları o şiddetli isteğin anlamını bulmalıyım. Neden buraya gelme zorunluluğunu hissettiler? Belki...»

«Bu iş bitti.»

«Neden binlerce insan içinde yalnız bunlar seçildi? Neden yalnızca bunlara böyle bir duygu aşılandı?»

«Sadece bir rastlantı,» diye fikrinde ısrar ediyordu binbaşı.

«Hayır, bir toplumsal olaydır,» diye Fransız onun sözünü düzeltti. «Hem de hayret verici ölçüde önemli. Bu insanların neden Wyoming'e geldikleri sorusuna cevap bulabilirsek, bu, projenin tümünün gelişiminde belki de elde edeceğimiz en önemli bilgi olacaktır.»

«Bu konuşmayı sona erdiriyorum ben.» Lacombe'un kolu uzandı, parmakları Binbaşı Walsh' in ceketinin önünü kavradı. «Şimdi teni dinleyeceksiniz. Binbaşı Walsh.»

Walsh'in gözleri büyüdü. Harp Akademisinden yüzbaşı olarak çıktığından bu yana, hiç kimse böyle ceketinin önünü tutmamıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Büyük Huey helikopterinin içinde, kampın gizliliğine saldırıda bulunmaya teşebbüs etmiş sayılan Neary, Jillian ve öteki siviller sessizce, uyuşmuş gibi oturuyorlardı. Yüzlerinde maske olduğundan, yalnızca gözleri başlarına neler geleceğini anlamak istercesine bir oraya bir buraya hareket ediyordu.

Şimdi ne olacağı gün gibi açık, diye düşündü Neary. Birkaç dakika sonra havalanacaklar ve bu da o tüm çılgınca olayın sonu olacaktı. Bu dağın ne anlamı olduğunu asla öğrenemeyecekti Neary. Jillian da hiçbir zaman Barry'sini bulamayacaktı. Ötekilerse bu konuda asla hiçbir şey bilmeyeceklerdi.

Ve bütün bunlar kampın ziyaretçilere kapalı olma stratejisinin katılığı yüzündendi. Radyo ve televizyonlardan ilan edilen sınır gazı tehlikesi doğru olabilirdi. Silahlı Kuvvetler aşırı kuşkulu insanları kandırmak için belki oraya buraya biraz gaz püskürtmüştü. Bu da yabancı hayvanları öldürmeye yeterli olabilirdi... Yoksa yalnızca uyuşturmayo mı? Neary treylerin girişindeki masanın üzerinde gördüğü o ucuz türden kafesin içindeki kuşları anımsadı. Bunlar kimindi? Onun kuşları mı? Ama ona kuşlarının ölmüş olduğunu göstermişti o altın giysili adam. Yoksa ölmemişler miydi?

Neary, Jillian'ın yanında oturuyordu. Genç kadının gözleri kapalıydı. Kalçaları birbirine değiyordu. Bunca uzun ve yorucu yolu boşuna geldi, diye düşündü Neary. Buraya ulaşmak için hepsi

neleri göze almıştı kimbilir?.. Ve şimdi her şey başladığı gibi birdenbire sona erecekti.

Neary ayağa kalktı. Ötekiler ona bakıyorlardı. Jillian' ın da gözleri açılmış, onun üzerindeydi.

Neary yavaşça ve büyük bir dikkatle gaz maskesini çıkardı yüzünden. Klipslerinden kurtulan lastik bağlar kurşun vızıltısı gibi ses çıkarmışlardı. Neary maskeyi yüzünden sıyrarak yere attı. Eğer bu yaptığı çok yürekli bir davranışsa, o denli de kolay bir şeymiş gibi gelmişti ona.

Derin bir soluk aldı.

Ötekiler dehşet içinde kalmışlardı. Sonra Jillian da maskesini yüzünden çıkarıp attı. Neary'nin yanında durarak o da derin bir soluk aldı.

«Zehirleneceksiniz,» diye yetmiş yaşındaki ufak tefek adam onları uyardı.

Neary yaşlı adama dönerek, «Havada hiçbir şey yok,» dedi. «Yalnızca Silahlı Kuvvetler burada tanık istemiyor, o kadar..»

Yaşlı adamın karısı titrek bir sesle, «Eğer ordu bizi burada istemiyorsa, o zaman bizi ilgilendirmez bu iş,» diye karşılık verdi.

«Biz yalnızca o dağı görmek istemiştik,» dedi yaşlı adam Neary'den özür dilermiş gibi. «Dağın resmini çizmem de bir rastlantıydı... Kimse bize burada zehirli gaz olduğunu söylemedi ki...»

«Burayı nasıl buldunuz?» diye sordu Jillian.

«Hiç de zor olmadı. Güney Yarımküresindeki Ünlü

Dağlar adlı bir ansiklopediden buldum. Başkan Theodore Roosevelt'in bu dağı ülkemizin ilk ulusal anıtı olarak ilan ettiğini bilir misiniz?.. Şeyde... 24 Şubat 19...»

Kırk yaşlarında bir adam da ayağa kalkarak başlığını, çıkardı. Bronz teni, uzunca saçları vardı. Halinden de paralı biri olduğu anlaşılıyordu. Derin bir soluk alıp verdikten sonra, «Tanrım, buranın havası Los Angeles'den daha temiz,» dedi.

Bir adamla bir kadın daha ayağa kalkıp sinirli, titreyen parmaklarıyla bağlarını çözerek başlıklarını çıkardılar. Yüzleri süzgülü ve çöküktü; üzerlerinde aylardır toplumsal eleştiriye uğramış insanların çekingenliği ve bezginliği vardı. Gözlerini dışarıya dikmiş, Neary ya da ötekilerin yüzüne bakamaz gibiydiler.

Roy yüzünü tüm dostlarına döndü. Makinelerin gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle, «Kimler dönmek istemiyor?» diye sordu.

Jillian elini kaldırdı. Sonra o Los Angeles'li adam. En son olarak da yaşlı çift. Ötekiler gözlerini kaçırdılar.

«Tamam,» dedi Neary. «Sizler arkamdan gelin ve çok hızlı koşmaya çalışın.»

O anda helikopterin kapısı kayarak kapandı. Roy kapının kapanmasını önlemek için araya kolunu sokmuştu. Dışardaki nöbetçi neden kapanmadığını anlamak için kapıyı açınca, içerdekilerin başlıklarını çıkarmış olduklarını gördü. Nöbetçi ne olduğunu tam anlamadan Los Angeles'li adam Neary'nin yanına doğru atıldı.

«Haydi,» diye bağırdı Roy da. «Dağa doğru koşun!» Ötekiler kapıyı iterek yarı açmışlardı ki, Neary dışarıya doğru bir hamle yapıp ayağıyla nöbetçinin tam başlığının altına gelecek biçimde

boynuna vurdu. Roy, Jillian.

ve Los Angeles'li yerde yatan nöbetçinin üzerinden atlayıp ağaçlıklara doğru koştular.

Ağaçların iki yanında 'Piggly-Wiggly Süpermarketleri' ve 'Baskin Robbins' levhalı treylerler duruyordu. Teknisyenlerin treylerden boşalttıkları elektronik araçların ve sandıkların üstünde 'Lockheed ve Rocwell-Dikkat Kırılacak Eşya' etiketleri vardı. Teknisyenler ne başlık takmışlar, ne de koruyucu giysiler giymişlerdi. Roy, Jillian ve Los Angeles'li ağaçların arasından koşarlarken, bütün bunları bir anda gördüler.

Yaşlı çift ve son anda kaçmaya karar veren ötekiler nöbetçi tarafından kapıda durdurulmuşlardı.

Tüm gücüyle koşan Neary ,son haftalarda yaşamının her anına girmiş olan dağa baktı. Şimdi bu karabasanın sırrını çözme olanağını bulabileceklerdi...

Haberleşme treylerinin içinde, Binbaşı Walsh'in cahilliği ve inatçılığı karşısında sabrı iyiden iyiye tükenen Lacombe bozuk bir İngilizceyle, «Siz yok anlamak,» dedi. Sonra makineli tüfek hızıyla Fransızca konuşmaya başladı. «Bu dağ bir anahtardır. Ve Meksika çölündeki kalıntı da bir ipucu. Bunlar bizim düşüncelerimizi açmamız ve onları içeriye almamız içindir.»

Laughlin çeviriyi bitirirken, Lacombe'un aklına yeni bir düşünce gelmişti. Kendi kendine Fransızcadan tercüme etti. «Onlar buraya çağırıldılar. Davet edildi onlar!»

Bu sözcüklerin Binbaşı Walsh için bir şey ifade etmediğini Laughlin anlamıştı.

O sırada dışarda bir şey Lacombe'un dikkatini çekti.

Pencereye yaklaşıp üç kişinin ağaçlıklara doğru koştuğunu gördü. Hiç sesini çıkarmadı ama belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı yüzüne.

Artık iyice kararmıştı ortalık. Neary, Jillian'la Los Angeles'linin önünden dağın eteklerindeki çalılığa doğru koşuyordu. Oraya varınca yere yatarak soluklanmak ve arkadaşlarının ona yetişmesini sağlamak için bekledi. Yanına geldiklerinde, Roy üzerindeki uzay giysisini çıkarmakla meşguldü. Onlara da aynı şeyi yapmalarını işaret etti.

Neary eldivensiz, elini Loş Angeles'liye uzatarak, «Adım Roy,» dedi.

«Benim de Larry Butler.»

Hâlâ soluk soluğa olan Neary, «Burada kalamayız,» dedi. «İlerdeki şu ağaçlığa gidip beni bekleyin.»

Larry ile Jillian hemen hareket ettiler. Roy bir süre daha durup soluklandı, bir yandan da aşağıya, kamptaki çalışmalara bakıyordu. Sonra a da iki yüz metre ilerdeki ağaçlığa doğru koşarak dağa çıkmaya başladı.

Karanlıkta bir siren sesi acı acı inliyordu. Projektörler de helikopterlerin iniş alanını taramaya başlamışlardı. Haberleşme treylerinin kapısı ardına dek açıldı birden. Başlığının içinde soluyan bir nöbetçi girdi içeriye.

«Kaçtılar, efendim!»

«Kaç kişi?» diye bağırdı Binbaşı Walsh.

«Üç. Üçü kaçtı, efendim, ötekileri durdurduk.»

Binbaşı Walsh masanın üzerinden bir dürbün kapıp Lacombe'la Laughlin'e şöyle bir kötü bakış fırlattıktan sonra aceleyle treylerden atladı. Ötekiler de onu izlediler.

Treylerin arka tarafında kalan üç helikopter güçlü tarama projektörlerini yakarak havalanmaya başlamışlar ve Los Angeles'ii yerde yatan nöbetçinin üzerinden atlayıp ağaçlıklara doğru koştular.

Ağaçların iki yanında 'Piggly-Wiggly Süpermarketleri' ve 'Baskin Robbins' levhalı treylerler duruyordu. Teknisyenlerin treylerden boşalttıkları elektronik araçların ve sandıkların üstünde 'Lockheed ve Rocwell-Dikkat Kırılacak Eşya' etiketleri vardı. Teknisyenler ne başlık takmışlar, ne de koruyucu giysiler giymişlerdi. Roy, Jillian ve Los Angeles'ii ağaçların arasından koşarlarken, bütün bunları bir anda gördüler.

Yaşlı çift ve son anda kaçmaya karar veren ötekiler nöbetçi tarafından kapıda durdurulmuşlardı.

Tüm gücüyle koşan Neary ,son haftalarda yaşamının her anına girmiş olan dağa baktı. Şimdi bu karabasanın sırrını çözme olanağını bulabileceklerdi...

Haberleşme treylerinin İçinde, Binbaşı Wafsh'in cahilliği ve inatçılığı karşısında sabrı iyiden iyiye tükenen Lacombe bozuk bir İngilizceyle, «Siz yok anlamak,» dedi. Sonra makineli tüfek hızıyla Fransızca konuşmaya başladı. «Bu dağ bir anahtardır. Ve Meksika çölündeki kalıntı da bir ipucu. Bunlar bizim düşüncelerimizi açmamız ve onları içeriye almamız içindir.»

Laughlin çeviriyi bitirirken, Lacombe'un aklına yeni bir düşünce gelmişti. Kendi kendine Fransızcadan tercüme etti. «Onlar buraya çağırıldılar. Davet edildi onlar!»

Bu sözcüklerin Binbaşı Walsh için bir şey ifade etmediğini Laughlin anlamıştı.

O sırada dışarda bir şey Lacombe'un dikkatini çekti.

Pencereye yaklaşıp üç kişinin ağaçlıklara doğru koştuğunu gördü. Hiç sesini çıkarmadı ama belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı yüzüne.

Artık iyice kararmıştı ortalık. Neary, Jillian'la Los Angeles'linin önünden dağın eteklerindeki çalılığa doğru koşuyordu. Oraya varınca yere yatarak soluklanmak ve arkadaşlarının ona yetişmesini sağlamak için bekledi. Yanına geldiklerinde, Roy üzerindeki uzay giysisini çıkarmakla meşguldü. Onlara da aynı şeyi yapmalarını işaret etti.

Neary eldivensiz. elini Los Angeles'liye uzatarak, «Adım Roy,» dedi.

«Benim do Larry Butler.»

Hâlâ soluk soluğa olan Neary, «Burada kalamayız» dedi. «İlerdeki şu ağaçlığa gidip beni bekleyin.»

Larry ile Jillian hemen hareket ettiler. Roy bir süre daha durup soluklandı, bir yandan da aşağıya, kamptaki çalışmalara bakıyordu. Sonra o da iki yüz metre ilerdeki ağaçlığa doğru koşarak dağa çıkmaya başladı.

Karanlıkta bir siren sesi acı acı inliyordu. Projektörler de helikopterlerin iniş alanını taramaya başlamışlardı. Haberleşme treylerinin kapısı ardına dek açıldı birden. Başlığının içinde soluyan bir nöbetçi girdi içeriye.

«Kaçtılar, efendim!»

«Kaç kişi?» diye bağırdı Binbaşı Walsh.

«Üç. Üçü kaçtı, efendim, Ötekileri durdurduk.»

Binbaşı Walsh masanın üzerinden bir dürbün kapıp Lacombe'la Laughlin'e şöyle bir kötü bakış fırlattıktan sonra aceleyle treylerden atladı. Ötekiler de onu izlediler.

Treylerin arka tarafında kalan üç helikopter güçlü tarama projektörlerini yakarak havalanmaya başlamışlardı bile. Bir düzine kadar komando da yarı otomatik M-14 tüfeklerini dolduruyordu.

Binbaşı Walsh dürbünüyle ağaçlıkları taradı. Askerler helikopterlerin iniş alanının yanına alelacele kurulmuş olan karargâhı arıyorlardı. Binbaşıyla Lacombe iki sahra telefonunun başındaydı.

Walsh, «Onları bir saat içinde dağdan uzaklaştırırım,» diye bağıırıyordu elindeki telefona.

Araya giren bir ses, «Kuzey yüzünün fotometrik analizi yapılsın. Kızılötesi ışık kullanın,» dedi.

«Bu emir verilmiş bulunuyor.»

«Saat 08'e kadar dağdan uzaklaştırılmazlarsa, kuzey yüze E-Z Dört sıkın. Ve bana haber verin.»

«Bu... E-Z Dört nedir?» diye sordu Lacombe telaşlanarak.

«Uyku veren bir püskürtücü,» diye açıkladı Binbaşı Walsh. Birbirlerinden yüz metre kadar uzakta olmalarına karşın telefonla konuşuyorlardı. «Hani çevredeki kuşları ve yabani hayvanları uyuttuğumuz madde. Çok çabuk etki yapar, çevreye dağılma tehlikesi yoktur, birkaç saat içinde de zehirli etkisi kaybolur. Altı saat soğukta uyuyacak ve şiddetli bir baş ağrısıyla uyanacaklar.»

Fransız dikkatli bir İngilizceyle telefona konuştu. «Bu yeri biz seçmedik. Zamanı da. Bu insanları buraya gelmeleri için biz zorlamadık. Şimdi onları durdurmak da bizim seçiminimizin dışında kalıyor.»

«Ama onlar pişmiş aşı su katıyorlar,» diye söylendi Walsh.

«Onlar bizden çok buraya aitler,» dedi Lacombe hüzünle.

Kökner ağaçlarının arasından, akşam göğüne yükselen Şeytan Kulesi'nin doruğu görünüyordu. Üç kaçak için erişilmez gibiydi orası. Roy, Jillian ve Larry dik yamaca yorgun argın tırmanırlarken, ayakları çam iğneleriyle kaplı yumuşak toprakta kayıyordu.

Jillian bir ara tökezlenip yere düştü ve sırtüstü aşağıya doğru kaydı. Ama bir ağaç köküne tutunarak kaymasını durdurdu çabucak. Larry Butler de düşmüş ama hemen ayağa kalkmıştı. Roy durup onların kendisine yetişmelerini bekliyordu. Derken artık işitmeye alışmış olduğu gürültüyü duydu başının üzerinde.

Sonra birden bulundukları yerin oldukça ilerisi, dağın, yukarı bölümleri aydınlanıverdi. Helikopterler yarı gizli kalmış bölgelerin üzerinde manevra yapıyorlar, oralara parlak arama ışıklarını tutuyorlardı.

«Bize epey zaman tanıdılar,» dedi Larry soluk soluğa-

«Dağdaki şu dar geçiti görüyor musunuz?» dedi Neary karanlıkta bir yeri işaret ederek.

Gerçekten de öteki tarafa doğru uzanan dar bir geçit vardı.

«Belki tam zamanında oraya ulaşabiliriz.» Neary, Jillian'la Larry'yi umutlandırmaya çalışıyordu.

Butler bir hamle yapmaya hazırlandı. «Sporu hiç bırakmamalıyım,» diyerek sııttı.

Helikopterlerin kırmızı ve yeşil ışıkları tepedeki platonun üzerinde dolaştıktan sonra gözden kayboldular. Butler tam geçide doğru atılacaktı ki, Jillian onu durdurdu, «İşte dört tane daha geliyor.» Genç kadın bir an durup düşündü, sonra, «Tepeye çıkan dar ve derin bir dere yatağı daha var,» dedi duraksayarak. «Tırmanması da daha kolaydır. Kuzeydoğu yönünden başlayıp...»

«İşe yaramaz,» dedi Neary kesin bir tavırla. «Tepede birdenbire kırk metrelik sarp bir iniş yapıyor. Burayı aşmak için tecrübeli dağcılar olmamız gerek. Şuradan gideceğiz. Orası kademe kademe alçalarak öteki tarafa gediıyor.»

«Sence öteki tarafta ne vardır?» diye Butler sordu. «Ağaçlarla çevrelenmiş bir kanyon var. Patikalardan ilerleyebiliriz.»

Jillian, Neary'ye baktı. «Bunu hiç düşünememiştim. Dağın yalnızca ön yüzünü renklendirmiştim resimlerimde.>>

«Benim çiziktirdiklerimde de kanyon yoktu,» diye Larry de Jillian'a katıldı.

Neary, «Bir dahaki sefere maketini yapmayı deneyin,» dedi.

Açıktaki karargâhta, bir grup ordu mühendisi on galonluk paslanmaz çelikten E-Z Dört tenekelerini, beklemekte olan helikopterlere yerleştiriyorlardı. Uğuldayan pervanelerin altında sessizce çalışan adamlar, tenekeleri her an yere düşüp İçindekiler etrafa saçılacakmış gibi dikkatle tutuyorlardı. Binbaşı Walsh kenarda durmuş, çalışmalarını izliyordu. Saatine bir göz atıp dağa doğru baktı. Komando birliğinin -şimdi dağa tırmanmakta olduğunu biliyordu.

Yardımcılarından biri telefonu uzattı binbaşıya.

«Piramit'ten Bahama'ya.»

«Burası Bahama,» diye Walsh cevap verdi. «Devam edin.»

«Orta istasyondan rapor edecek bir şey yok. Platonun yanına ulaşırken, saklanacak binlerce yer bulabilirler. Tüm çevreyi bir saatte kaplamak için bunun üç katı kuvvete ihtiyacım var.»

Binbaşı Walsh bir an için telefonu kulağından uzaklaştırıp düşündü. Sonra çabucak, «Karargâha dönün,» diye emir verdi.

Walsh alıcıyı yardımcısına uzattı. Biraz daha düşündükten sonra, «Herkes kuzey yüzden çekilsin,» dedi. «Yukarıya haber verin, püskürtücüyü kullanıyoruz.»

Lacombe haberleşme treylerinden çıktı. Elinde bir askıya asılmış, naylon bir torba içinde spor bir ceket tutuyordu. Alanı geçip beklemekte olan bir taşıma helikopterine doğru yürüdü. Laughlin de onu izliyordu. Fransız bir an durup E-Z Dört yüklü helikopterlere emir veren Binbaşı Walsh'i seyretti. Kalkış durumuna geçen üç helikopterden biri havalandı, sonra ötekiler teker teker onu izlediler. Yanıp sönen kırmızı ve yeşil ışıkları karanlıkta uzaklaşarak kayboldu.

Fransız binbaşıya kızgınlıktan çok kederli gözlerle bakıyordu. Sonra Laughlin ve sivil giyinmiş öteki görevlileri izleyerek helikoptere bindi. Kapı hemen kayarak kapandı, kargo helikopteri dik açıyla yükselerek karanlığın içine daldı.

Öte yandan dağda Roy, Jillian ve Larry artık yorgunluğun da ötesine geçmişlerdi. Hemen hemen dağın arka tarafına ulaşmış sayılırlardı. Neary'nin yapmış olduğu modelden anımsadığına göre kanyon

uzakta olamazdı. Helikopterler hakkındaki tahmininde de yanılmamıştı. Dağın bu kesimine ilaç püskürtmüyorlardı. Şimdiliklerde bir açıklık vardı.

Neary, «Orayı koşarak geçelim,» dedi Jillian'la Larry' ye.

Jillian soluğunu harcamamak için sadece başını salladı. Ama iyice soluğu kesilmiş olan Larry, «Siz gidin. Ben yetişirim size,» dedi.

«Tamam, açıklığın öteki yanında bekleriz seni.»

Roy ikibüklüm, yere sürünürcesine koşmaya başladı. Jillian da arkasındaydı. Bir dakikadan kısa bir sürede açık alanı geçmiş, kendilerini öbür yandaki çam iğnelerinin üzerine atmışlardı. Göğüsleri körük gibi inip kalkıyordu. Çok da susamışlardı. Her yerlerinden ter damlıyordu; elleri, yüzleri dal ve çalı çizikleriyle doluydu. Ayrıca Neary' nin helikopterin kapısına sıkıştırdığı koluyla omzu ağrıyordu. Kendini dinlediği zaman sancının hayli şiddetli olduğunu hissediyordu. Artık o kolunu pek kullanamaz olmuştu.

Midelerinin üzerine yatarak Larry'yi gözlemeye başladılar.

«İşte orada,» diye fısıldadı Jillian sol tarafı göstererek.

Yüz metre aşağılarındaki ağaçlıklardan Larry'nin çıktığını gördüler.

«Larry!» diye bağırdı Roy. «Bu tarafa!»

Ama sesini ani bir ses ve ışık patlaması örtmüştü. Larry'nin az önce altında bulunduğu ağaç tepelerine sürtünerek geçen helikopter, güçlü projektörlerini açıklığa doğru tutuyordu.

Şimdi Roy'la Jillian ayağa kalkmış, Larry'ye kendilerine doğru gelmesi için el sallıyorlardı. Gürültü giderek artıyordu ama yine de Neary bağırdı. «Dikkat açıktasın... Seni yakalayacak!»

Helikopterdekiler Larry'yi görmüş olmalıydılar.

Larry hem helikopteri, hem de Neary'yi duymuştu. Soluğunun tüm gücüyle bağırdı. «Ne yapacak? Üzerime mi konacak?»

Helikopter Roy'la Jillian'ın üzerinden geçip geri döndü ve alçalarak açıklığa doğru inmeye başladı. Geçtiği yerlerdeki ağaçlardan kuşlar yere düşüyorlardı. Neary'yle Jillian aracın uyutucu ilaç sıkıldığını anlamışlardı. Şimdi geçitten otuz metre kadar uzaktalardı. Başka bir şey yapamayacak kadar bitkin olduklarından emeklemeye başladılar.

Arkalarında, helikopter tam Larry'nin üzerinde uçuyordu. Larry olanlardan tümüyle habersiz gibiydi. Başparmağını otostop yapan biri gibi helikoptere doğru uzatmış, «Şunlara bakın ağaçları ilaçlıyorlar.» diye bağıırıyordu avazı çıktığı kadar.

Jillian'la Roy geçidin başına ulaşmışlar, aşağıda olanları seyreliyorlardı. Larry Butler hâlâ yürüyordu ama vücudu kasılmalarla bükülmeye başlamıştı. Önce başı, sonra kolları. Sendeliyordu.

Jillian ayağa kalkmış, tam Larry'ye doğru koşmaya hazırlanıyordu ki, Neary onu yakaladı. «Hayır, olmaz, Jillian,» diye bağırdı. «Bakma aşağıya.» Genç kadın olduğu yere çöktü.

Larry'nin yere düşüşünü, tekrar ayağa kalkmaya çabalayışını, açıklığın ortasında kıvranmasını ve sonunda hareketsiz kalışını çaresizlikle seyrettiler. «Onu orada bırakamayız,» dedi Jillian. «Eğer uyuyorsa ha orada, ha burada olmuş farketmez onun için.»

«Ama ya ölüyorsa?» diye Jillian sordu. «Eğer ölüyorsa...» Neary derin bir soluk aldı. «Yapacağımız bir şey yok.»

Jillian, Neary'nin koluna girerek başını öne eğdi. Yüksek çam ağaçlarının arasından geçerek dar oluğa doğru ilerlediler. Neary'nin çamur, gazete kâğıtları ve telden yaptığı modelden aklında kaldığı kadarıyla, bu geçit kanyonun çevresini dolaşan üstü ağaçlarla korunan dar bir balkon gibiydi.

Geçide gelmeden önce, tam altından çok güçlü bir ışığın geldiğini farkettiler. Karanlık gecede, temiz havanın içindeki su buharı damlacıklarından yansıyor bu sürekli ışık parıltısı. Geçidin kenarına yaklaştıkça karınlarının üstüne yatıp sürünerek ilerliyorlardı.

Bir metreye yakın genişliği olan çok dik bir yokuştu bu. Neary helikopterin dağın çevresini dönerek geri geldiğini duyuyordu. Kendini yukarıya doğru çekmek için bir dala uzanıp tutunmak istedi ama başaramadı.

Yokuştan aşağıya kaydı. «Roy!» diye bağıırıyordu Jillian geçidin tepesinden. «Haydi, Roy! Yukarı gel! Yapabilirsin bunu!»

Neary ter içinde kalmıştı; bacakları ağrıyordu. Parmakları da kavrama gücünü yitirmiş gibiydi. «Lütfen, haydi, Roy! Helikopter yaklaşıyor.»

Neary yukarıya bir göz attı. Jillian yokuştan aşağıya doğru uzanmış, elini yakalamak İçin bekliyordu. Neary emeklemeye başladı. Bedenindeki her kas ona acı veriyor, tüm çabasına karşın ancak santim santim yol alabiliyordu.

«Roy, biraz daha gayret... az kaldı... Sonra öbür tarafa kayacağız.»

Helikopterin gürültüsü artmıştı. Neary alnından gözlerine akan terlerden önünü göremiyordu. Şimdi Jillian'ın kendisine uzanmış elinden yarım metre uzaktaydı. Yalnızca yarım metre...

Pervanenin gürültüsü çok yakındı; dev bir kuşun kanat çırpmasını andırıyordu. Her an gazın ısıklık çalan sesi duyulabilirdi. Neary'nin tüm bedeni kasılarak gerildi, öne doğru bir hamle yaptı. Jillian elini yakalamıştı.

Neary'nin kendini yukarıya çekmesine yardım etti Jillian. Şimdi öteki taraftaki inişten aşağı düşen kalka kayıyorlardı. Aşağıdaki kanyonun tam kenarında zorlukla durabildiler.

Helikopter yükselerek geri dönmüştü. Neary terin bulanıklaştırdığı gözleriyle helikopterin uzaklaşmasını izledi. İlaç püskürtülmemişti. Şimdi kanyonun yakınında ve güvenlikteydiler.

Neary içini çekerek temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Sonra Jillian'la kanyonun ucundan öteye bakmak için ilerlemeye başladılar. Birlikte tepesi kopmuş platonun kenarına erişip aşağıya baktılar ve gördüler. Beyinlerinin kavrama gücünü aşıyordu aşağıdaki görünüm.

«Tanrım!» diye soludu Neary.

«Güzel Tanrım!» diye bağırdı Jillian da.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Doğanın yaratıcılığının son bulduğu yerde, insanoğlu devralmıştı görevi.

Bir hava limanına benziyordu. İnsanoğullarının yaptığı bir tür kozmik çağrı limanı... Ufka doğru

uzanan sekiz kilometrelik yol boyunca sıralanmış iniş ışıkları vardı. Bu inanılmaz üssün tam ortasında, çevresi küçük ışıklarla donatılmış çok büyük bir iniş alanı bulunuyordu. Neary'ye burası, sanki bir şeyin üzerine konacağı varsayılarak yapılmış gibi geldi.

Dinamitlenip buldozerlerle düzleştirilen üs bölgesi uzun metal direklerin üzerine yerleştirilmiş büyük stadyum ışıklarıyla çevrenmişti. Bu parlak ışıklar altında, Roy'la Jillian bütün üssün iki metre yüksekliğinde çelikten bir duvarla çevrilmiş olduğunu görebiliyorlardı. İçerde üç düzey vardı; her düzeyin üzerine de hepsinde iki kapı bulunan, bazıları büyük pencere, bazıları penceresiz birçok müstakil kübik modül yerleştirilmişti. Farklı büyüklükte ve yükseklikte olan bu modüller, metal ayakların üzerinde oturuyor ve merdivenle çıkılıyordu bunlara.

Yerden biraz yüksekte bulunan kocaman bir arenanın tam ortasında da, sesleri renkle değerlendiren, on iki metre uzunluğunda ve iki metre genişliğinde bir ses-renk tablosu vardı. Beş metre yükseklikteki ayaklar üzerinde duran bu ses - renk tablosu, biraz aşağısındaki büyük bir Moog synthesizer'e birçok kablo ve kanalla bağlanmıştı.

Neary gözlerini üstten ayırmadan, «Görüyor musun?» diye sordu Jillian'a.

«Oh, evet,» diye fısıldadı genç kadın da.

«Çok şükür,» dedi Neary. Hayal görmediğini ya da en azından yalnız kendisinin hayal görmediğini kanıtlayan bu onaylama onu rahatlatmıştı.

Roy'la Jillian şimdi, kanyonu oyarak yapılmış, iki ucu açık büyük stadyumun altmış, belki de seksen metre yukarısında bulunuyorlardı. Gözleri ve beyinleri aşağıdaki bu olağanüstü görünüme biraz alıştıktan sonra, ikisi de bir şey söylemeden biraz daha aşağıya inip daha yakından bakmaya karar verdiler. Granit kayalardan on beş metre kadar aşağıya dikkatle inip çalılıkların mükemmel bir siper oluşturduğu bir yerde durdular.

Şimdi modüllerin çevresinde ve içinde çalışan teknisyenleri daha iyi seçebiliyorlardı. Hepsi de tulum giymişti. Tulumları beyaz olanların sırtlarında 'McDonnell -Douglas,' mavi olanlarda 'Rockwell' 've kırmızılardaysa 'Lockheed' yazılıydı. Modüller küçük birer laboratuvar gibi donatılmıştı. Roy'la Jillian bütün bu donanımın ne işe yaradığını bilmiyordu ama lazer aygıtını, biyokimyasal araçları, ısı ve elektromanyetik ölçerleri, üçlü ayaklıkları üzerinde bazukalara benzeyen iki tane spektrografik çözümleyiciyi tanımışlardı. Ve daha ne olduğu belirsiz şeyleri ölçecek ve denetleyecek birçok karmaşık aygıt vardı.

Modüllerden üçünün içinde askeri personel tarafından korunan, siyah giysili, karagözlüklü adamlar oturuyorlardı. Neary üsde şimdiye dek asker olarak yalnızca bu nöbetçileri görmüştü. Üssün çevresine yerleştirilmiş büyük radar antenleri sürekli çevreyi tarıyor, arasıra bir an duruyor, sonra yeniden hareket etmeye başlıyorlardı. Her yerde televizyon monitörleri vardı. En azından yüz kadar film kamerası, elli tane sabit kamera ve firdöndülerin üzerine yerleştirilmiş yirmi beş tane de videotyp TV kamerası bulunuyordu. Belki otuz teknisyen bu kameralarla ilgilenmekteydi. Geri kalanlarsa uzaktan kontrol ediliyordu ve izleyici radara bağlanmıştı.

Alan büyüklüğüne karşın hem dolu, hem de darmadağınktı. Oraya buraya rasgele konmuş Coca-Cola ve hazır yiyecek makineleriyle dolu küçük bir kantin vardı. Üzerinde McDonnell - Douglas, Rockwell, Lockheed yazılı açılmamış bir sürü ambalaj, kâğıt bardaklar, peçeteler, tabaklar, boş şişeler vb. gibi öteberiden geçilmiyordu yerler. Tulum giymiş bazı İşçiler yerleri süpürmekteydi. Beyaz saçlı bir adamın önderlik ettiği karagözlük takmış 'bir grup yönetici çevreyi dolaşıyordu.

Bir grup teknisyen de Moog synthetizer'in başına toplanmıştı. İçlerinden biri ötekilerin ısrarı üzerine büyük klavyenin önüne oturup tek parmakla 'Moon River'i çalmaya başladı. İnce, uzun sesler kanyonda yankılanırken, yukardaki dev tabloda da belli belirsiz renkli ışıklar yanıp söndü. Ama başka teknisyenler araya girerek bu konsere son verdiler.

«Bunun ne olduğunu biliyorum,» dedi Neary. Jillian' dan çok kendi kendine söylemişti bunu. «Evet, biliyorum. İnanılmaz bir şey!»

. Aşağıdan yumuşak ve uyumlu bir çan sesi duyuldu.

Sonra, «Baylar ve bayanlar...» diye bir ses işitildi hoparlörlerden. Konuşan kişi modüllerden birinin içinde olmalıydı; belki de bilgisayarların bulunduğu iletişim modülünden konuşuyordu. Ama hayır, şimdi onu görebiliyorlardı.

Beyaz tulum giymiş bir adam elinde küçük bir mikrofon tutarak arenanın ortasına doğru yürümekteydi. «Baylar ve bayanlar. Yerlerinizi alıp lütfen. Bu bir deneme değildir. Tekrar ediyorum, bu bir deney değildir. Arenadaki ışıkları yüzde altmışa indirebilir miyiz? Yüzde altmış, lütfen.»

Stadyum ışıkları yavaş yavaş loşlaşırken, iniş ışıkları da güçlendi. Roy'la Jillian sekiz kilometre uzunluğunda sıralanmış ufka doğru uzanan ışıkların parlamasını seyrettiler. Sonra modüllerin içindeki bilgisayar ve öteki aletlerin ışıklarının beyazdan kırmızıya dönüştüğünü gördüler. Şimdi bütün modüllerden kırmızı çalışma ışıkları yansıyor.

Bir tören yöneticisi gibi davranan mikrofonlu adam, «İyi, çok iyi.» dedi coşkunun bir tavrıyla. «Bundan daha güzel bir akşamı istesek de bulamazdık, değil mi? Şimdi herkes hazırsa...»

Neary birkaç yüz bilim adamının ve teknisyenin bir süredir her gece tetikte beklediğini ve her gece de deneme alarmı verildiğini anladı. Hiçbir şey olmamış, hiç kimse gelmemişti. Şimdi Neary bütün radar antenlerinin durup tek bir odak noktasına, tam kendilerinin bulunduğu yöne ayarlandıklarını farketti.

«Bize bakıyorlar,» diye soluğu kesilmiş gibi fısıldayan Jillian önündeki kayanın ardına iyice büzüldü.

«Bize değil, gökyüzüne bakıyorlar. Şuraya bak.»

Roy'la Jillian yüzlerini yıldızlara döndürdüler.

Bir şey başlıyordu.

Önce Neary'yle Jillian bunun ne olduğunu anlayamadı. Gözleri parlak stadyum ışıklarından zifiri karanlığa yavaş yavaş alışıyor. Önce Samanyolunu, sonra Yay Burcunun takımyıldızlarını gördüler. Daha önceleri sık sık gördükleri bu takımyıldızlara şimdi çok daha dikkatle bakmaya başlamışlardı.

Yıldızlar hareket ediyorlardı.

Burcu oluşturan yıldızlar önce yavaşça, sonra hızla yer değiştirdiler; daha sonra da burçtan uzaklaşmaya başladılar.

Neary gözleriyle gökyüzünü araştırdı, öteki ufukta bir başka Yay Burcu daha gördü.

«Asıl Yay Burcu bu,» dedi Roy, Jillian'a göstererek.

Sonra yeniden değişen takımyıldızlara baktılar. Şimdi burç başka bir şekil almıştı; 'yıldızları' - artık yıldız olmadıkları açıkça anlaşılmıştı-sürekli olarak yer değiştiriyordu. Bazıları düzgünce

kıvrılmış bir çizgi oluşturdular. Sonra ötekilerden üçü sanki bu yay tarafından çekime uğramış gibi son hızla ucuna eklendiler.

Büyük Ayı takımyıldızı.

Neary gülmeye başladı. Artık içindeki o korku geçmişti. Yalnızca mutluluk duyuyordu.

Aşağıdaki yüzlerce bilim adamı ve teknisyen havai fişekleri seyreden sıradan İnsanlar gibi 'oooh', 'aaah' gibi hayret ünlemleri çıkarıyorlardı. 'Büyük Ayı' tümüyle tamamlanınca da çığınca alkışlamaya başladılar.

«Bütün bunları bilen yalnızca onlar,» dedi Neary. «Olanları gördün mü?» diye Jillian'a sordu. Gördüklerinin gerçek olduğunun onaylanmasını istiyordu.

«Evet,» diye cevap verdi Julian.

«Güzel.»

Birdenbire batı yönünden yanan meteor gibi üç yıldız görüldü. Tam başlarının üzerine gelip fren yapmış gibi ansızın durdular. Bir anda bilinen tüm fizik kurallarını altüst etmişlerdi. Yıldızlar tam yüz seksen derece dönüş yaptıktan sonra, her ışık noktası dört ayrı noktaya ayrıldı ve karanlık gökyüzünde geldikleri gibi yıldırım hızıyla kayboldular.

Stadyumdaki seyirciler çıldırmıştı sanki.

Roy'la Jillian birbirilerine baktılar.

«Olanları gördün mü?»

«Evet.»

«Güzel.»

Ama gösteri daha bitmemişti. Aslında daha yeni başlıyordu.

Üssün üzerinden bir bulut geçti. Sıradan, tek başına gezinen bir buluta benziyordu. Ama içinde ona eşlik eden çok parlak mavi iki nokta vardı. Sonra bu noktalar bulutun çevresinde dönmeye başladılar. Bulut şeklini kaybederken, noktalar gitgide daha hızlı dönüyorlardı. Sonunda gökyüzünden yansıyan ışıklarla aydınlatılmış bulut parçası, bir sarmal nebula oldu.

Mavi ışık noktalarından birisi nebulanın içine girerek onu daha da parlaklaştırdı. Şimdi bulut, içinden aydınlatılmış gibiydi. Artık mavi değil, koyu amber rengine bürünmüştü. Işık noktalarından ötekisi de, sarmalın üst üç noktasına yerleşerek yanıp sönmeye başladı.

Bu, olağanüstü bir görünümdü. Işıltılı ve dönen bu görüntünün bir anlamı vardı mutlaka ama kavrayabilenler için... Hiç kuşkusuz bir şeyi göstermeye çalışıyordu. Ama neyi? Yaşadığımız dünyanın kozmik galaksideki yerini mi? Evet... Belki de öyleydi. Gezegenimizin uzaydaki yeri! İnanılmaz!

Roy'la Jillian konuşmuyorlardı. Soluklarını tutmuş, bu görüntüleri sindirmeye çalışıyorlardı. Öne doğru uzanmış bir çıkıntının üzerine çömelmişlerdi. Arkalarında karanlık gökyüzünden başka bir şey yoktu. Ansızın arkalarından iki yanlarına doğru bulutlar hareket etmeye başlamıştı. Bulutlardan ısı şimşegine benzeyen bir ışık parladı. Ancak ışıltı sönmeyip gökyüzünün ortasında donup kaldı.

Derken hâlâ bulutun bir bölümünde duran ışık giderek daha parlaklaştı. Sonra buluttan

patlarcasına ayrılıp son derece yoğun turuncu bir nokta haline geldi. Hızla yaklaşırken, ardından iki tane daha turuncu parlak nokta onu izliyordu. Bir anda ışıklar inanılmaz hızlarıyla onlara doğru gelirken Roy'la Jillian ancak yüzlerini kollarıyla örtecek zaman bulabildiler. Cisimler yavaşlayarak tam başlarının üzerinden geçtiler.

Bunlar geceler önce Indiana tepesinde gördükleri cisimlerdi. O yakıcı olanı, rengârenk ışıltılar saçanı ve Aleaddin'in Lambası'na benzeyen bir hayalet yüz...

Bu kanatsız, motorsuz, hatta fizik varlığı olmayan, parlak renkli ışık arabaları, İnsanın güvenliğini, kendi varlığına ve yaşadığı dünyanın gerçekliğine olan inancını da alıp götürmüştü.

Araçlar büyük bir hava ve ısı akımına neden oluyorlardı. Başlarının üzerinden geçerken, Jillian'la Roy'un tüm saçları her yöne doğru dikilmişti. Neary statik elektrik yüzünden kollarındaki ve göğsündeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

O kavurucu sıcaklığı yeniden derilerinin üzerinde duydular. Yine ciğerlerinden solukları emilmiş gibi oldu. Cisimler başlarının üzerinden geçerken soluk alamaz olmuşlardı. Korkunç, insanüstü sesler duyuluyordu. Sanki milyonlarca peri bir anda yas tutarak ağlıyordu. Bu sesler yoğun sıcaklığa karşın sırtlarını ürpertmişti.

Jillian'la Roy, gözlerindeki yaş ve tozlar biraz temizlenince, parlak renkli ışık arabalarının alçaktan stadyumun

üzerinden geçtiğini, bilim adamlarıyla teknisyenlerin bir koranak bulmak için koşuştuklarını gördüler. Fırdöndülerin üzerindeki kameralar arabaları izliyor, radar antenleri hızla kendi çevrelerinde dönüyorlardı.

Parlak cisimler kendiilerine ışıklarla iniş koordinatları verilen alanın üzerinden geçtiler. Beton pistin yüz metre kadar ötesine gidip kimsenin bulunmadığı bir yerde fren yapmış gibi duran cisimlerin parlak ve 'hemen hemen bakması olanaksız', renkli ışıkları değişmemişti. Şimdi ışık arabaları pistin asfaltına inecek gibi sekiz metre kadar yükseklikte duruyorlardı. Sonra birden elli metre yüksekliğe fırladılar. Yine alçaldılar. Sanki yerle oynuyor, onu yokluyor, tadına bakıyor, sonra korkmuş gibi kaçıp yükseliyorlardı.

Neary aşağı inip onları daha yakından seyretmek istiyordu ama Jillian'ın yerinden kımıldayamayacak kadar aklının başından gitmiş olduğunu farketti.

O arada Neary bu tarihsel an için daha önceden planlanmış ve binlerce kez prova edilmiş bir şeyin başlamakta olduğunu gördü. Ağızlarının önünde bir mikrofon tutan başlıklar giymiş bir grup teknisyen synthetizer'in çevresini almıştı. Arkalarından uçları bir tabloya takılmış olan mikrofon kablolarını sürükleyerek biraraya toplandılar. Ellerinde küçük bir fenerle aydınlatılmış yazı tahtaları vardı.

Ekip başkanı olduğu belli bir adam adeta dinsel bir saygıyla, «Tamam, beyler. Başlayabiliriz,» dedi.

Bir kulübede oturan ses teknisyeni önündeki mikrofona, «TC stereo. Zaman ve direnç... Auto hazır,» diye konuştu.

Başka bir teknisyen de, «Tamam. Başlayın!» dedi.

Beyaz tulumlar giymiş olan Lacombe'la Laughlin synthetizer'in ayar tablosunun yanında

duruyorlardı. Çift klavyenin önünde de William Shakespeare'e benzeyen genç bir adam oturmuştu. Sinirli olduğu halinden belliydi. Sık sık alnında ve ellerinde biriken terleri mendiliyle siliyordu. Korkunç sorumluluğunun tüm bilincindeydi.

Tören başkanı ona yumuşak bir sesle, «Başlayabilirsiniz,» dedi.

, Shakespeare ilk notaya bastı.

. Kulübedeki teknisyen önündeki mikrofona, «Renk tablosu, tamam,» dedi.

Dev tabloda amber renkli bir ışık görüldü. İlk nota kanyonda yankılanıp hafiflerken, ışık da giderek sönükleşerek gözden kayboldu.

Tören başkanı «Tam tona çıkın,» diye emir verince Shakespeare ikinci notaya bastı.

Renk tablosu koyu pembe bir ışıkla aydınlandı.

Üçüncü nota ve üçüncü renk. Bu kez menekşe mavisi.

«Bir oktav düşün.»

Dördüncü nota yankılanırken, tabloda çok güzel koyu mavi bir renk oynaştı.

«Beşinciye çıkın.»

Son nota duyulup kaybolurken, renk tablosunda da parlak kırmızı bir ışık ışıldayıp söndü.

«Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı,» dedi ekip başkanı.

Tören başkanı da «Tekrarlayın lütfen,» dedi Shakespeare'e.

Yine o beş nota ve renk tekrarlandı.

Kulübedeki teknisyen, «Re ikinciye, Mi üçüncüye. Do bire. Do bir buçuk bir. Sol beşe,» diye emir verdi.

Notalar ve renkler tekrarlanıp sona erdiği halde üç cisimden hâlâ bir karşılık gelmiyordu. Işık arabaları sırrına

erişilmez bir biçimde piste yaklaşıp uzaklaşarak oynuyor, ışıltılar çıkararak göz kırpar gibi yanıp sönüyorlardı.

Lacombe synthesizer'e doğru yaklaşıp, «Tekrar. Bir kez daha,» dedi.

Beş notalı ezgi geceyi seslendirip yankılandı, beş renk tabloda oynayıp dans etti yeniden.

«Konuş benimle, konuş bana,» diye yalvarıyordu ekip başkanı.

Lacombe emretti. «Daha canlı, daha canlı.»

Shakespeare emri yerine getirdi. Bu kez renkler ve notalar arenada çağıladı.

Yüksekteki çıkıntının üzerinde Jillian Guiler bu beş notalı ezgiyi kendi kendine iki kez mırıldandıktan sonra, «Bunu biliyorum,» dedi Neary'ye. Tanrım, bu Barry'nin şarkısı, diye düşündü. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama Neary farketmedi.

Aşağıda Lacombe, «Daha çabuk, Jean Claude,» diyordu. «Daha çabuk. Plus vite.»

Şimdi Shakespeare'in alnındaki terler synthesizer'in klavyesine damlıyordu. Notalar çok hızlı ve

yüksek seste çalınıyor, tablodaki renkler amberden pembeye, mora, maviye, kırmızıya dönüşüyordu.

Lacombe iniş alanının yüz, yüz elli metre kenarında duran ve hiçbir tepki göstermeyen cisimlere doğru yürüdü. Kulübedeki teknisyen Moog synthetizer'in sesini sonuna kadar açmıştı, sesler kanyonun duvar gibi yükselen kayalarında uğulduyordu.

Fransız da son derece sabırsızlanmıştı. «Qu'est-ce qui se passe? Ne oluyor?» diye soruyordu cisimlere. «Al-lez allez, allez. Allonsy. Haydi, cevap verin! Haydi!» Lacombe beş parmağını piyano çalar gibi oynatarak Moog' dan yana bağııyordu.

Lacombe ışık arabalarına ellerini salladı; müzisyene de, «Plus vite, daha hızlı!» diye bağırdı. Sonra Moog synthetizer'e doğru yürümeye başladı.

Shakespeare tüm gücüyle çılgın gibi çalıyor, renk tablosu ultraviole'den kıızılötesi ve ikisi arasındaki tüm renkleri ışılatıyordu.

Ve birdenbire cisimler karşılık verdiler. Ama sesle değil renkle. Tablodaki renkleri tekrarlamaya başladılar. Her cisim tabloya doğru parlayan renkleri kendi başına çıkarıyordu. Shakespeare durdu. Sesler kanyonda yankılanıp susunca, tam bir sessizlik çöktü ortalığa. Uzunca bir süre kanyondan aşağı doğru esen rüzgârın sesinden başka bir şey işitilmedi.

Sonra Lacombe, Shakespeare'e işaret ederek, «Haydi, durmayın, çalmaya devam,» dedi.

Ekip başkanı da adamını gayrete getirmek için, «Haydi oğlum. Çöz şunların dilini,» diye teşvik etti.

Mühendis-müzisyen çok ama çok hızlı çalmaya başladı. Renk tablosuyla üç cisim şimdi tam bir senkron içinde aynı renkleri çıkarıyorlardı. Herkes dikkat kesilmiş, bu karşılıklı renk iletişimini izlemeye çalışıyordu. İçleri mutluluk ve sevinç doluydu. Gerçekte mutluluktan da öte bir şeydi bu... Daha önce hiçbir insanoğlunun yaşamadığı ya da tanımlamadığı olağanüstü bir deneyimdi. Çünkü bu, yazılı tarihte ilk ilişki kuruluşuydu, ilk buluşma...

Ve ansızın cisimler karşılık vermeyi kestiler. Yalnızca uçup gitmişlerdi. Hepsi de ayrı yöne. Biri dosdoğru yükselerek ışıkları büyük bir buluta girip görünmez oldu; öteki ikisi kanyonun ucuna doğru gidip gözden kayboldu.

Müzik de durmuştu. Renk tablosu karanlıktı. Sessizlik. Ve rüzgar.

Birden arenada kıyamet koptu. Herkes çılgınca alkışlamaya ve çığlıklar atmaya başlamıştı. O ağırbaşlı, soğukkanlı bilim adamları ve teknisyenler yerlerinde zıplıyor, birbirleriyle kucaklaşıyor, el sıkışıyor, birbirilerinin sırtlarına vuruyorlardı. Şimdi stadyumun ışıkları tam yanmıştı. Tulum ya da sivil elbise giymiş adamlar modüllerinden çıkıyorlardı. Her şey bitmiş gibiydi.

Kulübelerdeki teknisyenler de çıkmış, Lacombe'la ekip başkanını arıyorlardı.

«Çok güzel,» dedi ekip başkanı. «Çok başarılı.»

Lacombe da İngilizce olarak, «Bu akşam çok mutluyum,» dedi Laughlin'e.

Ekip başkanı herkesin elini sıktıktan sonra, «Tebrikler,» dedi. «Hepiniz çok iyiydiniz.»

Bu kutlama sahnesinin az ötesindeki kaya çıkıntısında, Roy göklerde uçuyordu; Jilfian da sevinç gözyaşları içindeydi. «Bu ezgiyi biliyorum,» diyordu boyuna. «Biliyorum, daha önce işitmiştim onu.»

Aşağıda, radar iletişim modüllerinin içindeki göstergeler hedefleri işaret etmeye başlamıştı.

Radar antenleri sağı sola dönmüyordu; Neary'yle Jillian'ın üzerindeki dağa yönelmişlerdi. Şeytan Kulesi'nin ardında kalan gökyüzünde bir şeyler oluyordu.

Arenadaki teknisyenlerden biri Fransızın yanına yaklaşıarak, «Bay Lacombe,» dedi parmağını yukarıya doğru kaldırarak.

Lacombe'la Laughlin biraz yürüyerek adamın gösterdiği yöne, gökyüzüne baktılar.

«Nedir o?» diye sordu Laughlin. «Ne oluyor?»

«Bilmiyorum.»

Şimdi Roy'la Jillian da dönmüş, aşağıdaki adamların

işaret ettikleri yöne bakıyorlardı. Sonra onlar da gördüler. .

Dağın üzerindeki gökyüzünde büyük kümülüs bulutları toplanmıştı. Bulutların içinde olağanüstü bir havai fişek gösterisi vardı. Bu elektrik fırtınası şimdiye dek gördüklerinden çok farklı, gürültü ve boyut açısından korku vericiydi.

Aynı anda Jillian'la Roy hiç konuşmadan gökyüzünden uzaklaşmaları gerektiğine karar vererek tehlikeli yoldan inmeye başladılar. Jillian çok korkmuştu. Işıltılar saçan bulutlar ona Barry'nin kaçırıldığı o korkunç günü anımsatmıştı birden.

Bulutlar alçalarak dağın tepesine çok yaklaşmışlardı. Ansızın bulutlardaki kıvılcımlardan biri büyüyüp parlaklaşarak arenanın üzerinden geçti ve daha önceki yerinde durdu. Sonra birden tümüyle kırmızıya dönüşerek üç kez parladı.

Bu açıkça bir tür işaretti.

Bulut kümesinin en büyük bölümü de üç kez kırmızı olarak parladı. Sonra beyaz ve mavi olarak üç kez daha.

Kısa bir ara oldu; teknisyenler birbirileriyle huzursuzca bakiştılar. Şimdi sırada ne vardı?

Derken gösteri başladı.

Bulutlardan dışarıya doğru bir şey patladı ve hemen elli kadar toplu iğne başı gibi ışık küreciklerine dönüştü. Bunlar yine çabucak içbükey şekiller ve göz kamaştırıcı renkler oluşturdular. Bu olağanüstü gösteri araçları, seyircileri için düşük düzeyli hünerlerini gösteriyor gibiydiler.

Üçü bir an havada durduktan sonra yere doğru düştü. Ama tam yere düşmelerinin büyük etkisi beklenirken, birdenbire durdular. Aşağı düşerken neden oldukları büyük hava akımı kanyonun üzerinde kükreyip gürledi, gümbürdedi.

Cisimler kendi başlarına gürültü yapmıyorlardı şimdi. Ama yerçekimini hiçe sayan manevraları, modüllerin içlerindeki aletleri sarsan, birçok bilgisayarın kısa devre yapmasına neden olan bir gümbürtü yaratıyordu. Sonra o ışıklar ve ısı! Üsdekiler beyinlerinin kafataslarının içinde sarsıldığını hissediyorlardı. Işık arabaları çok alçaktan geçtikleri zaman çöp sepetlerindeki kâğıtlar alev alıyordu.

Oyun oynuyorlardı... İki cisim karşılıklı birbirilerine doğru ilerlediler. Artık herkes tam çarpışmaları kaçınılmaz, diye düşünürken, iki cisim birbirinin içinde eriyerek yükseldi, sonra bir varilin yuvarlanması gibi alçaldı.

Derken elektrik ızgarasına benzeyen parlak kırmızı yeni bir cisim çok yavaş olarak üssün üzerinde dolaşmaya başladı. Magnetik olarak boşlukta duran bütün metalleri kendine çekiyordu. Yerden teneke kutular, kalemler, insanların gözünden gözlükler, teknisyenlerin başından kulaklıklar, ceplerinden sigara tablaları, çakmaklar havalanıyordu. Teknisyenlerden biri ansızın eliyle ağzını kapattı. Gevşek bir diş dolgusu uçarak ızgaranın altına yapışmıştı.

Birdenbire ızgara biçimindeki cisimden mavi bir ışık parladı ve üzerine yapışan her şey yere düşerek bir yığın oluşturdu.

Lacombe cismin altına doğru ilerledi. Tam altına gelince elini uzatıp bu garip cisme dokundu. Sıcak değildi ama Lacombe dokunur dokunmaz cisim sanki gıdıklanmış gibi olduğu yerde sıçradı ve sıçramasıyla birlikte ellerinde kamaraları ve ısıya hassas aletleriyle Lacombe'u izleyen teknisyenlerin dört bir yana dağılmaları bir oldu. Ve cisim gökyüzüne doğru o denli hızlı uçtu ki, ardında bıraktığı gümbürtü, modüllerin camlarının kırılmasına ve herkesin aklının başından gitmesine neden oldu.

Neary korkmaktan çok büyülenmiş gibiydi. «Daha yakına gitmeliyim,» dedi Jillian'a.

«Yaklaşmak istediğini biliyorum,» diye karşılık verdi Jillian. «Ama bu yakınlık benim için yeterli.»

«Mutlaka aşağıya inmeliyim. Sen de biraz daha inmek istemez misin?»

«Hayır, Roy. Ben seni burada bekleyeceğim.»

«Aşağıya inmem gerek,» dedi Roy yeniden, özür diler gibi.

«Biliyorum,» diye karşılık verdi genç kadın. «Gerçekten biliyorum. Ne yapmak istediğini gerçekten biliyorum.»

Birbirilerine çok yakından baktılar üzgün gözlerle. Ve birbirilerini tanıdıklarından bu yana ilk kez öpüştüler.

Sonra ayrıldılar.

Jillian yeniden yukarıya, daha korunaklı ve aşağıdakiler tarafından görülmesi daha zor olan o ağaçlıklı yere çıktı.

Neary uzun ve tehlikeli yoldan aşağıya inmeye başlamıştı bile...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Neary dağın kenarından güçlkle aşağıya inerken, gösterinin son bulmuş olduğunu farketti. Sanki bir işaret verilmiş gibi bütün cisimler geceye geri çekilmişlerdi.

Şimdi uzaklarda, alçak bulutların içinde yüzlerce ışık noktası kanyonun elli kilometre dolayında parlıyorlardı. Işık noktalarının en azından yirmi beş kilometre uzakta durmalarına karşın, Neary'ye sanki bu ışık arabaları üssün dolaylarını korumak için nöbet tutuyorlarmış gibi geldi. Şimdi gökyüzüne yükseldikçe ışıkları da donuklaşmıştı. Roy ışık noktalarının gerisindeki karaltıları zorlukla seçebiliyordu.

Ne var ki, her şey hâlâ bir garipti.

Aşağıdaki stadyumdaysa herkes bitkin düşmüştü artık. Şaşkınlıktan sersemlemiş, dillerini yutmuş gibiydiler. Hepsi tam anlamıyla bir kültür şoku geçirmişti ve her biri bunu kendince yorumlamaya çalışıyordu.

Şu anda kimsenin konuştuğu falan yoktu. Rüzgâr da tümüyle durmuştu. Tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Neary durmaksızın inişini sürdürmüştü; şimdi dağın eteğinden üssün dolayına doğru ilerliyordu. Birden bilmediği bir duygu durmasına ve gökyüzüne bakmasına nedenoldu.

Dağın arkasından, bir bulutun içinden kapkara bir şey çıkıyordu. Çok da kocamandı. Hatta o denli büyüktü ki, Neary boyutlarını kavrayamadı. Bu dev kara şekil dağın tepesinden geçip yaklaşırken, ayın ışığını tümüyle örttü ve gölgesi bütün kanyonu kapladı. Neary bir an için kendinden geçeceğini sandı.

Üssün içinde tören başkanı, «Aman Tanrım,» diye mırıldandı.

Laughlin ne söylediğinin farkında olmadan bîr küfür savurdu.

Lacombe gözleri sabitleşmiş olarak, «Mon Dieu!» diye fısıldadı. Eğer bu şekli ölçekbilseler, genişliği iki kilometreye yakın olabilirdi, uzunluğuysa tüm gökyüzünü kaplayabilirdi, çünkü henüz sonu görünmemişti.

Birden o kara şey öteki tarafını döndü. Bu yüzünü uzun, ince bir ışık şerhli çevriliyordu. Derken bir şey açıldı, bir ışık dairesi patladı.

Bir kent büyüklüğünde, diye düşündü Neary. Tepesi kocaman tankları, boruları ve her yerde yanan çalışma ışıklarıyla bir petrol rafinerisini andırıyordu. Kanyonun üzerine doğru kayan bu dev hayaletin eski ve pis bir görünüşü vardı. Sanki binlerce yıl gökyüzünde dolaşan eski bir kent ya da uçsuz bucaksız eski bir gemi gibiydi. Ne Neary, ne bilim adamları ya da teknisyenler, ne de yeryüzündeki herhangi bir insan, böyle bir şey görmüş, hatta hayal etmişti.

Tam üssün üzerine geldiğinde kemer şeklinde çok büyük bir ışık patlaması oldu arka tarafında ve bu ışık kemeri binlerce parlak ateşböceğine benzeyen küçük parçacıklara bölündü. Her 'ateşböceği' römorkör gibi hareket eden birer araçtı ve çeşitli renkler saçıyordu. Derken binlercesi biraraya gelerek rengârenk bir ayaklık oluşturdular. İki kilometre genişliğinde ve dört kilometre uzunluğunda olan dev hayalet bu ayaklığın üzerine yerleşti. Renkli ışınlar saçan ayaklık onu aşağıdaki iniş yerine taşırken hafifçe yana yattı.

Neary iki metre yüksekliğindeki çelik duvarı aşarak, gördüklerinden taş kesilmiş bilim adamlarıyla teknisyenlerin arasına karışmıştı.

Ayaklık o dev kitleyi aşağıya indirirken, bir buçuk kilometre boyunca uzanan İniş koordinatları veren ışıkları tuzla buz etti. O denli büyüktü ki, alana konduğu zaman bütün üssün üzerini bir dam gibi kaplıyordu.

Dev kitle negatif bir yerçekimi alanı yaratmıştı ve bir an içinde her şey, herkes ağırlığının yüzde kırkını yitirdi. Bu da herkesi neşelendirmişti. Zıplamaya, havada sallanarak dolaşmaya, daha atletik olanlar havada daireler çizmeye, perendeler atmaya başladılar. Bazıları da bu inanılmaz şeyin resmini çekmek için zıplayarak koşuyordu. İlk kendine gelenler Lacombe'la ekip başkanı oldu. Ama o da kısmen. Tekerlekli ayaklar üzerinde duran Moog synthetizer'i dev kitleye yaklaştırmaya karar verdiler. Aleti yirmi beş metre kadar itmişlerdi ki, kendilerini hâlâ başka bir dünyada sanan ekip

üyeleri yardıma koştular.

Tören başkanı da elinden geldiğince sakın görünmeye çalışarak elindeki mikrofona «Bu evrede çalışan bölümler iki kez düdük çalsınlar,» dedi.

Düdük sesleri kanyonda yankılanarak sessizliği bozdu.

Kulübedeki teknisyen, «Ses çözümleyicisi hazır mı?» diye sordu.

Tören başkanı şimdi iyide kendine gelmişti artık, «Eğer ayın bu karanlık yüzünde her şey hazırsa, beş notayı çalabiliriz.»

Shakespeare çok yavaş olarak beş notayı çaldı.

Hayalet kitleden hiçbir karşılık gelmedi.

«Encore,» diye emir verdi Lacombe.

Beş nota tekrar gecede yankılandı.

Dev gemi bir ses çıkardı. Domuz homurtusuna benziyordu.

«Bir anlamı olmalı,» dedi ekip başkanı sinirli sinirli.

Mühendis - müzisyen yeniden çaldı.

Bu kez de cevap yoktu.

«Tekrar,» dedi ekip başkanı.

Shakespeare yeniden çalmaya başladı.

Birden son iki nota hayalet gemi tarafından tamamlandı. Gürültü inanılacak gibi değildi. İnsanların topukları üzerinde geriye doğru eğilmesine ve modüllerin tüm camlarının kırılmasına neden oldu. Kulübedeki teknisyenler kırılan camlardan korunmaya çalıştılar. Bazılarının orası burası kesilmişti ama bunu farketmeyecek kadar meşguldüler.

Ekip başkanı ancak bir süre sonra, «Tamam,» diyebildi. «Yeniden çalın.»

Moog synthesizer çaldı ve gemi cevap verdi. Bu kez gemiden renk tablosununuklne uyan renkli ışıklar da çıktı.

Jillian Guiler bütün bunlara artık yalnız başına dayanamayacağını anlamıştı. Korkuyordu. Bu durumda aşağıya inip Neary'yi bulmasının daha iyi olacağına karar verdi. Genç kadın Roy'un geçtiği yerleri izleyerek aşağıya inmeye başladı.

Tören başkanı, Shakespeare'e ve kulübedeki teknisyene, «Ona altı sekizlik ver ve bekle,» dedi.

Müzisyen notaları çaldı.

Gemi bu notaları tekrar ettikten sonra hiçbirinin daha önce duymadığı yeni bir dizi nota çaldı.

Kulübedeki teknisyen, «Bize dört sekizlik verdi.» dedi. «Bir beş sekizlik gurubu. Bir dört yarım-sekizlik grup.»

Shakespeare geminin notalarını taklit etti.

Gemi beş yeni nota ve değişik ışık daha ekledi.

Bilgisayar modellerindeki teknisyenler Nirvana'ya ulaşmışlardı artık. Gemi onlara kendi ses ve renk sözcüklerini öğretiyordu.

Bu karşılıklı değiş - tokuşun hızı ve karmaşıklığı giderek artınca bilgisayarlar görevi Shakespeare'den devraldılar. Mühendis - müzisyen ellerini klavyeden çekince, Moog synthesizer bilgisayarlar tarafından çalınmaya başladı. Tıpkı kendi kendine çalan bir piyano gibi.

Tören başkanı kulübedeki teknisyene. «Bu Hanımefendi"den her şeyi öğrenin,» dedi. «Verdiklerini nota nota izleyin.>>

Gemiden ses ve ışık patlamaları geliyordu. Bilgisayar ve renk tablosuna bağlanmış olan Moog, renk tablosu ve dev gemi bir tür kozmik ışık ve müzik gösterisindeymişler gibi coşkunlukla birbirilerine kilitlenmişlerdi.

Çok garip bir müzikti bu. Bir an melodik, sonra hemen atonal oluyor, bazen cazı sonra kovboy şarkılarını andırıyor; hemen ardından da o denli garip, gülünç ve müzik dışı oluyordu ki, dinleyenin kulaklarını tıkayası geliyordu.

Neary kendini kaptırmış gülümsemekteydi. O sırada Jillian'ın kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalıştığını farketmemişti. Teknisyenlerden bazıları alkışlıyor, bazıları da başlarını tutuyorlardı. Lacombe'un yüzündeysе dalgın, sersemlemiş bir ifade vardı.

Dev gemi ansızın iletişimi kesti. Bir iki homurtu çıkardıktan sonra sessiz kaldı. Bütün ışıkları da sönmüştü.

Üs birkaç dakika için derin bir sessizliğe ve karanlığa gömüldü.

Sonra gemi açılmaya başladı.

Geminin tüm alt yanı önce ince ve uzun bir ışıkla çevrelendi, sonra bir fırın kapısı gibi aralanıverdi.

Herkes arkasını döndü. Karagözlüklerini takıp yeniden yüzlerini çevirdiler. Güneş gözlükleriyle bile bu parlak ışığa doğrudan bakmak zordu.

Açılan yer genişledi.

Aşırı güçlüydü ışık. Herkes hızla gerilemeye başladı. Bir buçuk metre genişliğindeki bu kör edici ışıktan uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Açılan yer genişlemeye devam ediyordu.

Önce Lacombe, sonra Neary, daha sonra da ötekiler yeniden öne doğru ilerlediler. Ama o beyaz ışık yoğun bir ısı çıkarınca durmak zorunda kaldılar.

Bu sıcak ışığın içinde birtakım hareketler olduğunu görebiliyorlardı.

Işık o denli parlaktı ki, her yöne alevler saçıyor gibiydi. Şimdi ışıktan sekiz farklı şekil oluşmaya başlamıştı. Beyaz ışıktaki bu şekiller tavan süpürgesini andırıyordu.

Sonra şekiller gemiden ve ışıktan uzaklaşıp öne doğru çıktılar.

Lacombe onlara doğru yürüdü.

O ve ötekiler şimdi bunların... İnsan olduklarını görmüşlerdi.

«Ben Claude Lacombe'um,» dedi Fransız, dev gemiden çıkanlara.

Adamlar da tam bir şaşkınlık içindeydiler. 1940'ların denizci ceketleri giymişlerdi. Hepsi çok gençti. Bazıları elinde deri başlıklar ve uçuş gözlükleri tutuyordu.

Tam bir şok içinde uyuşmuş gibi öne doğru yürümelerini sürdürdüler.

En öndeki adam durdu yarı selam verir gibi yaparak kendini tanıttı. «Frank Taylor. Teğmen. Birleşik Amerika Donanması. 064199.»

Tören başkanı öne çıkıp adamın elini sıktı. «Teğmenim vatana hoşgeldiniz. Şöyle buyrun lütfen.»

İki kişi teğmeni götürdüler.

Neary bütün bunları anlamakta zorluk çekiyordu. İlk kez üzerine yüz kadar siyah beyaz fotoğraf yapıştırılmış ışıklı bir tabloyu farkettiler.

«Harry Ward Craig. Yüzbaşı. Birleşik Amerika Donanması, 043431.»

«Yüzbaşım, lütfen şöyle gelir misiniz?»

Ekip başkanı, «Donanmaya hoşgeldiniz yeniden,» dedi.

Sivil giysili biri, «Craig, Harry Ward,» diye tekrarlardı. Başka biri de elindeki kâğıtlara baktıktan sonra, «Yüzbaşı, Birleşik Amerika Donanması 043431,» diye ekledi. «Chicken kıyılarında kaybolmuş. Uçuş numarası 19.»

İlk konuşan sivil giysili fotoğrafların bulunduğu tabloya giderek Craig'in resminin üzerine ufak bir band yapıştırdı.

«Matthew McMichael. Teğmen. Birleşik Amerika Donanması 0909411.»

«Teğmenim, geri döndüğünüze sevindik.»

Şimdi o yoğun ışıktan başkaları da çıkmaktaydı.

Sivillerden biri iyice afallamış bir halde, ekip başkanına, «Hiç yaşlanmamışlar,» dedi. «Einstein haklıymış.»

«Einstein da büyük bir olasılıkla onlardandı.»

Dev gemiden inenlerin sayısı iki yüzü aşmıştı şimdi. Gelenlerin çevresi hemen teknisyenler, tıbbi personel ve bazı sivil görevlilerce alınıyor ve penceresiz modüllere götürülüyorlardı. Neary bu modüllerin üzerinde bir kancayla halka bulunduğunu gördü. Herhalde bu modüller içindekilerle birlikte her şey sona erdikten sonra büyük askeri helikopterler tarafından taşınacaklardı.

Neary arkasını dönünce, Jillian Guiller'in gemiye doğru koştuğunu gördü. Küçük bir şekil ışıktan koşarak çıkıyordu. Barry'ydi bu.

Jillian çocuğun üzerine doğru atılırken, hem gülüyor, hem ağlıyordu. Barry'yi sımsıkı kucakladı. «Evet. 'Evet.'»

Barry de annesine sarıldı. Neary onlardan az uzakta heyecandan titriyordu.

Jillian küçük oğlunu kucağında kenara götürerek alçak bir masanın üzerine oturttu. Barry, «Gökyüzüne gittim, oradan bizim evi gördüm.» dedi.

«Ben de seni gökyüzüne giderken gördüm,» dedi Jillian da. «Arkandan koştuğumu da gördün mü?»

«Tabii..»

Roy Neary o ana dek kendisini farketmemiş olan Lacombe'a doğru yürüdü. Fransız onu burada görmekten memnun olmuşa benziyordu.

«Mösyö Neary,» dedi. «Ne istiyorsunuz?»

«Gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum yalnızca.»

Lacombe ona doğru cevap vermesi gerektiğini düşündü. Çünkü Neary'nin bu tarihsel olayda can alıcı bir etken olduğundan emindi. Neary'yi orada dey gemiyi seyrederken bırakıp Laughlin ve birkaç Mayflower Projesi görevlilerinin toplandığı yere gitti.

«Bay Neary'nin durumunu konuşmamız gerek,» dedi Fransızca olarak.

Laughlin bu sözleri çevirirken, hepsi geminin altındaki büyük açıklığın kapanmakta olduğunu farkettiler.

Barry de görmüştü. «Gidiyorlar mı?» diye sordu annesine.

«Evet, gidiyorlar Barry. Sen benimle kalacak mısın?»

«Evet.»

«Büyüyünceye kadar ve her zaman mı?»

Küçük çocuk cevap vermedi, yalnızca neşeyle güldü.

Lacombe, Laughlin ve Mayflower görevlileri hararetli bir tartışmaya girişmişlerdi; hepsi aynı anda konuşuyordu. Laughlin susmalarını sağlamak için elini kaldırdı. «Bay Lacombe, bu olağan insanların olağanüstü koşullar altında olduğunu söylüyor. Onlar özel kişiler değil.»

Lacombe hızlı hızlı Fransızca konuştu.

Laughlin de çevirdi. «Bu insanlar hayatlarını tehlikeye sokarak, ailelerini terkederek onca yolu aşmış bu buluşma için geldiler buraya. Onlara bu yerin var olduğu bilgisi aşılanmıştı. Bu güdü ve güven getirdi buraya onları. Şimdi Bay Neary'nin mümkün olduğu kadar çabuk ve gönüllü olarak bu projeye katılması çok önemlidir.»

Geminin açılan yeri tümüyle kapanmıştı..

Barry ağlamaya başladı. «Güle, güle,» diye bağıırıyordu. «Hoşçakalın.» Küçük ellerini gemiye doğru sallarken, Jillian da ağlamaya başladı.

Lacombe önerisinde başarı kazanmış olacak ki, gruptan ayrılarak yeniden Neary'nin yanına yaklaştı. Şaşkın şaşkın duran Amerikalının elini sıktı. «Sizi kıskanıyorum, Bay Neary.»

O anda dev gemi ses ve ışık patlamasıyla yeniden açıldı. Sanki 'dikkat, dikkat' demek ister gibi BİNG-BONG diye sesler çıkarıyordu. Bu sert sestten üsdeki tüm metal şeyler takırdamaya başladı.

Yıldız gemisinin fırına benzeyen içinde bir şeyler kaynaşıyordu yine. Sarmal dönüşler yapan enerji patlamaları birbirileriyle birleşiyor, giderek daha belirgin şekiller oluşuyordu.

Bir şekil belirginleşip durdu. Sonra bir başkası. Derken üçüncüsü.

Öne doğru bir adım attılar. Gemiden tek bir ses duyuldu ama binlerce trampetin çalışması gibiydi bu. Üç şekil bir adım daha attı.

Çok uzun, iki buçuk, üç buçuk metre boyundaydılar. Son derecede ince. Bir insan vücudunun iç organları için aşırı inceydiler. İnsanlara benzeyen yanları, bacak gibi şeylerle hareket etmeleri ve salladıkları şeylerin de kollara benzemesiydi.

Jillian kendisine karşı koyan Barry'yi kucaklayarak üssün arka tarafına doğru götürdü çabucak. Bu kez işi olurla bırakmak, istemiyordu. Barry'ye kavuştuktan sonra her şeye karşı: koyabileceğini hissediyordu ama bu yaratıklar ona fazla gelmişti artık.

Yaratıklar bir adım daha attıktan sonra durdular ve birbirlerine dokundular. Dokundukları anda da tepeden tırnağa ışık saçmaya başlamışlardı. Orada duruyor, birbirilerine dokunuyor, sallanıyor ve ışık saçıyorlardı. Sonra içlerinden biri o kola benzeyen uzantılarından birini Roy'a doğru uzattı. Onu işaret ediyor gibiydi.

Neary ne yapacağını bilmez gibi kola benzeyen uzantıdan birkaç adım geriye çekildi. Ama uzantı onu izledi. Şimdi Roy'u işaret ettiği açıkça belliydi.

Lacombe da cesaret vermek istermişçesine Roy'a başını sallayıp işaret etti.

Tören başkanı «Bay Neary, sizden tam bir işbirliği bekleyebileceğimiz söylendi bana.» dedi. «Ne tür bir kanınız var?»

«Hiçbir fikrim yok,» diye cevap verdi Neary.

Tören başkanı Roy'u modüllerden birine götürdü. İçeri girdiler.

«Doğum tarihiniz?»

«4 Aralık 1945.»

«Difteri, kızamık gibi hastalıklara karşı aşı oldunuz mu? Ailenizde karaciğer rahatsızlığı olan var mı?»

Jillian kucağında Barry'yle üstten çıkmıştı. Aşağıdan yeni bir ses duyduğunda dağa tırmanıyordu. Durup geri dönerek aşağıya baktı.

Büyük uzay aracından çok yüksek tonda şakımaya benzeyen sesler çıkıyor, bulunduğu çevre enerjiden titriyordu. Fırın gibi ağızdan küçük şekiller çıkmaya başladı.

Bir metre boyundaydılar. Kol ve bacaklar gibi uzantıları ve balonumsu başları vardı. Ama bunları tam olarak seçmek çok zordu. Çünkü ona aracın göz alıcı sarı - beyaz ışığa altında ancak silüetleri görülebiliyordu. Kolları ve bacakları da insanlarınkine oranla inanılmayacak denli esnekti.

Lacombe az sonra bunların sonsuzca uzayabileceklerini keşfetti. Ufak ziyaretçilerden biri kolunu Lacombe'a dolamıştı, bu kol Fransızın tüm belini saracak biçimde uzayıp durdu.

Önceleri ziyaretçilerde özel bir deneme merakı göze çarpıyordu. Kendi şekillerini insanlarınkiyle karşılaştırır gibiydiler. Ama insanların onlara gösterdiği tepkileri de inceliyor, deniyorlardı.

Dokunuş anahtardı. Her yere, her şeye dokunuyorlardı. Ancak dokunuş her insanda değişik tepkiler uyandırdığından tulumlu teknisyenlerden bazıları ürkererek geri çekilirken, kimisi daha dostça tepkiler gösteriyordu.

İçerisi küçük bir kilise olarak hazırlanmış büyük modüllerden birinde garip bir ayın yapılmaktaydı. Sırtlarındayaşam desteği araçları, ellerinde başlıkları bulunan on ikikırmızı tulumlu adam, beyaz tulum giymiş başka bir adamın önünde diz çökmüşlerdi.

«Tanrıya her zaman şükürler olsun,» dedi rahip.

«Tanrı yolumuzu açık etsin,» diye karşılık verdi astronotlar da.

«Tanrı bize sizin yolunuzu gösterebilir.» «Ve sizin yolunuzda bize öncülük etsin.» Başka bir modülde Neary astronotlarınkinin aynısı olan kırmızı bir tulum giyiyordu.

Tören başkanı, «Bay Neary,» dedi. «Adamlarımız sizin imzanız gereken birkaç belge hazırladılar. Bunlardan ilki, Mayflower Projesi'nde kendi isteğinizle görev aldığınızı ve bu işbirliğine hiçbir baskı görmeden gönüllü olduğunuzu belirtiyor.»

Dışarıda dokunuşlar artık genel olmaktan çıkmış, özel ve belirli olmuştu. Ziyaretçiler insan eklemlerini, yüzlerini ve sırtlarını yokluyorlardı. Eğer dokundukları kişi bundan hoşlanmazsa, hemen onu bırakıp hoşlanan birine dokunuyorlardı. Ama dokundukları kişi de onlara dokunarak karşılık verirse, insansı ziyaretçiler bir an için kendilerinden geçer gibi oluyor, parlayıp sönen çeşitli renkli ışıklar çıkarıyorlardı.

İnsansı yaratıkların 'dostlar'ı arasında olduğuna akılları kestikten sonra, artık bu dokunuş, okşama, sıvazlama çığrından çıkarak bir orji halini aldı.

Kanyonun üzerindeki çıkıntıdan Jillian'la Barry bu olağanüstü olayları seyreliyorlardı. Jillian el çantasından küçük bir fotoğraf makinesi çıkarıp resim çekmeye başladı. Barry küçük kahkahalar atarak annesine aşağıdaki arkadaşlarını anlatıyordu.

Lacombe şimdi bu insansı ziyaretçilerin ilgi ve yakınlık merkezi olmuştu. Çünkü tıpkı onlar gibi hareket ediyor, donulunca o da dokunuyor, okşanınca o da okşuyordu. Hem de gülüyordu. Yanındaki David Laughlin de aynı şekilde meşguldü.

Kilisenin içindeyse rahip duasını sürdürüyordu. «Tanrı size meleklerinin gözcülüğünü bağışladı. Siz, hacılara iyi yolculuklar ihsan etsin.» Ne var ki, on iki astronotun dikkatini sık sık büyük pencere çekiyordu. Dışardaki olağanüstü olayları şöyle bir görüyor, işitiyorlardı.. Yıllarca bu konuda eğitim görmüş olmalarına karşın yine de böyle bir şeye yeterince hazırlıklı değildiler.

Neary'nin modülündeysen tören başkanı hâlâ anlatıyordu. «Bu son belge sadece bir formalite. Anlarsınız ya, bu kanyon bölgesi dahilinde ve astronomimizin sınırları dışında hukuki bir sorunla karşılaşabiliriz. Sizin... şey... teknik olarak söylemek gerekirse ölü olduğunuza dair bir dava açılabilir. Bu belge, eğer böyle bir karar verilirse, bunu kabul edeceğinizi belirtiyor. Yalnızca bir formalite kuşkusuz.»

Roy ne adamın konuştuklarından bir şey anlıyor, ne de imzalamakta olduğu kâğıtların hangi amaca hizmet ettiklerini biliyordu.

On iki astronotun küçük kiliseden çıktıklarını gördü. Sonra kendisi de tören başkanıyla onlara katıldı. Tören başkanı Roy'a bir teyp ve kaset kutuları verirken ayaküstü eğitimini sürdürüyordu. O arada da Neary'nin son muayenesi yapılmaktaydı. Bir tıbbi teknisyen stetoskobuyla kalbini dinliyor, bir başkası giysilerindeki elektrodları kontrol ediyordu.

Şimdi rahip yeniden dua etmeye başlamış, sıra halinde duran astronotları teker teker kutsuyordu.

Küçük ziyaretçiler papazla astronotların çevresini almış, bu ağır davranışlardan sabırsızlanmış gibi yanıp sönen küçük ışıklar ve çıtırtılar çıkarıyorlardı. Rahip kutsama işini sürdürüyordu ama halinden çok korkmuş olduğu belliydi.

Neary'nin işi bitince iki insansı yaratık onun çevresini alıp ötekilerden ayırdı. Sonra sanki 'karar vermekte özgür olduğunu anlatmak istermiş gibi onu orada yalnız bırakıp çekildiler. Neary çevresine bakınarak Jillian'la Barry'yi aradı. Ama bulamamıştı. Sonra Lacombe'u gördü. İki adam uzunca bir süre birbirilerine baktılar ve Fransız Roy'a cesaret vermek istercesine başını sallayıp gülümsedi.

Roy döndü ve öne doğru ilk adımını attı. Sonra gemiye giden rampada yavaş yavaş yürümeye başladı. Geminin negatif yerçekimine ve fırın gibi ağzına yaklaştıkça hızlanıyordu. On iki astronot da onu izlediler.

Tek sıra halinde yürüyen astronotlar parlak ışıklarla aydınlatılmış merdivenden dev geminin fırını andıran içine doğru çıkarlarken, onlara eşlik ediyordu insansı varlıklar.

Küçük yaratıklardan biri gruptan ayrılarak Lacombe' un yanına geldi ve kola benzeyen uzantısını öne doğru kaldırıp ilk notanın karşılığı olan el işaretini yaptı. Bundan çok etkilenmiş olan Lacombe da karşılık verdi. Böylece Fransızla yaratık karşılıklı öteki dört el işaretini de tamamladılar.

Lacombe aşağıya doğru... onun 'yüzü'ne baktı. Bu, sürekli bir değişim içindeydi: Embriyonik, biçimlenmemiş

-bir şeyden bin yıl yaşlı bir şeye dönüşüyordu. Birden Lacombe, bu araçları yapıp binlerce ışık yılı yolculuk etmelerini sağlayan tüm bilgeliği, süper zekâyı ve deneyimi bu olağanüstü yaratığın yaşlı bakışlarında ve... evet, gülümsemesinde buldu. Lacombe da ona gülümsedi. Sonra küçük ziyaretçi ötekilerin arkasından hayalet gemiye bindi. Neary hemen hemen içeri girmiş sayılırdı. Şimdi kafasında bir şarkı vardı. Pinokyo'dan bir şarkı.

Yıldızlardan bir dileğin varsa, Kim olursan ol

Kalbinin dileği ulaşacaktır sana.

Neary rampadan içeriye, yıldız gemisinin fırına benzeyen merkezine doğru bir adım daha attı. Çevresini saran parlaklık gözleri kör edecek kadar şiddetliydi ama her şeyi... her şeyi görebiliyordu. Kafasının içindeki müzik de giderek yükseliyordu.

Tüm yüreğin düşündeyse, Gerçek olur dileklerin...

Roy öteki astronotların halâ onunla birlikte olup olmadıklarını anlamak için durup arkasına baktı. Sonra son kez Lacombe'a, Jillian'a ve Barry'ye el salladı. Kendisini hâlâ görebildiklerini umuyordu.

Rampanın sonundaki Neary, astronotlar ve küçük yaratıkların şekilleri ışık ve enerjiye dönüşüyordu.

Mavi bir yıldırım gibi Kader gelip bulur sizi.

Yıldızlardan bir dileğin varsa...

Gerçekleşir mutlaka.

Neary yeniden öne doğru, bilinmezin yakıcı özüne, doğru yürümeye başladı.

Büyük, parlak kapı kayarak kapanıyordu.

Lacombe, Laughlin ve ötekiler sessizce durmuş seyrediyorlardı.

Ve hayalet gemi önce yavaş, sonra daha hızlı hareket ederek ışıktan ayaklığı üzerinden kalktı. Ayaklık da biçim değiştirerek çevresinde yükselmeye başladı. Çok geçmeden gökyüzüne uzanan parlak, rengârenk bir merdiven oluşmuştu. Şimdi kenarlarından ışıklar saçmaya başlayan dev gemi yavaş yavaş bu merdivenden yükseldi. Bulutları tabaka tabaka aştı, tâ ki bu büyük kent gökyüzünde en parlak yıldızların en görkemlisi oluncaya dek...

Jillian'la Barry birlikte seyrediyorlardı. Jillian son resmini çekti, dünya tarihindeki en önemli resimlerin en sonuncusunu.

SON

Moog Synthesizer: İlk kez Robert Moog adlı bir bilgin tarafından imal edilmiştir. Yapısındaki ses titreşimlerini oluşturan audio-sinyal endükleme bobinleri sayesinde her türlü basit sesi ve karmaşık tınıları elektronik sentez yoluyla çıkaran bir aygıttır. Elektronik yapısı bilgisayar tarafından da programlanmaya elverişli olduğundan çok karmaşık ve seri olarak çalışabilir. (Ç. N.)